KATHY RUNG

A început la Londra

ALCRIS

Capitolul 1

Cu tot corpul încordat, Antonia Lawrence privea fix valul enorm care se îndrepta ameninţător spre ea. O fracţiune de secundă înainte ca acesta să se spargă, plonjă, trecu prin el si ieşi la suprafaţă în spatele masei de apă înspumate care se rostogolea spre nisipul plajei.

Seara nu va întârzia să se lase şi Toniei începuse să i se facă cam frig, ceea ce n-o împiedică să înfrunte din nou marea. Când simţi că încep s-o părăsească puterile, se lăsă purtată de un val care o readuse pe plajă. Luă un prosop pe care-l aruncase pe nisip şi se frecă energic cu el.

Lumina soarelui ce apunea într-o apoteoză de roşu, portocaliu şi auriu, îi scotea în evidenţă chipul frumos cu un ten ca piersica. Ochii mari, de un albastru bătând în violet, străluceau cu intensitate. Părul blond roşcat îi cădea în bucle pe umeri, dând o strălucire aparte feţei cu trăsături fine. Pe plajă, oamenii se întorceau ca s-o privească trecând pe această fată frumoasă cu un trup de zeiţă

- .Nu ştiu ce făceai în apă, dar aveam impresia că te-ai luat la trântă cu Oceanul Pacific.

Carol, tânăra femeie care făcuse această remarcă pe un ton ironic, stătea pe terasa casei pe care o avea Tonia pe plaja din Malibu. Micuţă, dar cu tendinţă de îngrăşare, avea nişte ochi negri migdalaţi care păreau întotdeauna că râd. Părul şaten închis, drept şi des, era prins la spate cu un pieptene mare din sidef, care îl lăsa să cadă liber pe umeri, încadrându-i chipul oval.

Tonia nu-i răspunse. îmbrăcă un halat lila, se aşeză cu o evidentă satisfacţie pe un scaun de fier forjat, pe care o mână grijulie pusese câteva perniţe galbene, şi scoase din adâncul pieptului un oftat care exprima mai mult decât oboseală... decepţie şi chiar un fel de nostalgie. Nu-i mai era frig şi ar fi putut să se destindă, dar inima ei continua să bată nebuneşte. Avea impresia că trupul ei este străbătut de un curent electric şi buza de jos îi tremura uşor, ca şi cum îi venea greu să-şi stăpânească mânia.

Carol o privi cu atenţie şi împinse în direcţia ei o farfurie pe care erau nişte biscuiţi săraţi şi brânză.

- Mănâncă şi tu ceva. Cred că eşti moartă de foame. Mi s-a făcut o foame de lup doar uitându-mă la tine.

- Nu, mulţumesc, îi răspunse fără chef, cu o voce uimitor de profundă pentru o femeie atât de tânără.

- Puţin vin poate? îi propuse Carol umplând un pahar.

- Nu.

- Carol încercă să relanseze conversaţia, spunând pe un ton vesel:

- Ştii că prinţul şi prinţesa de Wales se află în continuare în atenţia marelui public? Prinţesa este însărcinată. Ti-am zis, atunci când am făcut reportajul despre căsătoria lor, că, după părerea mea, vor fi o pereche prolifică. Simt că vom vedea născându-se o serie de mici prinţi şi micuţe prinţese.

Tonia privea oceanul, dar gândurile ei nu se îndreptau nici spre păsările care mergeau cu un aer afectat de-a lungul malului, nici spre petrolierul care se zărea în depărtare. îşi amintea diferitele evenimente care avuseseră loc când ea şi Carol asiguraseră transmiterea reportajului privind căsătoria princiară pentru un post de televiziune din Los Angeles... şi mai ales acea noapte care începuse printr-o întâlnire cu un necunoscut şi se terminase cu o plimbare de îndrăgostiţi într-o trăsură prin Hyde Park.

Tonia se foia fără încetare pe scaun şi bătea darabana cu nervozitate pe braţul scaunului.

- S-a întâmplat ceva? se interesă Carol.

- Nimic, îi răspunse Tonia pe un ton care indica în mod clar că totul mergea de-a-ndoaselea.

- Bun! Totuşi nu te-am mai văzut în starea asta de când ai divorţat.

- Ascultă, am avut o săptămână foarte încărcată.... aşa că pur şi simplu sunt obosită, îi replică Tonia pe un ton cam rezervat.

- Da, cred că asta e, se mulţumi să spună Carol, care o cunoştea prea bine pe Tonia ca să se simtă ofensată de tonul pe care îi răspunsese. Totuşi, adăugă ea, nu înţeleg de ce taci de fiecare dată când vine vorba despre căsătoria prinţului de Wales, nici de ce

eşti atât de nesuferită cu toată lumea de câteva săptămâni.

- Dar...

- Te rog să mă asculţi, rosti cu fermitate Carol întrerupând-o. De câtva timp nu eşti în apele tale şi ştii prea bine asta. Probabil că ţi s-a întâmplat ceva. Aş spune că nu pari deloc obosită, ba din contră...

Făcu o pauză, căutându-şi cuvintele. îşi încreţi pleoapele fixând-o pe Tonia, apoi continuă:

- De fapt, cred că nu te-am mai văzut niciodată aşa... iritată şi nervoasă. Dacă nu te-aş cunoaşte atât de bine, aş zice că... Sunt o proastă, ce mai! exclamă ea brusc. Bineînţeles! Ai întâlnit un bărbat, asta e! Şi asta s-a întâmplat la Londra!

- Carol... începu Tonia pe un ton cam înţepat.

Apoi, fără să ştie de ce, o apucă un râs nebun în faţa absurdităţii situaţiei, în faţa propriei ei prostii.

- îmi pare rău, reuşi ea să rostească în cele din urmă. încep să înţeleg că nu sunt decât o idioată patentată. N-am dreptul să fiu supărată pe toată lumea fiindcă el nu mi-a telefonat, aşa cum mi-a promis. De altfel, eu l-am rugat să n-o facă. Ştiam că e doar o aventură, dar speram totuşi că o să-mi dea un semn de viaţă.

Şi îi mărturisi pe nerăsuflate secretul ei. Carol păru s-o înţeleagă.

- Antonia Marie Lawrence, nu e genul tău să ai o aventură. Dacă s-a întâmplat atât de repede, în cele câteva zile petrecute la Londra, înseamnă că eşti într-adevăr îndrăgostită.

- Haide, Carol, fii serioasă, aşa ceva nu este posibil. După aventura pe care am avut-o cu Robert, am jurat că aşa ceva nu mi se va mai întâmpla niciodată. Sunt furioasă pe mine însămi.

- Ştiu, îi răspunse Carol râzând. Dar nu mă aşteptam să-ţi petreci restul vieţii ca o călugăriţă. N-am uitat că la facultate tu mai citeai încă romanele Barbarei Cartland când noi practicam deja amorul liber. Scumpa mea, eşti o romantică incurabilă. întotdeauna m-am gândit că n-ar fi trebuit să te naşti în secolul XX. Ar fi trebuit să vii pe lume în epoca în care cavalerii îmbrăcaţi în armuri strălucitoare răpeau domnişoarele inocente pe caii lor albi. Chiar după divorţul tău, nu cred că ai înţeles faptul că oamenii nu pot trăi fericiţi „până la adânci bătrâneţi".

- Theo Chakiris nu seamănă deloc cu un Făt-Frumos din poveşti.

- Atunci ia această aventură drept ceea ce este, un episod minunat, dar fără consecinţe. Fii şi tu o dată cu picioarele pe pământ. Şi nu-l mai aştepta! în zilele noastre, trebuie să te bucuri de dragoste atunci când ai norocul să-ţi apară în cale.

Tonia începu să râdă fără să vrea. Ştia că prietena ei, în loc de dragoste, se mulţumea să treacă din bărbat în bărbat, din aventură în aventură. Fiindcă nu căuta bărbatul ideal, nu era deloc dezamăgită că acesta nu-şi făcea apariţia.

- Priveşte lucrurile în faţă, adăugă Carol. Te-ai dus la Londra, un oraş al cărui trecut se pierde în negura timpurilor, ca să faci un reportaj despre căsătoria unui prinţ apărut parcă dintr-o poveste cu zâne. Şi în mod

firesc, ai fost sedusă de acea atmosferă romantică, de cavalerie, de armurile strălucitoare, de feeria unui mariaj somptuos, de catedrala Westminster şi de magia unui spectacol magnific. Deci nu e de mirare că ţi-ai pierdut capul.

- N-ar fi trebuit s-o fac, constată Tonia îngândurată.

- Traversezi o perioadă dificilă. Ştiu că ai considerat divorţul ca un eşec personal, ca un castel din cărţi care s-a prăbuşit.

Tonia începu să bea încet din paharul de vin rece, gândindu-se la ce îi spusese Carol. Aşa fusese oare? se întrebă ea. Era doar reacţia unei fiinţe sensibile la un eveniment de o mare încărcătură emoţională? Trebuia să admită că în viaţa ei nu mai trăise o asemenea zi ca aceea a căsătoriei prinţului Charles cu Diana.

Londra semăna cu scena unui teatru. Totul fusese astfel aranjat încât să satisfacă cea mai scumpă dorinţă a unei fiinţe omeneşti: consacrarea dragostei. Când Charles acceptase s-o pe Diana de soţie, cu mândrie şi cu o evidentă dorinţă, Tonia simţise că i se umplu ochii de lacrimi. în inima ei simţea şi invidie dar şi bucurie. Fusese oare pur şi simplu furată de splendoarea acestui eveniment?

- Cine este Chakiris ăsta? L-am întâlnit şi eu?

Fără să ştie prea bine de ce, Tonia nu avea chef să-i povestească felul cum se cunoscuseră. încercase să păstreze secretă această aventură care o făcea să se simtă stânjenită în faţa lui Carol, ba chiar şi în sinea ei când se gândea la ea.

Pate ridicase „Castele în Spania" care se prăbuşiseră în mod inevitabil? Dar nu putea încă să vorbească

obiectiv despre asta. îşi mai amintea şi acum cât de bine se simţise în braţele lui Theo.

- Nu, categoric nu, îi răspunse ea în cele din urmă.

Nu voia să-şi dezvăluie sentimentele profunde. în mod sigur, Carol ar fi insistat cu întrebările. Ba nu... prietenia care le lega ar fi făcut ca, de data asta, să nu încerce să afle mai multe despre acest subiect delicat.

- Sunt mulţumită că s-a întâmplat aşa, spuse ea cu simplitate. Tu nu trăieşti normal, refuzi orice întâlnire. Faptul că ai fost trimisă să faci reportajul despre căsătoria princiară a fost în mod sigur un lucru bun pentru cariera ta. încă puţin şi o s-o întreci pe Barbara Walters!

- Cu cei doi ani ai mei de experienţă ca reporter, nu prea are de ce se teme din partea mea, îi răspunse Tonia râzând.

Şi începură să vorbească despre meseria lor, de ceea ce se întâmplase la Londra unde plecaseră amândouă, Tonia ca ziaristă şi Carol ca producătoare. Petrecuseră nişte zile de neuitat, luând interviuri la toată lumea, începând cu portarii marilor hoteluri londoneze până la croitoresele care confecţionaseră rochia de mireasă a lui lady Diana. Tonia, Carol, cameramanul şi inginerul de sunet de la postul KABN din Los Angeles nu avuseseră deloc timp să facă pe turiştii. Erau copleşiţi de valul ştirilor senzaţionale şi obligaţi să asiste la interminabile conferinţe de presă. Turnul Londrei sau vestitul magazin Harrod's nu erau de nasul lor.

Amintirile pe care le evocau Tonia şi Carol se situau pe plan strict profesional. Atâta timp cât vorbea despre

meseria ei, Tonia uita de acea noapte stranie, minunată şi plină de evenimente pe care o petrecuse cu Theo. Nu se mai gândea la bărbatul care ştiuse să-i aprindă sângele, care adusese din nou dragostea în inima ei pustiită. Cu el se simţise din nou inocentă, ca şi cum, la douăzeci şi opt de ani, nu fusese niciodată conştientă de gradul de intimitate care poate exista între un bărbat şi o femeie.

- Şi tipul ăla pe care l-ai întâlnit la Londra, nu ţi-a mai dat nici un semn de viaţă? o întrebă în cele din urmă Carol.

Tonia o privi drept în ochi, muşcându-şi buzele.

- Nu. Şi oricum nu mă aşteptam s-o facă.

- Poate mai este încă în Europa. Pariez că te va contacta la întoarcerea în Statele Unite.

- Ascultă, Carol, a fost o aventură de o seară, deşi nu-mi place să recunosc asta. S-a terminat. Punct şi de la capăt. De altfel, mi-a spus verde în faţă că nu se gândeşte la căsătorie.

- Ah! înţeleg, şopti Carol gânditoare, ducând paharul de vin spre buze.

- Ce vrei să spui?

- Că, după părerea mea, toţi bărbaţii sunt la fel. O aventură... asta e tot ceea ce caută şi îşi doresc.

- Carol, te rog!

- Ce?

- Să schimbăm subiectul.

Tonia se sprijini de spătarul scaunului. Nu mai avea chef nici de băut nici de mâncat.

- Trebuie să recunosc că a făcut o impresie puternică asupra ta, remarcă după o lungă tăcere Carol.

Timp de câteva clipe, Tonia nu-i răspunse. Faptul că rămăsese tăcută şi gânditoare era destul de revelator.

- Nu ştiu cât şi nici nu voi şti vreodată. Fiindcă n-o să-l mai revăd. Am petrecut împreună o noapte la Londra şi cu asta basta!

Vorbea ca despre un lucru terminat şi totuşi nu părea că doreşte să accepte evidenţa.

- M-am găsit adeseori în acest gen de situaţie, spuse cu blândeţe Carol. Singurul remediu valabil este timpul. Puţin câte puţin durerea se mai potoleşte şi pe urmă nu te mai gândeşti deloc. Apoi, te întrebi mereu ce s-ar fi întâmplat dacă lucrurile ar fi mers, dar şi această întrebare îşi pierde încetul cu încetul interesul. Până atunci, încearcă să-ţi mai schimbi puţin cursul gândurilor. De ce n-am merge de exemplu la cinema? Rulează un film nou cu Robert Redford. Şi pe urmă am putea mânca o pizza.

- Nu, mulţumesc, îi spuse Tonia surâzând. Ştii prea bine că nu e primul bărbat care mă lasă cu ochii în soare. E nevoie de mai mult decât de un fotograf frumos greco-american ca să mă dea gata.

- Am priceput. Puţin deprimată dar nu scoasă din luptă. Vrei să ne uităm la televizor?

- Nu. Dacă nu te superi, aş prefera să mă culc devreme în seara asta. După cum ştii, patroane, adăugă ea surâzând, am o groază de lucruri de făcut mâine. Deci n-o să te superi dacă te las singură acum?

- Bineînţeles că nu, îi răspunse Carol care îşi luă geanta şi se îndreptă îngrijorată spre uşă. Pe mâine.

- Carol... îmi pare rău că am fost atât de nervoasă. Ştiu că eşti îngrijorată pentru mine.

- Nu-ţi face probleme.

După câteva clipe Tonia era singură, având drept unică tovărăşie zgomotul îndepărtat al traficului de pe autostradă şi, câteodată, strigătul unui pescăruş.

Se făcuse noapte. Intră în casă. Vila era micuţă: o cameră, o baie, o bucătărie şi un salon care folosea şi drept sufragerie.

Un geam mare forma peretele exterior al salonului şi încăperea, bine luminată în timpul zilei, era deosebit de primitoare. Tonalităţile de albastru şi roz dominau, scoţând în evidenţă frumuseţea porţelanurilor vechi expuse în vitrine. Parchetul de culoarea lămâii strălucea sub un superb covor indian. Florile proaspete - margarete, garoafe albe şi stânjenei - aranjate în vase înalte sau în boluri rotunde de aramă, dădeau întregului ansamblu o notă de veselie.

Tonia se simţea nespus de bine în această casă. Când îl părăsise pe Robert, soţul ei, având drept bagaje doar hainele ei, venise aici ca într-un refugiu. Vila era un cadou primit de la bunica ei la cea de-a douăzeci şi una aniversare, şi pe care o folosise destul de rar în perioada agitată a căsătoriei. Fostul ei soţ, romancier de succes, era un bărbat foarte bogat care nu găsea această locuinţă destul de şic pentru extravaganta existenţă pe care o ducea.

Pentru Tonia reprezenta însă o oază de pace. Aici venea când simţea nevoia să fie singură, să scape de

viaţa pe care o ducea alături de Robert. Când se instalase aici după despărţirea lor, se simţise în sfârşit la ea acasă, impresie pe care n-o avusese niciodată în casa spaţioasă din Beverly Hills unde soţul ei o tratase întotdeauna ca pe un simplu bibelou de lux.

Tonia se duse în bucătărie, puse dopul la sticla de vin pe jumătate plină şi o băgă în frigider. După ce aruncă resturile de biscuiţi şi brânză, trecu în dormitor.

Era o încăpere primitoare, confortabilă, romantică. Un pat cu baldachin, tot un dar de la bunica ei, constituia principala piesă a mobilierului iar albastrul deschis era culoarea dominantă. în apropierea unui fotoliu, o măsuţă rotundă dispărea sub un teanc de cărţi şi reviste. Se duse în baia îmbrăcată în mozaic şi faianţă galbenă decorată cu plante exotice, şi făcu o baie fierbinte încercând să se destindă. Se simţea atât de obosită...

După ce ieşi din cadă, se frecă energic cu un prosop pluşat, îşi puse un halat alb şi făcu puţin foc în şemineul din salon. Apoi se lungi pe canapea ca să citească un roman. îşi dădu însă repede seama că nu era în stare să se concentreze.

Carol îi pusese nişte întrebări foarte indiscrete dar, la urma urmei, nu avea dreptul să ştie? Carol îi era prietenă şi, îngrijorată în privinţa ei, se întreba fără îndoială în ce măsură Theo îi putea aduce fericirea. De la acea noapte petrecută la Londra, viaţa ei decursese normal, cel puţin la suprafaţă. Lucrase din greu, se dusese în vizită la Carol şi pe la alţi prieteni, îşi petrecuse un weekend cu bunica ei la Santa Barbara, dar fără încetare îi reveneau în minte, nedându-i pace nici

o clipă, cuvintele pe care Theo i le spusese la despărţire: „O să-ţi telefonez". Faptul că nu-i dăduse nici un semn de viaţă de atunci o îndurera mai mult decât voia să recunoască. Puse cartea pe masă şi se duse la culcare.

Singură în patul imens, nu reuşea să-şi găsească somnul. Casa era întunecată, liniştită şi Tonia nu mai putea să evite gândurile pe care le alungase atâta timp. Ce s-a întâmplat cu tine? se întreba ea. Răspunsul veni imediat, extrem de simplu: m-am îndrăgostit. Sentimentul care-i umplea inima era diferit de tot ceea ce simţise până acum, chiar în timpul celor cinci ani de căsnicie.

Capitolul 2

Zgomotul obisnuit al Londrei era si mai puternic decât de obicei, în ziua căsătoriei princiare. De la Pall Mall la Ludgate Hill, orasul era un adevărat furnicar de oameni care fluturau steagul britanic. Tonia găsise în apropierea Catedralei Saint-Paul o poziţie avantajoasă de unde putea urmări ceremonia, din momentul în care impunătoarea procesiune de trăsuri în care luaseră loc membrii familiei regale părăsea palatul Buckingham, până în momentul când oaspeţii căsătoriţi părăseau catedrala în landoul descoperit, în aclamaţiile mulţimii.

Mai târziu alese un alt punct strategic, în apropierea palatului, de unde putu fi martora sărutului pe care Charles si Diana îl schimbaseră în balcon. După plecarea prinţului si prinţesei în direcţia gării Waterloo, prima etapă a călătoriei lor de nuntă, Tonia făcu rezumatul evenimentului pentru canalul american de televiziune.

- Viaţa este adesea cenusie si monotonă, dar astăzi totul este somptuos, perfect. Ca în basme, prinţul s-a căsătorit cu fiica frumoasă a unui conte. Arhiepiscopul în costum medieval si sunetul trompetelor ne-au purtat în vremurile de mult apuse.

Cu microfonul în mână, surâzând în faţa camerei de luat vederi, ea continuă:

- Diana strălucea de fericire în rochia ei de tul de culoarea fildesului, cu trena măsurând opt metri lungime. Charles purta ţinuta de ceremonie a marinei. Au schimbat niste surâsuri pe furis când arhiepiscopul le-a cerut să fie fideli si să se iubească până când moartea îi va despărţi. Totul a fost organizat la perfecţie, dar piesa care se juca astăzi pe scenă era reală. A fost unirea a două persoane iesite din comun, însăsi glorificarea căsătoriei. Această ceremonie consacră de fapt profunda dorinţă a sufletului omenesc de a-si uni viaţa cu sufletul pereche.

Când îsi termină reportajul, Tonia avea lacrimi în ochi.

- Ai fost formidabilă, îi spuse Carol strângând-o în braţe.

Tonia era fericită că s-a achitat cu succes de această misiune dificilă, dar Charles si Diana nu erau singura ei grijă. Un anumit fotograf greco-american, cu un surâs fermecător, o preocupa în aceeasi măsură.

In aceeasi seară la ora opt, în momentul în care prinţul Charles si soţia lui începeau luna de miere, Tonia stătea în camera ei de hotel cu o carte în mână. Istoria familiei regale britanice era deosebit de interesantă dar, de o jumătate de oră, era la aceeasi pagină. Gândurile ei se întorceau fără încetare spre

Theo Chakiris. îmbrăcase o fustă din catifea de culoarea safirului şi o bluză dintr-o dantelă multicoloră. Oare o să-i placă toaleta ei? Unde o s-o ducă? Vor continua să discute despre toate şi nimic, sau vor rămâne tăcuţi? Şi dacă nu venea?

Se simţea extrem de nervoasă. E ridicol, gândi ea. Doar nu sunt la prima întâlnire!

într-un anume sens, era totuşi ca la prima întâlnire. De la divorţul ei, care avusese loc acum doi ani, nu mai ieşise cu nimeni. Trecuseră mai mult de şapte ani de când nu mai avusese cu adevărat o întâlnire şi nu prea mai ştia cum trebuie să se poarte. Bineînţeles că avea continuu tangenţă cu bărbaţii în munca ei de zi cu zi, dar cu Theo era cu totul altceva.

încercă să se convingă singură că „îşi va intra repede în mână". Când o să-l revadă, n-o să simtă nimic pentru el. Atracţia pe care o avusese faţă de el în seara precedentă fusese exasperantă. Aseară fusese atât de sensibilă la farmecul lui fiindcă era atât de singură, atât de obosită! Iar el era doar un bărbat, nimic altceva decât un bărbat, care vorbea însă mai frumos decât majoritatea lor...

Când auzi nişte bătăi în uşă, tresări. Se duse să deschidă şi aproape surprinsă să-l descopere pe Theo, cu surâsul pe buze. Doamne, cât era de seducător!

Avea un chip cu trăsături fine, cu nasul drept, elegant, ochii negri, adânci şi plini de vino-ncoace. Hainele pe care le purtase aseară nu-i scoteau în evidenţă frumuseţea corpului. în seara asta, îmbrăcase un pulovăr verde închis la gât, o pereche de pantaloni asortaţi la culoare şi un blazer din gabardină de culoare închisă.

Timp de o clipă, Tonia nu se putu împiedica să se gândească la farmecul acestui trup... când era gol, la senzaţiile pe care le puteau da aceste braţe musculoase... Dar nu era momentul să-si lase imaginaţia să vagabondeze.

- Bună seara! îi spuse ea cu un aer detasat. Esti punctualitatea personificată.

- Credeai că o să întârzii? Sau că n-o să vin?

începe bine, gândi Tonia. Stătea sprijinit cu nonsalanţă de tocul usii, cu o mână în buzunar, si nu părea deloc grăbit să plece.

Tonia luă repede un sal în mână si se pregătea să iasă când el îi spuse, aruncându-i o privire admirativă:

- Esti încântătoare. Stilul gitan îţi vine de minune. Te si văd dansând în jurul unui foc aprins pe câmp, în mijlocul taberei. Numai că, încheie el uitându-se la încălţăminte, pantofii ăstia nu sunt buni, fiindcă avem de mers.

- Mult?

- Văd că nu cunosti deloc Londra. In acest oras nu te deplasezi cu trăsura ci pe jos... dacă nu esti grăbit, ceea ce nu e cazul nostru.

Fără să zică nimic, Tonia îsi schimbă pantofii cu tocuri înalte cu alţii mai comozi.

- Hai! îl îndemnă ea cu un aer plin de dezinvoltură.

Un taxi îi astepta jos.

- Nu e decât prima parte a „turneului" nostru, îi explică Theo deschizând portiera si ajutând-o să se instaleze.

- Unde mergem? îl întrebă Tonia ca să angajeze o conversaţie.

- Intr-un mic restaurant din Chelsea. Iţi place bucătăria indiană? Din India Orientală, ca să fiu mai precis?

- Nu ştiu, admise ea fără chef.

Era enervant să constate că el avea întotdeauna ultimul cuvânt. El cunoştea bine oraşul, ceea ce nu era şi cazul ei. Alesese un restaurant în care se serveau nişte feluri de mâncare din care nu gustase niciodată. Toate astea i-l reaminteau în mod neplăcut pe Robert care o făcea întotdeauna să înţeleagă că el era profesorul şi ea eleva. Nu fusese niciodată pe picior de egalitate cu ilustrul ei soţ şi seara începea în acelaşi fel în compania acestui străin.

Probabil că gândurile i se citeau pe faţă, fiindcă Theo o întrebă:

- Preferi poate un alt gen de restaurant?

- Bineînţeles că nu, se grăbi ea să-i răspundă.

Nu putea să-i explice ce se petrecea în capul ei fără să deschidă o lungă discuţie despre căsătoria ei, ceea ce nu avea deloc chef.

- Mi se pare o idee excelentă, continuă ea surâzând. De fapt, ador să gust din feluri de mâncare de care n-am auzit. Bunica mea mi-a dat excelente indicaţii în acest sens.

- Mai fă o dată asta, şopti Theo.

- Să fac ce? îl întrebă Tonia uimită.

- Zâmbeşte! Zâmbetul îţi schimbă complet chipul şi te face să pari...

Ezită o clipă.

- .... tânără şi inocentă.

- Trebuie să înţeleg din asta că în mod obişnuit am un aer bătrânicios şi blazat? îi răspunse ea glumind

pentru a nu lăsa să se instaleze acea atmosferă de intimitate creată de cuvintele lui Theo.

- Nu, doar prea serioasă.

Tonia nu stiu ce să-i răspundă. Sprijinită de spătarul scaunului, se prefăcu interesată de străzile înguste ale Londrei pe care gonea soferul. Soarele cobora spre asfinţit... în curând se va face seară. Taxiul era confortabil, foarte mare chiar si pentru oamenii obisnuiţi cu masinile americane... si totusi Tonia se simţea ciudat de aproape de Theo. Felul în care o privea o făcea să fie nervoasă. Incă o dată încercă să aducă în discuţie niste banalităţi.

- Fiindcă îmi servesti drept ghid, ai putea să-mi spui unde ne aflăm?

El îi aruncă un surâs irezistibil care o tulbură peste poate, si îi răspunse imitând vocea unui ghid turistic:

- Acum o să intrăm în frumosul cartier rezidenţial Chelsea, format din vile vechi si frumoase dar si din case moderne din cărămidă rosie, mai mult sau mai puţin pitoresti. Numeroase personalităţi au locuit si locuiesc aici. Chelsea este ceea ce s-ar putea numi cartierul artistilor din Londra. De fapt, continuă el reluându-si vocea normală, am ales acest loc fiindcă el oferă una din cele mai plăcute plimbări care se pot face pe malul Tamisei. Când mergi, nu poţi face altceva decât să vorbesti, si atunci m-am gândit că ar fi un mijloc excelent de a te cunoaste mai bine. Am pus la cale acest mic plan fiindcă se pare că esti decisă să rămâi închisă în spatele zidului ridicat de tine.

- Să stii că e valabil pentru amândoi, îi răspunse Tonia ofensată.

Fu extrem de satisfăcută să constate că răspunsul ei avusese efect, fiindcă el clipi imperceptibil. Aha! Deci si tu ţi-ai construit ziduri împrejurul tău, gândi ea. Iţi place să desfiinţezi apărarea altora, dar nu-ţi place să fii atacat.

Exact în acel moment, taxiul se opri în faţa restaurantului *Tandoori,* situat în Fulham Road. Când intrară, Tonia fu surprinsă să constate că era un loc fără pretenţii, fiindcă se aşteptase ca Theo să încerce s-o impresioneze printr-o ambianţă mai elegantă. Se aşezară la o masă lângă fereastră.

- Vrei să bei ceva? o întrebă el când băiatul cu turban le întinse meniul.

- Aş bea cu plăcere un pahar cu vin alb, dacă au aşa ceva pe aici.

El comandă o sticlă de vin franţuzesc de care ea nu auzise şi o întrebă după plecarea băiatului:

- De ce ai ales vin? Fiindcă îţi place, sau de teamă că o băutură mai tare ţi-ar dezlega limba?

- Cred pur şi simplu că am nevoie să-mi păstrez mintea limpede ca să-ţi pot ţine piept, îi răspunse ea cu viclenie.

Complimentul oarecum echivoc îl făcu pe Theo să zâmbească.

Băiatul reveni şi, după ce le turnă vin, aşteptă comanda. Tonia nu ştia ce să aleagă, dar cu nici un preţ nu i-ar fi cerut sfatul lui Theo. Se decise pentru un fel de mâncare al cărui nume o făcea să spere că va fi mai puţin condimentat decât celelalte şi, confortabil instalată în scaunul ei, îşi sorbi vinul cu înghiţituri mici. Era foarte bun, rece şi uşor, nici prea dulce dar nici prea sec. Theo era fără îndoială un cunoscător în

materie de vinuri. Avea gust şi la îmbrăcăminte, gândi ea privindu-i haina, care în mod sigur ieşise din mâinile unui croitor bun. Şi femeile? Felul cum se purta cu ea îi dovedea că se simţea în largul lui în compania lor şi te făcea să gândeşti că nu era lipsit de experienţă în materie.

- Vorbeste-mi despre tine, începu el folosind tehnica directă de care fusese decisă să se servească si ea.

- Ce vrei să stii mai exact?

- Nu mai fi atât de bănuitoare. Nu este o anchetă si nu-ţi cer să-ţi dezvălui secretele.

Tonia începu să se joace nervoasă cu furculiţa ei. Cu tipul ăsta îi va fi dificil să se menţină în defensivă.

Ii răspunse pe nerăsuflate:

- M-am născut si am crescut în Santa Barbara. Mi-am făcut studiile la Universitatea Sarah Lawrence, unde mi-am obţinut diploma în literatură engleză. Apoi m-am măritat, am divorţat, si acum lucrez ca reporter la un canal de televiziune din Los Angeles. E rândul tău, acum.

- Oh, nu... Incă n-am terminat cu tine. Biografia asta prezintă lacune mari. Ai avut o copilărie fericită?

- Foarte fericită, în afara perioadei care a urmat morţii părinţilor mei într-un accident. Am fost crescută de bunica mea care este o femeie admirabilă.

- Dar experienţa trăită a fost traumatizantă, afirmă cu simplitate Theo ca si cum îi citea gândurile.

Se părea că nu-i putea ascunde nimic. Tonia ar fi dorit să treacă la subiecte mai puţin delicate, dar el nu-i lăsă timpul necesar.

- Şi căsătoria ta?

- Un esec.

- Ce s-a întâmplat?

- Fostul meu soţ este Robert Lawrence, romancierul. Proveneam din medii diferite si aveam despre viaţă... să zicem păreri divergente. Voia să adopt stilul de viaţă al femeilor din
Beverly Hills iar eu voiam să-mi fac o carieră. Casa noastră din Beverly Drive era enormă, dar nu destul de mare pentru două persoane atât de diferite. Şi atunci am divorţat.

Totul era adevărat şi totuşi atât de departe de realitate! Ceea ce nu voia să-i spună era că de cinci ani Robert îi repetase până la exasperare că el avea talent şi ea nu, că singurul ei merit era fizicul care constituia un atu în carieră, dar că nu trebuia să se aştepte ca el să-i fie fidel, pentru că era un lucru inutil şi demodat.

- Eu nu aparţineam acelui mediu de viaţă, adăugă ea.

- De ce? Eşti frumoasă şi ştii să te îmbraci. Credeam că asta şi banii sunt singurele care contează în Beverly Hills.

- Dar mie îmi place mai mult să port blugi, spuse ea flatată de complimentele lui Theo.

- Şi vedetele poartă!

- Da, dar franţuzeşti. Eu îi prefer pe cei americani şi, cu cât sunt mai vechi şi mai decoloraţi, cu atât îmi plac mai mult.

Theo râse, un râs senzual care făcu să-i treacă fiori prin trup, şi apoi continuă cu seriozitate:

- Nu te văd deloc în compania lui Robert Lawrence. Este un scriitor strălucit, dar are puţin din alura unui flamingo.

în faţa ochilor ei reapăru Robert, înalt şi subţire, cu nasul acvilin, preferinţa lui spre cămăşile roz, şi izbucni în râs. Comparaţia era nemaipomenită! Semăna perfect cu o pasăre flamingo, cu picioarele lui subţiri şi mersul pretenţios.

- Nici bunica mea nu-l prea plăcea, reuşi ea să-i spună printre hohotele de râs.

- Ai un zâmbet frumos, dar râsul tău e şi mai plăcut, îi spuse Theo privind-o cu intensitate.

Obiceiul acesta pe care-l avea de a face complimente în cele mai neasteptate momente si cu cea mai mare sinceritate o deruta pe Tonia.

Theo îsi continuă tirul întrebărilor:

- Cum l-ai cunoscut?

- I-am citit cărţile, la fel ca toată lumea, si eram extrem de impresionată. L-am întâlnit la o recepţie. Când mi-a cerut să mă mărit cu el, toată lumea mi-a spus că am un noroc chior. Şi eu credeam asa pe atunci. Idolul cu picioare de lut! Afacerea clasică.

- Şi când ai înţeles cine era cu adevărat?

Fu gata să-i răspundă: în noaptea nunţii, amintindu-si lipsa de sentiment de care dăduse Robert dovadă în prima lor noapte de dragoste, dar preferă să se abţină.

- Destul de repede, dar am rămas mult timp cu el. Cred că eram prea mândră ca să recunosc faptul că făcusem o greseală atât de grosolană. Totul s-a terminat brusc. Puneam masa pentru un dineu somptuos pe care Robert îl organizase cu ocazia lansării noului său roman. Alesese el însusi serviciul de porţelan, un serviciu extrem de scump. Nenorocirea a făcut să-mi scape o farfurie din mână. S-a înfuriat îngrozitor si a început să urle: „Cum de poţi fi atât de

neîndemânatică?" Ceva s-a rupt atunci în sufletul meu. I-am zis: „Uite-asa!" Şi am lăsat să-mi cadă din mâini tot teancul de farfurii. Am plecat imediat si nu m-am mai întors niciodată.

Theo începu să râdă cu poftă si ea îl imită, reamintindu-si cât de usurată se simţise în acel moment.

- Ştiam eu că nu esti atât de încuiată după cum vrei să lasi să se creadă, remarcă Theo când se săturară de râs.

Băiatul le aduse cina şi Tonia profită de această ocazie pentru a pune capăt discuţiei despre căsătoria ei şi despre ea însăşi.

- Oh! spuse ea după ce gustă din curry.

Inşfăcă repede paharul de vin şi bău câteva înghiţituri. Mâncarea era delicioasă, dar îngrozitor de piperată.

- Aveam intenţia să te pun în gardă, spuse Theo, dar am remarcat că preferi să afli totul prin propriile puteri.

Tonia făcu o mutră încurcată. Theo avea dreptate. De la experienţa ei cu Robert, avea o adevărată înclinaţie spre ceartă de fiecare dată când i se spunea ce trebuie să facă.

Băiatul aduse nişte apă minerală şi îşi terminară masa într-o atmosferă amicală. Aşteptau cafeaua când un bărbat se opri lângă masa lor. Era înalt, puternic, avea o barbă neagră şi părul ciufulit.

- Theo! Ar fi trebuit să ştiu că eşti aici! exclamă el vesel, cu un puternic accent american, specific New-York-ului.

- Sunt bucuros că te revăd, Charlie, îi răspunse Theo, şi se simţea după vocea lui că spunea adevărul.

Apoi făcu un gest în direcţia Toniei.

- Antonia Lawrence, Charlie Bickham. Charlie face filme documentare. Ai venit aici cu ocazia căsătoriei?

Charlie luă un scaun şi se aşeză.

- Bineînţeles că nu. Mă aflam în Liban şi am trecut prin Londra înainte de a mă întoarce la New-York. Am făcut un film despre O.E.P. Nu-mi zice că faci un reportaj despre acest roman-foileton?

Theo începu să râdă.

- Eram în Irlanda de Nord când *Vogue* mi-a oferit o sumă extravagantă pentru a face acest reportaj. După câte am înţeles, tipul care trebuia să se ocupe de asta s-a îmbolnăvit în ultima clipă.

- Am priceput. In general în fotografiile tale se pot vedea tunuri si grenade, nu tineri căsătoriţi.

- Mă întorc mâine în Irlanda de Nord. Acolo o să am parte din plin de tunuri si grenade.

Tonia îl privi cu atenţie. Nu-i pomenise nimic despre faptul că trebuia să plece mâine. La urma urmei, era însă vorba despre munca lui. Şi ea trebuia să plece mâine. Dar se simţea totusi surprinsă si totodată dezamăgită.

- Ai venit la Londra pentru căsătoria princiară, Tonia? o întrebă Charlie întorcându-se spre ea.

- Da. Lucrez pentru un canal de televiziune din Los Angeles.

- Los Angeles? Acest gen de reportaj va fi foarte apreciat acolo. Oricum seamănă a film sau roman.

- Am impresia că acest eveniment nu ţi se pare nici romantic nici atrăgător, remarcă Tonia zâmbind.

- Oh! Dar nu am nimic împotrivă. Englezii sunt tari în materie de spectacole. De altfel, e cam singurul lucru bun pe care-l fac în momentul de faţă.

- Charlie, spuse Theo, întrerupând conversaţia care se putea lungi la nesfârsit, mi-ar plăcea să te invit la masa noastră dar sunt sigur că esti ocupat.

- Am înţeles. Sunt în plus, bombăni Charlie.

O privi admirativ pe Tonia.

- Nici nu te condamn, Theo. Dă-mi un telefon înainte să pleci. Locuiesc la hotelul Dorchester.

Luă mâna Toniei, o strânse cu blândeţe şi adăugă:

- Sunt fericit că te-am cunoscut. Dacă treci prin New-York, caută-mă.

Apoi se sculă şi plecă.

- Ai fost un pic cam brutal, spuse Tonia privindu-l pe Theo.

- Ştiu, dar era singura cale să scap de el. In caz că n-ai înţeles, te informez că avea intenţia să-ţi facă curte. Charlie e cel mai bun prieten al meu şi nu avem obiceiul să ne purtăm cu mănuşi unul cu celălalt.

- Cum v-aţi cunoscut?

- Se întâmplă să ne găsim adeseori în aceleaşi locuri. Specialitatea noastră este războiul. Prima oară a fost în Vietnam. Pe urmă, am străbătut împreună lumea: Salvador, Orientul Mijlociu, Africa de Sud. Război este cam peste tot.

- De ce faci asta?

- Trebuie ca cineva să facă şi aşa ceva. Nu este întotdeauna uşor. La început nu aveam nici o înclinaţie pentru scenele de război şi distrugere. M-am dus în Vietnam fiindcă o mulţime de oameni pe care-i cunoşteam luptau acolo. Şi asta mi-a zgândărit

curiozitatea. Am stat în mijlocul soldaţilor, am mâncat cu ei, am dormit cu ei. După câtva timp am început să mă simt unul de-al lor. Am văzut tineri, aproape copii, care au fost omorâţi. Cui îi păsa de asta? Am făcut fotografii pentru ca oamenii să ştie ce se petrece şi să nu uite niciodată... ştiind totodată că fotografiile nu au oprit niciodată un război.

Mişcată până în adâncul sufletului, Tonia nu scoase nici un cuvânt. I-ar fi plăcut să ştie mai multe despre el, să-i cunoască secretele, dar nu era dispusă să i le dezvăluie pe ale ei în schimb.

- Unde te-ai născut? îl întrebă ea ca să facă o diversiune.

- La San Francisco, îi răspunse Theo, vădit usurat că discuţia lor lua o altă întorsătură. Tatăl meu, care era grec, a emigrat prin anii '30 si s-a stabilit acolo. Era un pescar încăpăţânat ca un catâr. Cei doi fraţi ai mei au rămas acolo si ţin împreună un restaurant.

Se juca nervos cu paharul si Tonia pricepu că existau probabil niste probleme în această privinţă.

Când Theo menţionase că tatăl lui era grec, Tonia înţelesese de ce avusese impresia, atunci când făcuseră cunostinţă, că îl stia de undeva. Ii reamintea statuile grecilor din muzee, care idealizau frumuseţea masculină. Theo avea aceeasi perfecţiune fizică, fără să fie efeminat.

Simţi că se înroseste si se grăbi să vorbească despre altceva.

- Şi te duci des la San Francisco?

- Din când în când. Sunt oaia neagră a familiei. Fraţii mei mai mari au o viaţă normală: au deschis un restaurant, s-au căsătorit si au copii cu părul ondulat. In

timp ce eu străbat lumea în lung si-n lat făcând fotografii, din care cele mai multe nici nu sunt plăcute vederii. Ei consideră că un bărbat cu mintea întreagă nu face acest gen de muncă.

- Dar tu ţi-ai dorit întotdeauna să faci asta?

- Da. Iar acum mă aflu aici ca să fotografiez căsătoria unui prinţ fără putere cu o tânără a cărei principală calitate pare a fi puritatea.

- Asa vezi tu lucrurile?

- Nu inventez nimic. La ce servesc membrii familiei regale? Inaugurează instituţii, prezidează banchete, asistă la reprezentaţii teatrale.

- Eu cred că există ceva mai mult în această căsătorie. Şi ţi-ai da şi tu seama de asta dacă ai fi mai puţin cinic.

- Dar tu ce vezi dincolo de această mascaradă?

- Ei bine! Pentru început, este un spectacol magnific şi a-l privi este o bucurie pentru toată lumea. De altfel, dacă ai aprofunda puţin lucrurile, glorificarea căsătoriei şi a dragostei constituie un minunat subiect de reportaj. N-ai decât să crezi ce vrei. După părerea mea, Charles şi Diana se iubesc cu adevărat. E o diferenţă faţă de dragostea pe care o practică în zilele noastre majoritatea tinerilor. Când l-am auzit pe arhiepiscop cerându-le, după cum este obiceiul, să-şi jure pentru totdeauna credinţă şi să se iubească până la sfârşitul zilelor lor, m-am simţit nespus de emoţionată.

- Bineînţeles, dar astăzi, când obiceiurile au devenit atât de libertine, cred că nu e prea realist să se vorbească despre dragostea veşnică.

- Eşti o persoană sceptică.

- Iar tu o romantică incurabilă. Ceea ce te face să fii foarte expusă la decepţiile din dragoste.

- Poate, dar o să supravieţuiesc.

- Nu mă îndoiesc, spuse Theo râzând.

- Credeam că trebuia să mă duci să descopăr Londra, se grăbi să spună Tonia. Până acum n-ai făcut decât să mă faci să descopăr nişte mâncăruri incredibil de picante!

- Vino, îi replică el surâzând, ajutând-o să se ridice.

Puse câteva bancnote pe masă, apoi îi aranjă şalul pe
umeri. Mâinile lui întârziară pe braţele ei ceva mai mult decât
ar fi fost necesar. Desi stătea cu spatele la el, Tonia era extrem de constientă de prezenţa lui. Constată cu mirare, când îsi înnodă salul, că degetele îi tremură usor.

Merseră câteva momente în tăcere, înainte să ajungă pe malul fluviului. Tamisa curgea linistit, apele ei întunecate scânteind în lumina argintie a razelor de lună.

- Acest chei se numeste Chelsea Embarkment, îi explică Theo. Ne aflăm cam la un kilometru si jumătate de podul Battersea. Mă gândeam să mergem până acolo, apoi să ne îndreptăm spre centrul orasului.

- De acord!

Isi continuară plimbarea, tot în tăcere, trecând prin faţa mai multor siruri de case din cărămidă rosie, aliniate în spatele grilajurilor din fier forjat. Linistea nopţii nu era tulburată decât de clipocitul apei si Tonia reveni la ceea ce spusese Theo despre căsătorie.

- Chiar crezi că această căsătorie este o farsă? îl întrebă ea privindu-l cu atenţie.

- E ca din basme. Când povestea s-a terminat, dura realitate îsi arată imediat colţii.

- Şi totusi vraja poate dura toată viaţa pentru această pereche, la fel ca pe vremuri.

- Cred că nu durează niciodată prea mult pentru nimeni.

- Pariez că eroul tău preferat este Rhett Butler din *Pe aripile vântului.* Şi exclami fără îndoială „Ce farsă!" în faţa a tot ce este un pic romantic.

- Nu sunt contra, ci pur si simplu realist. Totul are un sfârsit, chiar si lucrurile bune, după cum se zice.

- Ai fost căsătorit? îl întrebă pe neasteptate Tonia.

De la începutul serii ardea să-i pună această întrebare, dar nu voia să pară prea interesată de viaţa lui sentimentală.

- Nu, călătoresc prea mult pentru asa ceva. N-am rămas niciodată mai mult de două luni în acelasi loc de când lucrez ca fotograf.

- Asta înseamnă că relaţiile tale sunt de scurtă durată.

Remarca pe care o făcuse nu era din cale-afară de amabilă. Şi
la urma urmei, Theo avea dreptul să ducă viaţa care-i convenea.

- Exact, îi răspunse el, cu o notă de iritare în voce. Şi fiindcă abordăm un subiect atât de personal, de ce nu-mi vorbesti puţin despre viaţa ta particulară? Sper că mariajul tău cu idiotul ăla de Lawrence nu te-a făcut adepta celibatului.

Tonia stia că merita acest atac din partea lui, dar era prea supărată pentru a fi dreaptă sau rezonabilă. Se întoarse spre el si îl fixă pentru a-l obliga să tacă, exact ca o pisicuţă gata să sară la un buldog. Ochii ei aruncau flăcări si bărbia i se ridicase provocator.

Se părea că lui Theo îi venea greu să se controleze dar, departe de a se simţi intimidată, ea căuta în mod vizibil ceartă. Toată seara simţise că între ei sar scântei si încerca disperată să le canalizeze provocând o dispută care i-ar obliga pe amândoi să se urască.

- Ti-as sifona orgoliul tău de mascul dacă ţi-as spune că am hotărât să nu mai am de-a face cu bărbaţii? Pentru că n-am nici chef si nici nevoie de ei?

Era doar la câţiva centimetri de el, cu nervii în pioneze. Timp de o clipă pământul păru că se opreste în loc, zgomotele nopţii se estompează si timpul încremeneste.

Theo era furios. Zâmbetul dispăruse de pe chipul lui, ca şi blândeţea care-l luminase până adineaori. Tonia nu s-ar fi mirat dacă i-ar fi dat o palmă. Oricum se aştepta din partea lui la o replică usturătoare.

Stăteau unul în faţa celuilalt, tremurând. Catastrofa părea inevitabilă, când ceva se întâmplă cu Theo. Furia lui dispăru, făcând loc unui instinct irezistibil. O trase cu brutalitate spre el şi o sărută cu o patimă care era s-o sufoce.

Simţea corpul lui musculos lipit de al ei şi, brusc, un val de pasiune îi luă minţile. Răspunse sărutului pătimaş cu acelaşi elan.

După câteva clipe, Theo se îndepărtă de ea. Dar acum Tonia se simţea destinsă. El o privea cu nişte ochi întrebători, fără nici un semn de triumf, ci gânditori,

aproape timizi. Tonia ştia că el avusese intenţia s-o pună la punct, dar sărutarea pe care o schimbaseră îl dăduse peste cap.

- Tonia! rosti el în cele din urmă cu o voce mângâietoare.

Ea respira greu, incapabilă să-i răspundă. Fără să mai spună nimic, el îi înconjură umerii cu braţul cu o infinită tandreţe şi se îndepărtară de fluviu.

Timp de un lung moment, nici unul nu vorbi în timp ce mergeau pe sub castanii seculari. Doar câteva stele străluceau pe cerul care se înnorase, iar luna nu mai era acum decât o lumină palidă în depărtări. Noaptea era însă liniştită. Tonia trebuia să admită că zidul ei de apărare fusese zguduit de un atac neprevăzut. Theo avea în mod sigur acelaşi sentiment. Scânteia care ţâşnise în momentul când ochii lor se întâlniseră aprinsese un foc care scăpase de sub control.

Tonia stia ce urma să se întâmple acum dar, ca un copil care se bucură dinainte la gândul cadourilor de Crăciun, ea voia să savureze aceste sentimente noi înainte să le trăiască din plin. Nerăbdarea care o cuprinsese fără să vrea o făcea aproape să tremure. Theo o ţinea strâns, în timp ce mergeau încet, fără să vorbească.

Se apropiau de Green Park când văzură apropiindu-se de ei o trăsură veche cu burduful ridicat. Calul mergea într-un trap vioi, singurul zgomot care se putea auzi fiind cel făcut de copitele lui pe caldarâm. Birjarul purta pălărie înaltă si jachetă. Theo îi făcu semn cu mâna.

- Esti liber?

- Mă întorceam acasă, răspunse bărbatul cu un accent de mahala, dar un ban în plus nu mi-ar strica, adăugă el privind perechea care astepta. Urcaţi, domnule, doamnă!

Theo îi dădu birjarului adresa hotelului în care locuia Tonia si se asezară confortabil pe bancheta de piele. Rămaseră din nou tăcuţi în trăsura care-i ducea în goană pe străzile mai animate, mai zgomotoase acum. Farmecul linistit al cartierului Chelsea si valurile negre ale Tamisei rămaseră departe în urma lor când ajunseră în centrul orasului.

Când trecură prin Hyde Park, Theo îl întrebă pe neastep- tate pe birjar:

- Ai putea face un tur prin parc?
- Bineînţeles, domnule!

Şi îndreptă calul spre parcul gol si linistit.

In timp ce traversau parcul, Tonia îsi dădu brusc seama că nu-l cunostea pe Theo decât de aseară. Doar de douăzeci si patru de ore! In acest scurt răgaz de timp, îsi dăduse seama ce anume îi lipsise în timpul căsătoriei ei. La fel ca Frumoasa din Pădurea Adormită, se trezea la realitate. Până la acel sărut pe care-l schimbaseră pe malul Tamisei, Tonia nu realizase niciodată cât de strânsă poate fi legătura dintre un bărbat şi o femeie. Robert atinsese fiecare milimetru al trupului ei fără să trezească în ea nici o senzaţie. Cu un singur sărut, Theo îi dăduse mai mult decât avusese vreodată, şi ştia că îi va putea dărui şi mai mult încă.

Birjarul opri în faţa hotelului şi îl gratifică pe Theo cu un surâs larg când primi bacşişul gras. Apoi îşi biciui calul şi dispăru în noapte.

Până la uşa camerei ei, nici unul nu rosti vreun cuvânt. Acolo, Tonia se întoarse spre el. Theo părea să ezite. Ea trebuia să decidă, Theo n-o va forţa.

- Vrei să intri? îl întrebă ea încet.

Il dorea pe acest bărbat care o tulbura nespus, pentru care ea nu reprezenta decât o simplă cucerire printre multe altele. Indiferent care era trecutul lui, indiferent cum va fi viitorul, ea voia să rămână cu el în noaptea asta. Theo o făcuse să întrevadă cum putea fi relaţia dintre un bărbat şi o femeie. Şi acum nu voia să dea înapoi.

Când închise uşa în urma lui, Theo şopti:

- Tonia, eu...

- Nu spune nimic, îl întrerupse ea. Cred că nu e momentul să vorbim.

Ochii negri ai lui Theo se luminară, amuzaţi. Gura lui se destinse într-un imperceptibil surâs. Se apropie de ea, îi cuprinse mâinile într-ale lui şi le puse în jurul gâtului său.

Tonia trebui să se salte în vârful picioarelor si el o ridică pentru a o aduce la înălţimea lui. O sărută cu si mai multă patimă decât prima dată. Ea îi răspunse cu aceeasi ardoare. Toată frica, toată nervozitatea se evaporaseră ca prin farmec. Nu mai simţea decât o bucurie nespusă.

El o duse spre pat si se lungi lângă ea. Sprijinit într-un cot, o privea cu un aer admirativ. Tonia îsi strecură degetele prin părul lui, apoi le lăsă să alunece de-a lungul cefei. Theo gemu încetisor de plăcere. Trupul lui era strâns lipit de al Toniei. Se sărutară din nou... dorinţa lor căpătase o forţă neasteptată.

O privi din nou, cu ochii arzând de pasiune. Ea îi întoarse privirea sperând că el va putea citi intensitatea sentimentului pe care i-l inspira.

Tonia simţea că el nu vrea să grăbească lucrurile, că încerca să-si stăpânească dorinţa. Tandreţea lui, grija lui îi arătau că era mai preocupat de plăcerea ei decât de a lui si asta o miscă profund. Ceva din privirea lui îi spunea că, pentru el, ea era încă o tânără inocentă.

Cu o miscare usoară si îndemânatică, Theo îi scoase bluza si fusta. Tonia nu purta sutien ci o bustieră din mătase pe care, cu o încetineală studiată, el o descheie copcă cu copcă, dez- golindu-i sânii. O mai privi o dată pentru a se asigura că nu există teamă în ochii ei si păru usurat să vadă doar asteptare si un fel de curiozitate.

Sânii ei erau mici, rotunzi si tari, extrem de frumosi. Inainte ca el să-i atingă, sfârcurile roz se întăriseră. El îi atinse cu o extremă delicateţe. Tonia se simţea cuprinsă de o dorinţă arzătoare.

- Eşti atât de frumoasă, îi şopti el cu o voce răguşită.

- Theo, suspină ea, înroşindu-se sub privirea lui. Nu prea am experienţă în...

- Sst! îi şopti el, punând un deget pe buzele ei tremurătoare. O să te învăţ tot ce trebuie să ştii.

Termină s-o dezbrace. Era acolo în faţa lui, goală şi mândră de frumuseţea ei. O trase şi mai aproape de el şi mâna lui alunecă de-a lungul spatelui ei până la talia fină, şoldurile frumos arcuite. In mod inconştient, ea se lipi de el, ameţită de atingerea trupului viril.

Apoi Tonia începu să tremure uşor. Pentru a o linişti, Theo îi mângâie faţa, sărutându-i pleoapele, obrajii, bărbia. Gura lui coborî apoi până la sâni, continuă să-i

cerceteze corpul cu o tandreţe care-i dădea fiori de plăcere. Tonia putea să citească în ochii lui o dorinţă la fel de arzătoare ca a ei.

El se ridică într-un cot şi începu să-şi descheie cămaşa. Pieptul lui puternic, acoperit de un păr negru, scurt şi creţ, era plăcut la atingere. Dorinţa Toniei învinse sfiala ei şi, în curând, îşi pierdu controlul.

El se dezbrăcă rapid şi stinse lampa. Ultima imagine a lui Theo înainte ca întunericul să învăluie camera, fu suficientă ca să facă să dispară orice ezitare din partea ei. Până acum, Robert fusese singurul bărbat cu care se culcase. Se obişnuise cu corpul lui slab, neatrăgător, cu dorinţele lui rapide şi egoiste. Theo însă avea un adevărat corp de bărbat, cu umerii laţi şi puternici, cu coapsele musculoase.

Dragostea lui Theo era şi tandră şi pasionată, şi Tonia se lăsă dusă de val. Ii dăruia o plăcere a cărei existenţă nici n-o bănuise.

Capitolul 3

Soneria deşteptătorului o smulse pe Tonia din toropeală. Se aşeză pe marginea patului, se frecă la ochi. Camera se umpluse de soare. Se ridică şi se duse la baie.

Privindu-se în oglindă îşi spuse: totul s-a terminat. Londra se află la mii de kilometri şi Theo la fel. Ar fi mai bine să se gândească la această aventură ca la un vis frumos, ca la ceva care nu se întâmplase niciodată.

Inţelegea acum că nu Theo fusese atât de important ci efectul pe care-l produsese asupra ei. Acele puţine clipe pe care le petrecuseră împreună o învăţaseră atât de multe! Cu el se simţise în sfârşit femeie. Ceea ce o împingea spre acest bărbat o speria şi o liniştea totodată. Cu Robert se simţea complexată şi se întreba mereu dacă nu e ea vinovată de problemele lor. Ajunsese să aibă convingerea că era incapabilă să iubească cu adevărat şi acest gând o distrugea.

Cel puţin Theo făcuse să dispară nălucile trecutului. O făcuse să descopere cât poate fi de pasionată. Ce păcat, gândi ea regăsindu-si umorul caustic, că nu există nici un bărbat ca să profite de asta! De când se întorsese la Los Angeles, iesise cu un fost coleg de facultate pe care-l cunostea dinainte de căsătoria cu

Robert. Era un bărbat frumos, căruia anii nu făcuseră decât să-i sporească farmecul. Şi totusi, când el o sărutase într-o seară după ce o condusese acasă, ea nu-l invitase să intre.

Theo Chakiris, o să-mi vină destul de greu să-mi mai placă un altul, acum că te-am cunoscut, îsi spuse ea periindu-si părul. Apoi, enervată că nu reusea să-l dea uitării, nici măcar în timpul somnului, ea exclamă:

- Din fericire, n-o să-l mai revăd!

Dar frumosii ei ochi, plini de tristeţe si de dorinţă, îi spuneau cu totul altceva.

Capitolul 4

Theo se aplecă spre Gayle Gerard. Ochii ei verzi erau pe jumătate închişi şi chipul ei fără cusur era senin. Părea pe deplin satisfăcută şi totuşi îl privea fără tandreţe sau afecţiune. El îi întoarse spatele şi fixă tavanul. Nu reuşea să înţeleagă de ce simţea ca un gol în suflet. Gayle era bună la pat, fără nici un complex, şi trupul ei, cu picioare lungi şi fine, înnebuniseră mai mult decât un bărbat.

Gayle se ridică şi îmbrăcă un neglijeu de mătase. Se deplasa cu graţia unei feline. Theo o privea cu obiectivitate, deloc emoţionat de spectacolul oferit de sânii splendizi pe care îi lăsase în mod deliberat expuşi vederii. Aşa proceda ca să trezească rapid în el o nouă flacără a dorinţei.

- Cât timp rămâi la Los Angeles? îl întrebă ea aplecându-se ca să-i sărute coţurile buzelor.

- Nu ştiu exact.

Ce păcat că trebuie să plec peste două zile. Mi-ar fi plăcut să pot sta mai mult

.Departe de a fi flatat de complimentul ei, Theo se simţi iritat. Era fericit că pleacă asa repede. O seară petrecută în compania ei îi era prea de ajuns.

- O să mă întorc curând, continuă ea periindu-si pletele blonde. Mi se cere să scriu un articol despre Hollywood.

Gayle, o ziaristă mondenă, specializată în interviurile cu persoane din înalta societate, era o fată ambiţioasă, fără scrupule, care reusise perfect în carieră.

Până în seara asta, Theo o considerase amanta ideală, mereu liberă si deloc interesată de o legătură stabilă. El continua să fixeze plafonul, întrebându-se de ce simţise atât de puţină plăcere când făcuse dragoste cu ea de data asta.

- De ce nu comanzi cina aici? îi propuse ea. La ce bun să mai pierdem timp mergând la restaurant?

Ochii ei verzi îl priveau cu maliţiozitate si avea întipărit pe chip zâmbetul ei frumos. Şi brusc, Theo îsi dădu seama că nu mai dorea să fie cu ea.

- Imi pare rău, dar trebuie să plec...

Nu-si dădu osteneala să-i furnizeze vreo explicaţie. Gayle părea surprinsă si dezamăgită, dar nu-i puse nici o întrebare. Raporturile lor nu includeau nici explicaţii nici întrebări.

Mai târziu, întors în camera lui de hotel, cu un pahar de coniac în mână, Theo privea luminile Los-

Angeles-ului. Bău o înghiţitură de coniac care-i arse gâtul dar îi limpezi gândurile. De o lună de zile încerca să scape de ceva. Felul în care procedase cu Gayle în seara asta îl făcuse să înţeleagă în cele din cut-o împreună la Londra, te port mereu în gând? Nu stiu ce să fac si ce să spun, fiindcă un asemenea lucru nu mi s-a mai întâmplat până acum.

Tonia ezita, cu portiera aproape închisă. Theo văzu că tânăra nu se asteptase la o declaraţie de genul ăsta si nu stia cum să reacţioneze.

- Te pricepi s-o întorci, se mulţumi ea să spună.

- Nu stiu dacă mă pricep „s-o întorc" după cum te-ai exprimat, dar este adevărul. Nu ţi-am telefonat în tot acest timp fiindcă m-am străduit să te uit. Am încercat din răsputeri dar n-am reusit. Ai dreptate când spui că la Londra eram în căutarea unei aventuri, dar nu asta am găsit.

- Şi ce ai găsit, dacă nu sunt indiscretă?

- Am găsit o femeie pe care nu reusesc s-o dau uitării.

Urmă o tăcere îndelungată. Theo stătea în continuare în
picioare lângă masină si Tonia, înăuntru, avea mâna înclestată pe mânerul portierei. Theo stia că totul depindea de acest moment. Nu mai avea ce să adauge. Dacă ea îl respingea si acum, nu mai avea rost să insiste.

In cele din urmă, ea îl întrebă încet, fără să-l privească:

- Şi unde vrei să cinăm?

- O să-ţi arăt. De ce nu mă lasi pe mine să trec la volan?

Ea ezită timp de o fracţiune de secundă, înainte să-i cedeze

locul. Capitolul 5

Restaurantul se găsea pe cheiul Santa Monica. Era mic şi plăcut. Faţa de masă în carouri albe şi roşii acopereau mesele luminate cu lumânări. Se aşezară în apropierea unei ferestre care le oferea o vedere splendidă spre golf. Puteau zări pelicanii care-şi cufundau ciocurile lungi în apă în căutarea peştilor, şi pescăruşii care planau deasupra valurilor. în curând se va lăsa noaptea.

Terminaseră de mâncat şi erau la cafea şi coniac. Printr-un acord tacit, nu discutaseră nimic important în timpul cinei. Tonia vorbise despre munca ei, Theo despre misiunile lui. Bineînţeles că aveau multe să-şi spună, dar trebuiau să găsească momentul oportun. Se simţeau puţin nervoşi, mai mult chiar decât la prima lor întâlnire. Era a doua şansă care li se oferea şi în mod categoric ultima.

- Localul acesta este foarte plăcut. Cum de l-ai descoperit? îl întrebă Tonia.

- Cum locuiesc întotdeauna la hotel, am mâncat într-o groază de restaurante. Pot să-ţi indic pe cele mai bune sau cele mai proaste localuri din majoritatea oraselor mari ale lumii.

- Şi eu locuiesc de atâţia ani la Los Angeles, si n-am venit niciodată aici. E încântător.

- E mai bine să nu te aventurezi aici după căderea nopţii fiindcă poţi da peste o mulţime de beţivi si indivizi pe care n-ar fi recomandabil să-i întâlnesti. Dar mâncarea este delicioasă si privelistea splendidă.

- Esti un realist.

- Din păcate asa sunt fotografii. Camera nu minte, îi răspunse el cu un zâmbet.

Acest surâs care-i îmblânzea trăsăturile avea în el un farmec fatal si Tonia simţi că i se topeste inima, asa cum se întâmplase si acum o lună pe acea stradă din Chelsea. E doar o toană din partea mea, îsi spuse ea, încercând să-si controleze emoţiile.

- La ce lucrezi acum? se interesă ea.

- Refugiaţii din Vietnam care s-au instalat în Comitatul Orange, pentru ziarul *Saturday Evening Post.*

- Cred că e pasionant.

- Este o muncă linistită. După o lună petrecută în Irlanda de Nord, aveam chef să petrec puţin timp într-un loc în care oamenii nu aruncă la tot pasul cu bombe.

- Şi crezi că vei rămâne mai mult timp aici? nu se putu împiedica Tonia să-l întrebe, încercând să nu pară prea interesată de programul lui de lucru.

- De fapt vrei să afli dacă nu plec mâine dimineaţă, nu-i aşa?

- Te miră? S-a mai întâmplat să dispari la fel de inexplicabil precum proverbialul iepuraş din jobenul magicianului.

- Atins! spuse Theo râzând. Trebuie să rămân vreo lună, poate chiar mai mult. Propriu-zis, aş vrea să am la Los Angeles o bază temporară, ceea ce mi-ar uşura plecările şi venirile din Salvador. Revista *Time* m-a angajat pentru un reportaj fotografic despre războiul din această ţară. Este însă o muncă lipsită de continuitate. Timp de săptămâni întregi nu se întâmplă mare lucru ca apoi, pe neaşteptate, să se reia luptele şi să trebuiască să fug acolo.

- înţeleg, spuse Tonia.

- Trebuie să recunosc însă că motive de altă natură fac să mă tragă inima să rămân aici, continuă el în şoaptă.

Ea nu-l întrebă însă ce voia să spună cu asta. Ştia deja. Theo şi ea depăşiseră această fază.

- Nu te-ai săturat de toate războaiele astea?

- Nu e prea atractiv, trebuie să recunosc. Dar cred că fac o muncă utilă. Dar ţie îţi place ce faci?

- în general, da. Când mi-am părăsit soţul, nu prea ştiam ce am de făcut. Ştiam că doream să-mi dovedesc mie însumi că sunt capabilă de ceva. O fostă colegă de liceu, Carol Bellini, mi-a oferit o slujbă la canalul de televiziune pentru care lucra ea. A fost foarte sinceră în privinţa asta. Directorul mă

accepta doar pentru că purtam un nume cunoscut şi aveam o oarecare notorietate ca soţie a unui om celebru. Apărusem deja la televizor şi în presă. Dar Carol era convinsă că pot deveni reporter. Am muncit din greu şi i-am dovedit că nu s-a înşelat.
Acum nici nu văd de ce altceva m-as putea apuca. Dar câteodată este de-a dreptul enervant. Chiar în vremurile noastre, e greu pentru o femeie să fie luată în serios, să fie autorizată să facă reportaje despre evenimentele care ies din comun, cel puţin pe plan local. Şi mai e si problema vârstei.

- De ce spui asta? o întrebă Theo surprins. Poţi fi luată drept o adolescentă.

- In curând voi împlini douăzeci si nouă de ani si, în această meserie, sunt aproape bătrână. Cea mai mare parte a reporterelor de la noi sunt mai tinere decât mine. Vezi, cariera unei ziariste de la televiziune nu prea are mare lucru de-a face cu inteligenţa ei, cu cunostinţele sau cu experienţa dobândită pe teren. Ceea ce contează în primul rând este un fizic plăcut. Este evident deci că această calitate „se erodează" cu cât te învechesti în meserie. Şi dacă o femeie este destul de ambiţioasă ca să vrea să devină redactor sef, trebuie s-o facă înainte de a atinge vârsta de patruzeci de ani.

- Dar uită-te la Charles Kuralt si Walter Conkrite! o întrerupse Theo.

- Dar ei sunt bărbaţi! Şi la ei nu contează ridurile! Dar femeile trebuie să fie tinere si frumoase, cel puţin la nivel local. La nivelul naţional lucrurile se prezintă ceva mai bine. Acolo se dă mai multă importanţă muncii decât fizicului. Vreau să ajung cât mai departe posibil si n-am intenţia să fiu considerată bătrână la patruzeci de ani.

- N-o să fii niciodată bătrână. Există în tine ceva tineresc, un lucru pe care îl vei avea întotdeauna.

Tonia se simţi puţin jenată de complimentele lui.

- Presupun că eşti genul de bărbat care consideră că o femeie nu trebuie să aibă ambiţii.

- Deloc. Cred că femeile care au o carieră sunt mult mai interesante decât cele care nu se ocupă decât de propria lor persoană. Dar, după câte am văzut până acum, e destul de greu pentru o femeie să aibă o carieră şi o viaţă personală fericită.

Tonia se întrebă dacă el se referea cumva la căsătoria ei. El îşi dădu imediat seama şi se grăbi să adauge:

- Iartă-mă. N-am făcut nici o aluzie lă căsătoria ta. Uitasem complet de ea.

- Te rog. N-a fost posibil să am o carieră în timpul mariajului meu, dar nu cred că divorţul e cel care m-a făcut să fiu ambiţioasă pe plan profesional. După părerea mea, femeile le pot avea pe amândouă, cu condiţia ca bărbaţii să fie dispuşi să facă mai multe

decât au obiceiul, atât în privinţa treburilor casnice cât şi a copiilor .

- Doreşti să ai copii?
- Bineînţeles. Dar tu?
- îţi place să întorci întrebările?
- în dragoste ca şi la război, viclenia este o armă bună, îi replică pe loc Tonia, şi ştiam deja că tu cunoşti perfect ambele subiecte.

- Spre marea ei uşurare, fu rândul lui Theo să pară încurcat. Era un tip dur şi încrederea în sine atingea aroganţa, dar rămăsese destul de sensibil ca să se simtă tulburat când o femeie, a cărei părere o aprecia, îi spune pe şleau că este un bărbat seducător.Mi-ar plăcea să am copii, îi răspunse el în cele din urmă. Fraţii mei au deja, unul sase iar celălalt doi, si m-am înţeles întotdeauna bine cu nepoţii si nepoatele mele. Copiii cred că meseria mea este senzaţională, iar fraţii mei că este o nebunie.

- Problema este curentă, în special în cazul părinţilor care ţin să aleagă ei însisi profesia copiilor. Dar nu a fost si cazul meu. Bunica mea, care m-a crescut, a fost tot ziaristă si m-a încurajat întotdeauna să lucrez. Când am anunţat-o că o să mă căsătoresc cu Robert, a fost dezamăgită.

- Probabil că este o femeie de excepţie.

- Da, îi răspunse Tonia entuziasmată. N-am mai întâlnit o persoană care să-i semene. Dacă as face în viaţă pe jumătate din cât a realizat ea, m-as simţi satisfăcută. Poate că ai auzit vorbindu-se despre ea, este Leonie Vallis.

- Bineînţeles, Leonie Vallis este cunoscută ca un cal breaz în mass-media. A avut o carieră foarte îndelungată, nu-i asa?

- A început cu afacerea Lindbergh si si-a făcut un nume cu ocazia abdicării regelui Eduard al VIII-lea al Angliei. Are aproape optzeci de ani dar o invidiez pentru energia ei. Fumează niste ţigări portugheze îngrozitoare si bea ceaiuri orientale. In cursul ultimilor cincizeci de ani a întâlnit aproape toate personalităţile lumii. Mai lucra încă acum zece ani, când a avut un infarct. Acum s-a retras din activitate si trăieste la Santa Barbara pe o frumoasă proprietate în stil spaniol.

- Mi-ar plăcea foarte mult s-o întâlnesc.

Tonia ezită. Prezentarea unui membru de familie lasă în general să se subînţeleagă niste relaţii mai strânse decât existau între ea şi Theo. Pe de altă parte, îşi dădea totuşi seama că amândoi ar fi încântaţi să se cunoască. Nu mai fi atât de timorată, îşi spuse ea. E vorba despre o întâlnire cu totul şi cu totul obişnuită.

- De ce nu? îi spuse ea în cele din urmă. Poate dăm o fugă până acolo.

- Când? insistă Theo.

- Ei bine, să zicem peste trei săptămâni. într-o sâmbătă. Am putea pleca dis-de-dimineaţă, să petrecem acolo după-amiaza şi să revenim după cină.

- Minunat! O să te sun în ajun ca să fixăm ora exactă.

Tonia îi aruncă o privire pătrunzătoare. Theo îşi dădu
seama de substratul privirii şi adăugă zâmbind:

- îţi promit că o să telefonez.

- De acord. Vorbeşte-mi despre ceea ce faci acum, spuse ea ca să schimbe discuţia. Ai întâlnit mulţi refugiaţi?

Theo puse pe masă paharul de coniac şi îi răspunse pe un ton serios:

- Cred că ar fi timpul să lăsăm deoparte chestiile astea. Nu că ar fi lipsite de interes, dar avem lucruri mai importante să ne spunem.

- înţeleg, rosti Tonia plecându-şi privirea, în timp ce degetele ei trasau cu nervozitate linii invizibile pe faţa de masă. Nu vrei să plecăm de aici?

- Dacă aşa doreşti...

Theo îl chemă pe băiat şi plăti nota.

Afară nu mai era aproape nimeni. Mergeau în tăcere şi briza blândă răsfira buclele Toniei.

Ceva mai devreme, îl acuzase pe Theo că fugise. Acum ar fi dorit din tot sufletul s-o ia la sănătoasa, ca o fetiţă speriată. Mi-e teamă? se întrebă ea. Descoperirea asta o uimea si o tulbura totodată.

In timpul căsătoriei ei cu Robert, nu încercase niciodată asemenea senzaţii. Legătura lor nu fusese atât de strânsă pentru ca s-o facă să simtă emoţii atât de puternice. Theo era diferit si ei îi era teamă

de ce i-ar spune el, sau de ce nu-i va spune. Teamă că va pleca... sau teamă că va rămâne.

- Imi pare rău că te-am părăsit în felul acela la Londra, ca si cum puţin îmi păsa de tine, începu el fără să ezite.

- Am vorbit deja despre asta si te-am iertat.

- Nu am pus complet la punct această chestiune, insistă el. Ai avut dreptate să crezi, asa cum ai si făcut-o de altfel, că în general asa se petrec lucrurile. Nu atât de brutal poate. Dar eu nu vreau să mă angajez. Când te-am întâlnit, mi-am spus că esti doar o femeie, foarte frumoasă bineînţeles, dificilă dar si atrăgătoare. Dar tu esti o altfel de femeie.

Făcu o pauză, apoi reluă:

- Deviza mea a fost întotdeauna: o altă ţară, un alt oras, o altă dragoste. Asta am vrut să exprim când ţi-am spus că nu rămân niciodată destul de mult timp într-un loc ca să mă căsătoresc. Credeam că lucrurile se vor petrece în acelasi fel si cu tine, dar nu asa a fost să fie. N-am putut să te uit si asta mi-a dat viaţa peste cap. M-am întors în Irlanda de Nord ca să-mi termin reportajul si îţi mărturisesc că m-am dus într-o noapte să mă îmbăt într-un bistrou, încercând să mă conving că ceea ce se întâmplase între noi nu avea nici o importanţă.Aşa am crezut şi eu: că aventura noastră n-a avut nici o importanţă pentru tine, şi am încercat să mă conving că acelaşi lucru este valabil şi pentru mine.

- îţi apreciez sinceritatea.

- Şi eu pe a ta. Văd că am trecut de la insulte la admiraţie. Iată un lucru interesant!

- Este pentru prima oară când te văd surâzând în Los Angeles. Tot chipul ţi se luminează când surâzi. Amestecul acesta de duioşie şi veselie este extraordinar! Mă ameţeşti, continuă el cu o voce schimbată de emoţie.

O privea cu o asemenea intensitate încât Tonia se simţi cuprinsă brusc de o violentă dorinţă. Ştia că şi el simţea acelaşi lucru, dar o intimitate fizică nu era posibilă acum. Rămăseseră nişte lucruri importante de spus, nişte răni vechi de oblojit.

- Aş vrea să mai adaug un lucru, spuse Theo.

Tonia se simţi dintr-o dată nervoasă. Credea că ştie ce voia el să-i mai spună, dar nu era sigură că era dispusă să audă asta. Scurta lor relaţie avusese suişuri şi coborâşuri. în această clipă, dorea mai mult decât orice să fie la egalitate cu el, să ia lucrurile aşa cum erau ele. Venise timpul să înceteze cu întrebările, cel puţin pentru moment. Bineînţeles că nu se cunoşteau prea bine, dar aveau tot timpul în faţa lor.

- Te rog, aşteaptă, îl rugă ea punându-i mâna pe braţ.

Spre marea ei uşurare, el înţelese.

- De acord, spuse Theo după o lungă tăcere.

îi înconjură umerii cu braţul şi se îndreptară spre garajul unde parcase Theo maşina. în întunericul liniştit al maşinii, Tonia îl privea cu coada ochiului. El se concentră asupra drumului, fără să-si dea seama că ea îl examinează. Mâinile lui ţineau strâns volanul. Trebuie să înceteze să se mai gândească la asta, altfel va fi pierdută. Se concentră asupra profilului lui. Ce frumuseţe, ce puritate a trăsăturilor!

Niciodată nu i se mai întâmplase până acum să se uite cu atâta atenţie la un bărbat. Cu Theo avea achef să facă tot felul de lucruri la care nu se gândise niciodată, era cuprinsă de niste emoţii pe care nici măcar nu le bănuise până acum. Bărbatul acesta o uimea nu atât prin inteligenţa sau senzualitatea lui,

ci prin efectul pe care îl producea asupra ei. Cu el avea din nou paisprezece ani si descoperea atracţia magică dintre un bărbat si o femeie. O făcea să înflorească fizic si emoţional, ceea ce nu i se întâmplase niciodată cu Robert. Era un lucru minunat dar o si speria, dar de ce îsi făcea atâtea probleme? Cu Theo, ea nu era decât un fluture atras de lumină. Opri masina Toniei lângă a lui. Prin întuneric nu-i putea citi sentimentele întipărite pe faţă si se simţea un pic cam nervoasă. Ce-o să se întâmple acum? se întrebă ea. Theo o privea fără să spună nimic. Brusc, se aplecă spre ea si o sărută cu duiosie pe buze. Era doar o atingere, dar inima Toniei începu să bată nebuneste.

- O să ne mai vedem, îi sopti el si deschizând portiera, se îndreptă spre masina lui.

După câteva clipe dispărea în noapte.

Theo dăduse dovadă de o sensibilitate de care nu-l credea în stare. Era nespus de miscată... dar regreta că plecase asa.

Capitolul 6

Când Tonia intră în casă, telefonul suna cu insistenţă. Aprinse lampa şi ridică receptorul.

- Alo!
- Ce s-a întâmplat? o întrebă Carol.

După vocea ei, s-ar fi zis că se aştepta să audă o poveste senzaţională.

- La ce te referi? îi răspunse Tonia.

- Nu te face că nu pricepi. Te-am văzut plecând cu tipul ăla. E cel pe care l-ai întâlnit la Londra?

- Da. Cum de ai ghicit?

- Având în vedere felul în care îl priveai, a fost floare la ureche. în cele din urmă şi-a făcut apariţia... Eşti singură acum?

- Bineînţeles! Am cinat şi m-a condus până acasă.

- Asta-i tot?

- Da. Dacă te aşteptai la ceva senzaţional, o să fii dezamăgită.

- De ce a revenit abia după atâta timp?

- Carol, dacă n-ai fi cea mai bună prietenă a mea, m-ar supăra întrebările tale insistente. Ai o tehnică...

- Ba nu, e doar simplă curiozitate femeiască!

Tonia nu se putu împiedica să pufnească în râs. Când Carol dorea să afle ceva, era imposibil să-i ţii piept. Intr-un fel sau altul, reusea să obţină întotdeauna informaţiile pe care le voia, ceea ce făcea din ea o excelentă producătoare si câteodată o prietenă exasperantă.

- Se află în oras, îi explică răbdătoare Tonia, si a trecut să mă vadă. Am cinat împreună, am vorbit si în curând ne vom duce să-i facem o vizită lui Leonie. Asta-i tot.

- Să-i faceţi o vizită lui Leonie? Iată un lucru care deschide o altă perspectivă.

- Carol! Doreste s-o vadă pe Leonie fiindcă este o persoană iesită din comun. Şi tu, la rândul tău, ai vrut s-o cunosti atunci când ai aflat că e bunica mea.

- Inţeleg.

- Ascultă...

- Degeaba joci teatru cu mine, Tonia, uiţi că te-am cunoscut înainte de cei cinci ani petrecuţi în Beverly Hills, în timpul cărora ai învăţat să porţi o mască de indiferenţă. Când l-ai văzut, nu mai stiai pe ce lume esti.

- Carol, te rog!

- Dacă tu nu vrei să-mi spui nimic, eu am să-ţi spun ceva.

- De exemplu?

- Că este un bărbat superb si că pot înţelege de ce ţi-ai pierdut capul după el.

- Sunt încântată că îmi aprobi gustul în materie de bărbaţi.Nu mereu. Intotdeauna am crezut că Robert e un idiot. Dar gustul tău s-a îmbunătăţit o dată cu trecerea anilor. Şi înainte să poţi zice ceva, vreau să ştii că nu ţi-am telefonat doar ca să-ţi spun că e seducător.

- Daa?!

- Când mi-ai zis cum îl cheamă, numele lui nu mi-a spus nimic, dar când a venit să te caute azi, mi-a căzut fisa. N-am fost prezentaţi unul altuia, dar l-am mai văzut.

- Unde?

- Prin apropiere, răspunse Carol în doi peri. Are reputaţia unui afemeiat.

Urmă o tăcere jenantă, apoi Carol adăugă şovăind:

- Voiam doar să te avertizez.

- Nu mi-ai spus nimic nou.

Carol era cea mai veche prietenă a ei şi nu umblau cu secrete una faţă de alta. Totuşi, Tonia avea impresia că de data asta îi ascundea ceva. Se decise să joace cartea cea mare.

- Şi care e secretul?

- Cum?

- Nu mai face pe nevinovata. Există un lucru care te preocupă. Care este acela?

- Doream doar să afli că tipul ăsta e un adevărat Casanova.

- Vreau să aflu adevărul, Carol! strigă Tonia enervată.

- Bine. în fond nu e mare lucru. M-ai întrebat unde l-am mai văzut. Ei bine, l-am zărit de mai multe ori în compania lui Gayle Gerard, aici şi la New-York. Cred că legătura lor durează de ceva timp. O legătură fără obligaţii, după câte cred eu.

- Şi Gayle se află în acest moment la Los Angeles?

- Da, răspunse Carol încurcată. Ceea ce nu dovedeşte totuşi nimic, şi din acest motiv nici nu prea voiam să-ţi pomenesc despre asta. Gayle nu e la prima ei legătură.

- Inţeleg ce vrei să spui, zise cu blândeţe Tonia. Dar sunt îngrozitor de obosită. Mai vorbim mâine, Carol.

- Sper că nu esti bolnavă?

- Nu, îi răspunse Tonia pe un ton destul de repezit.

- Theo Chakiris este un bărbat bine, repetă Carol entuziasmată. Profită de el când ţi se oferă ocazia.

- N-as vrea să fiu grosolană, dar nu cred că e momentul să-mi dai asemenea sfaturi.

- Ai dreptate, o să tac ca un peste. Două cuvinte doar: noapte bună!

- Noapte bună, Carol.

Tonia puse receptorul jos si rămase mult timp asezată pe marginea divanului. Bucuria din sufletul ei dispăruse. De ce trebuia să fie tocmai Gayle? N-o întâlnise decât o dată si Gayle o tratase cu dispreţ, fiindcă Tonia nu era atunci decât un reporter de provincie.

Nu se putea împiedica să si-l imagineze pe Theo împreună cu ea. Ce pereche frumoasă formau amândoi! Inalţi, seducători, cu aceeasi luminiţă ironică în priviri. Gândurile începură să i se învălmăsească în minte. Dacă Gayle se găsea la Los Angeles în acelasi timp cu Theo, probabil că nu era o simplă coincidenţă. Pe de altă parte, el venise s-o vadă si nu insistase să facă dragoste cu ea. Dacă

sexul ar fi singurul lucru care-l interesa, de ce nu se arătase mai insistent?

De ce îmi pierd timpul făcându-mi sânge rău din cauza lui Chakiris? îsi spuse ea în cele din urmă si se duse la culcare, hotărâtă să-i uite pe Theo si Gayle. Dar somnul se lăsă îndelung asteptat, apoi visele ei fură bântuite de un bărbat cu ochii negri.

Capitolul 1

Theo îi telefonă după două zile. Ea se găsea în sala redacţiei, preocupată de o ştire urgentă. Când sună telefonul, răspunse mecanic, cu atenţia îndreptată spre foaia aproape goală fixată în maşina de scris.

- Tonia? Sunt Theo.

Vocea lui o readuse imediat cu picioarele pe pământ

- Da, răspunse ea cu voce şovăitoare.
- Eşti ocupată?
- Da. Dar pot să-mi permit o pauză de un minut.
- Nici n-o să te deranjez mai mult. Am putea cina împreună mâine seară?
- Oh! spuse Tonia care regreta că nu găseşte un răspuns mai inteligent, fiind blocată de bucuria de a-l auzi şi de dorinţa năvalnică de a-l revedea. De acord!
- E ceva în neregulă?
- Nu, pur şi simplu am de lucru până peste cap.

- Bine, atunci te las. Pot să trec să te iau pe la ora şapte?
Aş prefera la opt, dacă nu te deranjează

.Capitolul 8

Săptămânile care urmară fură calde şi însorite. Theo şi Tonia locuiau separat, dar se întâlneau de câte ori munca lor le lăsa câteva clipe libere. Pe măsură ce trecea timpul, le venea din ce în ce mai greu să se despartă, astfel că Theo ajungea din ce în ce mai rar la hotelul lui.

Mâncau acasă la Tonia, făceau apoi plimbări îndelungate pe plajă. Să se trezească din somn alături de Tonia era o plăcere pentru Theo. Ea îi aducea cafeaua la pat, apoi făceau împreună un duş. Să doarmă cu Theo îi aducea Toniei un profund sentiment de siguranţă. El o ţinea în braţe noaptea. Momentele când făceau dragoste erau minunate, dar ea le prefera pe cele când el o mângâia cu duioşie fără să-i ceară nimic altceva.

*

* *

într-o seară, telefonul suna tocmai când Tonia deschidea usa casei. Puse pe măsuţa de la intrare cumpărăturile si fugi spre aparat.

- Alo! răspunse ea veselă.

Theo lipsise peste noapte din cauza unui reportaj urgent si ea spera că el îi telefonează.

- S-ar zice că asteptai un telefon de la cineva, se auzi o voce cunoscută la celălalt capăt al firului.

- Leonie, spuse Tonia, fericită să audă vocea bunicii sale.

- Voiam doar să mă asigur că n-ai dispărut. Nu mi-ai mai dat un semn de viaţă de o groază de timp.

- Ştiu si îmi pare rău. Am fost ocupată în ultima vreme, dar m-am gândit să vin să te văd sâmbătă si să aduc si pe cineva cu mine. E o persoană pe care as dori s-o cunosti.

- Nu e o surpriză, frumoasa mea. Ştiam că nu-ţi petreci tot timpul muncind. Cine e?

- Se numeste Theo Chakiris.

- Oh! Acum înţeleg si mai bine.

- Leonie, nu trebuie să treci direct la concluzii.

- Ultima oară când mi-ai prezentat un tânăr, te-ai măritat cu el. Din păcate!

- Asta a fost acum sapte ani.

- Ştiu perfect. Doar nu sunt încă senilă.

- Esti ultima persoană pe care as califica-o drept senilă, spuse Tonia râzând. Este un prieten foarte bun, adăugă ea încercând să aibă un ton indiferent. Sper că o să-ţi placă.

- Oricine mi-ar plăcea mai mult decât Robert. Cum arată?

- E foarte frumos.

- Perfect! Iată un lucru care va face să-mi scadă tensiunea.

- Pe sâmbătă, îi spuse veselă Tonia. Şi să nu te porţi ca un balaur bătrân!

- Cine, eu? spuse Leonie cu o blândeţe prefăcută.

Tonia era fericită că bunica ei îi telefonase. Era sigură că Theo o să-i placă.

Câteva minute mai târziu, îi telefonă Theo.

- Tocmai am vorbit cu Leonie, îl anunţă Tonia imediat. I-am zis că o să mă duc s-o văd sâmbătă, însoţită de un domn extrem de seducător.

Urmă o scurtă tăcere care o surprinse. De ce oare nu spunea el nimic?

- Ascultă, Tonia, sâmbăta asta...

Tânăra se crispă.

- Ce s-a întâmplat?

- Ei bine, mă tem că n-o să mă aflu în oraş sâmbătă. N-am putea merge s-o vedem pe bunica ta sâmbăta viitoare? Ştii bine că n-aş contramanda această întâlnire dacă aş avea de ales. Sper că n-o să se supere din cauza asta.

- Nu-ţi face probleme pentru atâta lucru, replică ea cu răceală.

- Tonia... începu Theo. O să-ţi telefonez duminică.

- Nu ştiu dacă o să fiu acasă, îi răspunse ea.

Era o minciună dar, o dată scăpată de pe buze, se hotărî efectiv să plece undeva, indiferent unde, decât să-i aştepte telefonul. Ştia perfect de ce anulase el întâlnirea de sâmbătă. Chiar în dimineaţa asta aflase că Gayle Gerard sosise în oraş pentru weekend. Theo va rămâne, bineînţeles, cu ea.

- Oricum te sun, insistă Theo.

- Cum vrei. La revedere, îi spuse ea cu răceală şi închise telefonul.

Timp de mai multe clipe, Tonia rămase lângă telefon privindu-l ca şi cum era diavolul în persoană. Apoi se ridică şi se duse la bucătărie. Inghiţindu-şi lacrimile, începu să aranjeze cumpărăturile pe care le făcuse. Nici un bărbat n-o va mai face să plângă, nici chiar un fotograf frumos cu ochii negri.

După ce îşi termină treburile, hotărârea ei era luată. Theo Chakiris avea binecuvântarea ei să ajungă direct în iad. Nu mai voia să-l revadă.

Duminică de dimineaţă, soneria insistentă a telefonului o trezi din somn. Ştia bine cine o suna, aşa că nu răspunse. Il lăsă să sune un timp, apoi îl scoase din priză. In ciuda frumoaselor ei hotărâri, izbucni în hohote de plâns.

Dar după câteva minute se duse să facă un duş, mâncă ceva la repezeală şi ieşi din casă. Se aşeză la volan şi o luă pe autostrada care mergea de-a lungul coastei de sud, fără să-şi fi fixat un scop precis în minte. Bineînţeles că nu avea de gând să se ducă în vizită la bunica ei... nu se simţea în stare să dea ochii cu ea. Când îi telefonase să anuleze întâlnirea, Leonie îi pusese atâtea întrebări încât abia reuşise să nu izbucnească în lacrimi.

Autostrada nu era prea aglomerată, aşa că plimbarea fu foarte plăcută. Luă prânzul într-un restaurant aflat pe malul mării, unde comandă o delicioasă ciorbă pescărească, dar abia se atinse de ea. Se urcă din nou la volan şi, dându-şi seama că ajunsese nu departe de graniţa cu Mexicul, se întoarse în direcţia Los-Angeles-ului.

încercă să se gândească la Theo cu obiectivitate. De la bun început el fusese foarte sincer cu ea: nu-i făcuse nici o promisiune, nu-i ceruse mai mult decât îi putea el dărui. Ştiam la ce să mă aştept, îşi spuse ea. A fost o prostie din partea mea să-mi închipui că s-a schimbat, numai fiindcă noi doi ne înţelegeam atât de bine.

Când reveni în oras spre sfârsitul după-amiezii, se duse să vadă un film din care nu reţinu mai nimic fiindcă era cu mintea în altă parte, apoi îsi făcu o datorie de onoare din a cina la restaurant. în sfârsit se întoarse acasă, disperată la culme.

Duse masina în garaj si urcă pe scara care ducea la usa de intrare dinspre plajă. Abia atunci zări pe cineva care stătea asezat pe trepte. îi trebui doar o clipă ca să-l recunoască pe Theo, care se ridică văzând-o.

- Bună seara, îi spuse el pe un ton obisnuit, ca si cum ultima lor conversaţie nu se terminase cu atâta răceală.

- Ce doresti? îl întrebă ea în timp ce scotea cheia.

- Nu ghicesti? Să-ţi vorbesc.

- E târziu si mă simt foarte obosită. Dacă nu te superi...

- Ba da, mă supăr, o întrerupse Theo. Cu permisiunea ta o să intru în casă ca să-ţi vorbesc, într-un loc unde îţi pot vedea chipul.

Era clar că el nu va pleca fără să obţină satisfacţie. La urma urmei, poate că asa era mai bine.

- O.K.! Dar să fii scurt.

O dată intraţi, ea îl întrebă fără să-l invite măcar să ia loc:

- Ce e atât de important încât nu suportă amânare?

Se simţea îngrozitor de obosită si trebuia să facă un mare efort ca să pară calmă.

Theo nu părea deloc în largul lui.

- Voiam doar să-mi cer scuze.

- De ce?

- Fiindcă am contramandat întâlnirea noastră de ieri. Cred că era foarte importantă pentru tine.

- Ce te face să crezi asa ceva?

De data asta, era prea mult pentru Theo.

- Ce naiba! Esti furioasă pe mine de când am vorbit alaltăieri la telefon. Nu de plăcere am anulat întâlnirea noastră. Mă crezi sau nu, doream foarte mult s-o întâlnesc pe bunica ta.

- Puţin îmi pasă de sentimentele tale faţă de Leonie! strigă ea cu ochii strălucind de furie.

- Asteaptă puţin. E altceva, nu-i asa?

Theo nu mai pricepea nimic. încercă s-o ia de mână, dar ea si-o retrase. Traversând încăperea, Tonia se aseză în faţa ferestrei si privi în noapte.

- Pleacă! spuse ea calm.

Nu aprinsese decât o lampă. Atmosfera era apăsătoare, deprimantă.

- Categoric nu! spuse Theo cu o voce răspicată.

- Nu vreau să te mai văd pe aici.

- Dacă vrei să plec, o să plec, dar întâi vreau să aflu ce am făcut pentru a provoca această ruptură.

Cu braţele încrucisate pe piept, Tonia stătea ţeapănă ca o statuie. Suferea mai mult decât ar fi crezut că e posibil. îl vedea oare pentru ultima oară? Sperase că el va pleca fără s-o oblige să-i spună adevărul, să-i mărturisească faptul că îl iubea din tot sufletul.

- Am dreptul să stiu de ce mă alungi astfel din viaţa ta, continuă Theo părând extrem de supărat.

- Ai fost ieri cu Gayle, îi răspunse ea fără să se mai poată abţine.

într-o clipă, Theo traversă încăperea si o obligă pe Tonia să-l privească. Spre marea ei mirare, el zâmbea. Nu era obisnuitul lui surâs ironic, ci un surâs afectuos, usurat, fericit. Simţind că nu mai poate să reziste, Tonia îsi ascunse faţa la pieptul lui, gândindu-se că nu va mai îndrăzni niciodată să-l privească în ochi.

Theo îi mângâia părul cu blândeţe.

- Scumpa mea!

încerca s-o liniştească. Tonia simţea că nu e totul pierdut, dar în ciuda tonului liniştitor al lui Theo, nu vedea cum lucrurile ar putea redeveni ca înainte.

- Te ador, îi spuse el cu duioşie.

Se aplecă s-o sărute cu o patimă pe care abia şi-o mai putea stăpâni.

Deşi Tonia se simţea extrem de confuză, trupul ei răspundea chemării pătimaşe a lui Theo. Când el o lăsă, ea începu, extrem de încurcată:

- Dar...

- Ştiu. De ce vorbeşti despre Gayle? o întrebă el în timp ce mâinile lui îi mângâiau cu înfrigurare trupul. Da, am văzut-o pe Gayle, continuă el atingându-i gâtul cu buzele. A sosit ieri şi i-am telefon imediat. Am anunţat-o că nu mai vreau s-o revăd. Credeam că e foarte important să pun fără întârziere capăt relaţiei noastre. Ar fi fost jenant ca ea să-şi facă apariţia la hotelul meu când noi ne aflam acolo împreună, sau să ne întâlnim din întâmplare undeva.

- Vrei să zici că...

- Vreau să zic că am rupt definitiv legătura cu Gayle. Nu era decât o aventură şi nu voiam ca ea să fie un obstacol în calea fericirii noastre.

Tonia se simţea uşurată dar şi jenată. Avea impresia că o greutate enormă i s-a luat de pe umeri, dar în acelaşi timp îi era teribil de ruşine că îl judecase atât de greşit pe Theo.

- M-am purtat ca o proastă. îmi închipui ce părere ai acum despre mine, spuse ea.

- Ce părere am? răspunse el preocupat de butonii de la mansetă.

Ea se forţă să-l privească în ochi, desi se simţea atât de
jenată, si fu surprinsă să constate că el îi zâmbea.

- Nu esti furios pe mine?

- De ce? Fiindcă mi-ai arătat că ţii la mine? Ştiu că esti foarte mândră. Nu mi-ai mărturisit niciodată adevărul dacă n-ai fi fost atât de furioasă pe mine. Ce naiba au butonii ăstia?! exclamă el.

îi smulse si îsi scoase cămasa.

- M-am purtat urât cu tine.

- Asta cam asa e! Dar nu-ţi face probleme, dragostea mea. O să-ţi dau o sansă ca să te faci iertată.

- îţi baţi joc de mine, spuse ea în soaptă.

El îi descheie sutienul de dantelă si o privi îndelung în ochi.

- Nu-mi bat joc de tine. Sunt usurat si bucuros că nu mă alungi din viaţa ta. înţeleg ce ai simţit si nu te învinovăţesc că ai fost atât de supărată.

Aruncă sutienul pe jos si Tonia îsi simţi sânii goi lipiţi de pieptul lui Theo.

- Am vorbit destul, îi spuse el. Şi nu cunosc decât un singur mijloc prin care îţi pot dovedi ceea ce simt cu adevărat pentru tine.

O ridică în braţe si o duse asa până în dormitor. în timp ce afară furtuna îsi făcea de cap, Theo si Tonia se lăsau purtaţi de furtuna propriei lor pasiuni.

Capitolul 9

Intr-o frumoasă dimineaţă de octombrie, se duseră amândoi la Santa Barbara. Theo conducea maşina decapotabilă a Toniei. Sprijinită de spătarul scaunului, ea lăsa vântul să i se joace prin păr. Vorbeau puţin dar, din când în când, se priveau surâzându-şi fericiţi. De la ultima lor ceartă, cunoşteau profunzimea sentimentelor pe care şi le purtau unul celuilalt.

Tonia nu se mai simţise niciodată atât de fericită. Se gândea totuşi câteodată la viitor. Ştia că într-o bună zi Theo va pleca în misiune într-o altă parte a lumii, dar alunga repede aceste gânduri sumbre pentru a se concentra asupra prezentului.

Un singur lucru o tracasa. Theo îi dovedea în mii de feluri dragostea lui, dar niciodată nu-i spusese că o iubeşte. Când ea îi spunea „te iubesc", timid dar cu convingere, el îi răspundea afectuos că ea este totul pentru el. Era felul lui de a evita un angajament definitiv. Nu lăsase complet garda jos.

Tonia admira oceanul care se întindea cât vedeai cu ochii sub cerul albastru. Munţii ale căror pante coborau spre plajele cu nisipul alb avuseseră de suferit din cauza secetei de peste vară; în curând primele ploi le vor reda culoarea de un verde ca smaraldul. Tonia iubea Malibu pentru contrastele lui, oceanul, plajele albe, lanţul de munţi de la Santa Monica. într-o dimineaţă frumoasă ca asta, cu Theo lângă ea, i se părea că e cel mai frumos loc din lume.

Asemenea acestei regiuni, frumosul grec era un ansamblu de contraste, sensibil dar si cinic, tandru dar pasionat, o enigmă căreia nu-i va găsi poate niciodată răspunsul. Dar acest mister îl făcea poate si mai irezistibil.

Când se apropiară de Santa Barbara, peisajul deveni mai luxuriant, colinele cu pante mai blânde. Tonia începu să se gândească mai serios ce impresie o să facă Theo asupra lui Leonie. Spera că cele două persoane pe care le iubea cel mai mult pe lume o să se placă. Leonie putea fi atât de incisivă când nu-i plăcea cineva! Avusese întotdeauna obiceiul să spună ceea ce gândeste si, îmbătrânind, profita de vârsta ei ca să lase câteodată la o parte politeţea. O să se poarte si de data asta cum făcuse cu Robert? îl privise îndelung, critic, si apoi nu se mai ocupase de el. Tonia nu se putu împiedica să surâdă gândindu-se la asta. Robert nu era obisnuit să fie astfel tratat.

Ce va face dacă Leonie îl va găsi antipatic pe Theo? I-ar fi plăcut să-i poată spune: îl iubesc, te rog

să fii drăguţă cu el. Dar asta n-ar fi folosit la nimic, Theo era cel care avea toţi asii în mânecă. Bunica ei era un excelent judecător în materie de caracter si îi va descoperi calităţile, dar în mod sigur si defectele.

Când ajunseră la periferia oraşului, o luară pe un drum lateral, mai făcură încă vreo câţiva kilometri şi opriră în faţa unei porţi mari din fier forjat. O alee pavată, care şerpuia printre sicomori, ducea spre o reşedinţă în stil spaniol. Deşi Tonia crescuse aici, casa bunicii ei o impresiona întotdeauna. Era o construcţie splendidă, vestigiu al unei epoci trecute. Acoperişul de ţiglă părea de aramă în bătaia razelor de soare. Vrejuri de azalee se căţărau pe ziduri într-o orgie de roşu şi purpuriu. O verandă se întindea pe întreaga faţadă a casei. In mijlocul ei, nişte trepte de piatră duceau spre o uşă enormă de stejar, cu două canaturi.

- Nu mă aşteptam să dau aici peste palatul Taj Mahal, spuse Theo aruncând o privire surprinsă spre Tonia.

- Leonie mi-a spus odată că a câştigat-o la pocher. Am crezut-o pe jumătate.

- Aici ai fost crescută?

- Da. E locul ideal pentru v-aţi ascunselea. O dată m-au căutat timp de trei ore ca să mă găsească. Când Leonie m-a descoperit în sfârşit, am avut parte de o bătaie zdravănă!

Theo opri maşina în faţa intrării. De undeva din apropiere se auzea clipocitul unei ape.

Abia oprise motorul că uşile casei se deschiseră. O femeie micuţă, îmbrăcată într-un costum de mătase de culoare purpurie, le ieşi în întâmpinare.

- Leonie! strigă veselă Tonia.

Ieşi din maşină, fugi spre ea şi o îmbrăţişă cu dragoste.

Theo o urmă fără să se grăbească, nevrând să le întrerupă acest moment de intimitate. Când se apropie de ele, amândouă vorbeau deodată şi râdeau.

Leonie Vallis fusese probabil o femeie foarte frumoasă în tinereţea ei. La saptezeci de ani trecuţi, era încă remarcabilă cu ochii ei de un albastru bătând spre gri si pometii ridicaţi ai obrajilor. Chipul ei nefardat nu avea nici un rid, dar avea întipărită pe el acea blândeţe care vine o dată cu vârsta. Părul tuns foarte scurt era mai mult argintiu decât blond. Părea uimitor de tânără si radia în jurul ei o vitalitate iesită din comun.

îsi îndreptă în cele din urmă atenţia spre Theo si îl examină atent cu ochii ei care vedeau totul. Nesimţindu-se deloc în largul lui, el se muta de pe un picior pe altul. Tonia stia foarte bine cât este de încordat. Se apropie de el si îi luă mâna pe care i-o strânse cu afecţiune.

- Presupun că esti tânărul pe care trebuia să-l văd săptămâna trecută, rosti Leonie fără menajamente.

Fără îndoială că Theo se hotărâse să fie la fel de direct, fiindcă îi răspunse pe un ton neutru:

- Asa e!

Nici nu clipi când ea îl studie din cap până-n picioare. Dar era imposibil să ghicesti sentimentele lui Leonie. Tonia îsi reţinu răsuflarea. Părerea bunicii ei avea o mare importanţă pentru ea. Astepta nelinistită; secundele i se părură lungi ca orele până când bătrâna doamnă se exprimă în cele din urmă.

- Trebuie să recunosc că esti genul de bărbat care merită să fie asteptat.

Surâse si, luând-o pe Tonia de mână, o trase spre casă.

- Vino, îi spuse ea lui Theo peste umăr.

Interiorul casei era la fel de impresionant ca si exteriorul. Leonie alesese cu un gust deosebit niste mobile vechi, evitând să supraîncarce camerele. Parchetul era strălucitor, fiind în parte acoperit cu covoare orientale. Ferestrele mari lăsau să intre din plin lumina. Era o casă luminoasă, veselă, extrem de confortabilă. Ca şi proprietara ei, avea clasă.

In salon, divanele şi scaunele tapiţate cu ţesături brodate şi viu colorate erau grupate în jurul unui şemineu care acoperea un perete întreg. Pe o masă pe care era aşezat un vas cu crizanteme galbene, se găsea un platou lăcuit cu cafea, ceai şi o carafă de cristal cu coniac.

Tonia şi Theo luară loc pe o sofa mică, iar Leonie se aşează în faţa lor.

- Probabil că vă e sete după plimbarea cu maşina, spuse ea veselă. Vreţi puţină cafea?

- Da, dacă vrei, îi răspunse Tonia nereuşind să-şi ascundă prea bine nervozitatea.

Leonie era într-adevăr intimidantă şi Tonia se întreba cum se simte Theo în prezenţa ei.

- Cum beţi cafeaua, domnule Chakiris? îl întrebă bătrâna doamnă.

- Neagră, dacă se poate... Şi, vă rog, spuneţi-mi Theo.

- O picătură de coniac? Sigur nu? Nu cunosc nici un reporter sau fotograf care să nu pună ceva tare în cafea. Şi spune-mi, te rog, Leonie.

- Leonie, eşti genul meu de femeie, răspunse Theo surâzând.

Tonia respiră uşurată. Lucrurile păreau să ia o întorsătură bună. Theo îi plăcea lui Leonie şi când bunicii îi plăcea cineva, putea fi o gazdă încântătoare. Iar Theo era în mod vădit impresionat de ea.

- Ce avem la prânz? se interesă Tonia.

- Crabi, spanac, fructe din grădina mea. O să mâncăm pe terasă fiindcă e frumos afară. Am pregătit o masă usoară, gândindu-mă că poate o să faceţi o plimbare călare după- amiază. Călăresti, Theo?

- Nu prea am stil, dar reusesc să mă ţin pe cal. în meseria mea trebuie să folosesti toate mijloacele de transport disponibile.

- Ştiu, răspunse Leonie asezându-se confortabil în fotoliul ei. Am călătorit pe spatele cămilei în Arabia Saudită si în spatele elefantului în India.

- Tonia mi-a vorbit puţin despre cariera ta. Ştiu că ai făcut reportajele unor evenimente pasionante.

- în mod sigur viaţa mea n-a fost deloc monotonă. Am rămas văduvă foarte de tânără si am muncit ca să asigur existenţa mea si a copilului meu... si asta în plină perioadă de criză. Unul dintre prietenii mei s-a gândit că din mine ar iesi un reporter bun. Profesia asta mi-a plăcut imediat si am făcut carieră. Am fost foarte fericită când nepoata mea s-a decis în cele din urmă să părăsească Beverly Hills pentru a-mi urma exemplul.

- Leonie! protestă slab Tonia, stiind totusi că era imposibil s-o faci să tacă pe bunica ei.

- Ei bine, e adevărat! Sunt prea bătrână ca să mă mai încurc cu politeţuri inutile. Trebuie să recunosti că viaţa ta e mult mai interesantă acum. Mariajul princiar, de exemplu, a fost extrem de pasionant.

- Care e părerea ta despre acest subiect? o întrebă Theo aruncându-i o privire rapidă Toniei.

- E cel mai frumos spectacol pe care l-am văzut de mulţi ani de zile. Şi de care toată lumea a putut profita gratuit. Oamenii nu mai sunt acum obişnuiţi cu poveştile cu zâne. Terorismul, asasinatele au devenit monedă curentă. A fost plăcut să vezi sărbătorindu-se dragostea şi căsătoria.

- Deci crezi că se iubesc cu adevărat? o întrebă Theo pe un ton caustic.

- Tu nu ? îi răspunse Leonie pe acelaşi ton.

- Nu.

Leonie o privi gânditoare pe Tonia timp de o clipă, apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre Theo.

- Eşti prea tânăr ca să fii atât de cinic. Că e sau nu adevărat, Charles şi Diana par să se iubească sincer. Amândoi au cu siguranţă un mare respect faţă de instituţia căsătoriei.

- Mi se pare normal. Având în vedere situaţia lor socială, problema divorţului nici nu se poate pune, îi răspunse prompt Theo.

- Ceea ce trebuie în primul rând este să vrei. Ei vor să se iubească şi se iubesc. Este un lucru liniştitor pentru toţi cei care cred că o asemenea dragoste este posibilă. De ce eşti atât de pornit împotriva unui lucru atât de romantic?

- Ai marcat un punct, recunoscu Theo. Nu am dreptul să impun celorlalţi ideile mele, chiar dacă în sinea mea consider că ei nu sunt realişti.

- Deci pentru tine dragostea este o himeră?

Tonia ar fi dorit ca Leonie să se oprească în acest punct al discuţiei, dar o cunoştea destul de bine ca să ştie că va merge până la capăt.

Theo răspunse cu toată sinceritatea întrebării puse de Leonie.

- Ideea că dragostea durează vesnic, că două fiinţe vor fi întotdeauna fericite dacă sunt împreună,

nu e realistă. Cel puţin în marea majoritate a cazurilor.

Spre marea surpriză a Toniei, Leonie surâse.

- Aha, înţeleg. Ţi-e frică.

- Ce vrei să spui? rosti Theo derutat.

- Că ţi-e pur si simplu frică. întotdeauna m-am mirat cât de puţin curaj au tinerii din ziua de azi. Poate că ţi-e teamă să te îndrăgostesti, gândindu-te la riscul de a suferi. Când eram eu tânără, noi nu ne întrebam ce ni s-ar putea întâmpla mai târziu. Lăsam ca lucrurile să-si urmeze cursul lor. Acum oamenii vor garanţii pentru fericire în loc să accepte ideea că lor le revine să si-o făurească. De ce să nu iei dragostea asa cum vine ea, de ce să nu te bucuri de ea doar din cauza gândului că ar putea lua sfârsit într-o bună zi? Şi dacă nu e asa?

Spre marea usurare a Toniei, servitoarea îi anunţă că prânzul este servit. Ea se asteptase ca Leonie să-i vorbească lui Theo despre aventurile sale, nu despre ideile pe care le avea în privinţa dragostei.

Traversară marele salon, biblioteca cu toţi pereţii plini de rafturi cu cărţi din cele mai diverse domenii, si sala de muzică dotată cu un imens pian negru. După ce străbătură sufrageria care putea să primească usor cincizeci de persoane, ajunseră pe verandă, apoi coborâră câteva trepte până la terasa situată la marginea unei grădini de vis care cobora în pantă blândă până la un mic curs de apă.

Leonie făcu turul grădinii în compania invitaţilor ei. O cărare serpuia printre flori si arbori. Ici si colo era plasată câte o bancă din piatră albă. Era un adevărat paradis floral de care Leonie era pe bună dreptate mândră.

- Ce splendoare! exclamă Theo încântat.

Se aşezară la masă ca să mănânce.

- Când Tonia mi-a pomenit despre tine, Theo, am avut impresia că numele tău îmi este familiar. Ştiu că nu ne-am întâlnit niciodată până astăzi, dar sunt sigură că am mai auzit de numele tău.

- L-ai citit în ziare şi reviste. Şi unele canale de televiziune folosesc fotografiile mele.

- Nu, nu la asta mă refer. N-ai mai venit niciodată la Santa Barbara până astăzi?

- Acum vreo zece ani am urmat cursurile Institutului Fotografic Brooks, răspunse Theo, citând numele unei instituţii de specialitate.

- Asta e! exclamă Leonie zâmbind. Ti-ai expus acolo fotografiile. Dacă nu mă înşel, ai câştigat premiul „Cel mai bun elev" sau ceva de genul ăsta.

- Da, dar au trecut de atunci zece ani. Sunt surprins că-ţi mai aminteşti de asta.

- Dacă fotografiile ar fi fost proaste, aş fi uitat repede de ele, dar erau excelente. Nişte portrete, mi se pare.

Theo dădu din cap confirmând. Curios, dar nu avea aerul că ar dori să continue să vorbească despre asta, ceea ce o intrigă pe Tonia. Nu înţelegea

nici din ce motiv el nu-i spusese niciodată că studiase fotografia de artă. Era o revelaţie.

- Nu ştiam că ai început să lucrezi ca fotograf artistic, începu ea, dar văzu că Theo încerca să ocolească subiectul.

- N-am vândut niciodată vreuna din ele, răspunse el repezit. Când am părăsit Institutul am plecat direct în Vietnam. Şi de atunci nu m-am mai ocupat de fotografia de artă.

- Păcat, spuse Leonie, fiindcă aveai talent si e o meserie mai puţin periculoasă decât războiul.

Theo o privi cu atenţie pe Leonie si Tonia simţi că asista la înfruntarea dintre două voinţe.

- îmi place ceea ce fac, insistă Theo, altfel n-as face-o.

- Nu e neapărat adevărat, replică Leonie cu fermitate. Poţi să faci lucruri din numeroase motive: pentru bani, pentru a impresiona... si pentru că ţi-e frică să încerci să faci ceea ce îţi place cu adevărat, de teamă că nu vei reusi.

Aerul se încărca cu electricitate. Din fericire, o servitoare sosi tocmai la timp să strângă farfuriile si să aducă desertul.

- Ce părere ai despre o plimbare cu calul, acum după masa de prânz? îl întrebă Tonia ca să destindă atmosfera.

- Cu plăcere, îi răspunse Theo fără prea mare entuziasm, dar nu am haine potrivite.

- Nu-ţi face probleme din cauza asta, găsim noi ceva pe aici, interveni imediat Leonie. O să ţi le arăt în timp ce Tonia se duce să se schimbe în camera ei.

El o privi cu un aer bănuitor, dar nu spuse nimic.

După ce se ridicară de la masă, Tonia urcă în camera ei. Leonie le sugerase această plimbare călare doar pentru a avea o discuţie tête-à-tête cu Theo, era sigură de asta. Ce voia oare să-i spună?

*

* *

Bătrâna doamnă îşi conduse musafirul spre camera de oaspeţi situată în aripa de est a casei. într-un dulap mare care ocupa un perete întreg se găsea un extraordinar sortiment de haine bărbăteşti de diferite talii.

Leonie remarcă aerul lui înveselit şi îi explică imediat:

- Ştiu, pare un magazin de haine bărbăteşti. Toate au fost lăsate aici de invitaţii mei, în decursul anilor. Aş fi surprinsă dacă nu am da şi peste ceva care să ţi se potrivească pentru călărit.

Descoperi rapid o pereche de blugi decoloraţi şi o cămaşă în carouri.

- Crezi că îţi vin?

- Cred că da. Par să fie măsura mea.

Luă hainele pe care i le întindea şi adăugă:

- Şi acum, ce voiai să-mi spui între patru ochi?

- Iţi mulţumesc că m-ai întrebat direct. Asta uşurează lucrurile. O să-ţi vorbesc cu toată sinceritatea.

- Ai obiceiul să vorbeşti şi altfel?

- Nu. Este o pierdere de timp şi timpul este un lucru foarte preţios.

Se aşeză şi continuă:

- Pe vremuri, tinerii erau întrebaţi care sunt intenţiile lor în privinţa tinerelor pe care le frecventau. Mi se pare un lucru demodat şi consider că e chiar o greşeală, fiindcă asta îl obligă pe bărbat să se decidă prea repede. Dar Tonia reprezintă totul pentru mine. Te întreb deci care îţi sunt intenţiile în privinţa nepoatei mele.

Theo ezită. întrebarea lui Leonie nu-l deranja, fiindcă înţelegea perfect sentimentele bătrânei doamne. Hotărî deci să fie la fel de sincer ca şi ea.

- Nu ştiu deloc care sunt intenţiile mele în acest moment. Ţin mult la Tonia şi nu doresc s-o fac să sufere.

- Ai putea să-i faci rău fără să vrei. Aş dori să-ţi vorbesc puţin despre ea. Când era mică, şi-a pierdut ambii părinţi.

- Ştiu, spuse el, întrebându-se unde voia să ajungă Leonie.

- Această tragedie a fost un şoc teribil pentru ea. Nu era decât un copil, dar n-a cedat în faţa fricii. Şi-a păstrat echilibrul psihic. Nepoata mea este o tânără remarcabilă, Theo. Are curajul să facă ceea ce

trebuie. Ca să obţină ceea ce vrea. Un eşec nu o opreşte. Are multă dragoste de dăruit şi nu vrea s-o păstreze pentru ea, de teamă că viaţa este prea scurtă.

- Vrei să spui că i-aş face rău luând ceea ce îmi oferă şi nedându-i nimic în schimb?

- Nu chiar. Vreau să zic că sunt preocupată de faptul că are mai multă dragoste de oferit decât tine. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu Robert Lawrence. Tonia i-a dăruit inima ei cu toată inocenţa şi el a abuzat de ea. Tonia n-a fost cu adevărat îndrăgostită de Robert, a fost doar convinsă că aşa s-a întâmplat. De fapt a fost vrăjită de renumele lui. Timp de cinci ani cât a durat căsătoria, dragostea ei a fost înăbuşită. Acum ai aprins în ea un foc destul de puternic ca să-i încălzească întreaga viaţă. Te iubeşte din toată inima. Eu sunt doar o bătrână dar, crede-mă, ştiu ce spun când vorbesc despre dragostea adevărată. Când se întâmplă ca persoana care ţi-a inspirat-o să dispară, căldura acestei iubiri rămâne. Chiar dacă o s-o părăseşti, Tonia te va iubi pentru totdeauna. O dată cu vârsta înveţi să cunoşti sufletul oamenilor. Este unul din avantajele bătrâneţii... Dar nu vreau să te mai reţin mult timp. O să închei spunându-ţi că în ciuda căsătoriei ei nefericite, Tonia nu se teme de dragoste, pe când ţie ţi-e frică... şi asta ar putea s-o facă nefericită.

- Deci crezi că mă iubeşte atât de mult?

- Nu face pe modestul, Theo, fiindcă nu te prinde! Eşti un bărbat seducător. Imediat ce am văzut-o pe Tonia, mi-am dat seama cât ţine la tine. Nici un bărbat nu a mai avut efectul acesta asupra ei. Felul în care te priveşte, cum se poartă cu tine, este elocvent. Sentimentul pe care-l are faţă de tine, este foarte rar şi foarte preţios. Faci acum parte din inima ei... fără tine nu se mai simte împlinită. Dar dacă tu nu ai aceleaşi sentimente... sau şi mai rău, nu vrei să le ai, o vei face să sufere îngrozitor. Va supravieţui, bineînţeles, dar n-aş vrea să treacă prin asta.

Nimeni nu-l mai acuzase pe Theo că îi e frică, avea chiar reputaţia de a fi un tip din cale-afară de imprudent. Leonie era prima care îndrăznea să facă asta. Şi uimitor era faptul că el ezita să-i spună că se înşală.

Teamă de a iubi fiindcă ar putea suferi? Teamă de a face o muncă pasionantă care-i plăcea fiindcă ar putea da greş? Dădu din cap pentru a întrerupe această discuţie care începuse să-l înfurie.

- Iţi înţeleg îngrijorarea în privinţa Toniei, replică el cu răceală, dar relaţiile noastre ne privesc doar pe noi doi.

Departe de a se formaliza din cauza acestui răspuns cam brutal, Leonie dădu din cap.

Grajdul să afl la extremitatea nordică a casei, îi spuse ea înainte să plece.

Capitolul 10

Theo şi Tonia se plimbară timp de două ore pe o cărare care şerpuia printre coline. Tăcut şi gânditor, el nu-i vorbise despre discuţia purtată cu Leonie şi Tonia nu voia să pară că-l trage de limbă în această privinţă.

Se opriră câteva clipe la umbra unui arbore uriaş pentru a lăsa caii să se odihnească. Theo îi atinse uşor braţul şi obrazul de parcă o vedea pentru prima oară şi ea se simţi atât de tulburată de gestul lui încât ar fi dorit ca acum să fie departe de el, la ea acasă.

- S-a întâmplat ceva? îl întrebă ea.

- Poftim? răspunse el, smulgându-se din visare. Nu, totul este în regulă. Căzusem puţin pe gânduri.

- Şi la ce te gândeai?

- La nimic interesant.

- Poate regreţi faptul că ai venit aici? Ştiu că bunica mea poate fi uneori brutală.

- Leonie este o persoană foarte interesantă, foarte inteligentă şi sunt foarte fericit că am avut posibilitatea să fac cunoştinţă cu ea.

- Vrei să ne lungim puţin pe iarbă?

- Cu plăcere. De mult timp n-am mai mers călare şi sunt sigur că mă voi resimţi mâine din cauza asta.

Descălecară, legară caii şi se aşezară sub copac. Theo se sprijini de trunchiul lui în timp ce Tonia se instala confortabil alături de el. îşi puse capul pe umărul lui şi el îi înconjură talia cu braţul.

- De ce nu mi-ai spus niciodată că ai fost fotograf de artă? îl întrebă ea, nemaiputându-şi stăpâni curiozitatea.

îl simţi că se încordează şi se întrebă de ce o asemenea întrebare nevinovată putea să-l supere.

- Nu am avut niciodată ocazia să vorbim despre asta.

- Fotografia aceea pe care ai făcut-o în Hyde Park nu era pentru ziar?

- Ba da. Focurile de artificii făceau parte din ceremoniile mariajului. *Vogue* nu a folosit-o însă.

- Ce ai făcut cu ea?

- Am clasat-o, ca şi pe celelalte.

îl simţea enervat şi înţelese că ar fi cazul să schimbe subiectul. Cum să-i explice că ea ar dori să-l vadă reluând acest gen de muncă, mult mai stabilă, care i-ar permite să rămână lângă ea? Din păcate, totul în el indica un spirit liber, care refuza orice legătură... chiar şi cu ea.

în visurile ei, se vedea abandonându-şi cariera pentru a-l urma. Acest sentiment o surprindea, o

făcea chiar să se simtă consternată, fiindcă dorinţa ei de a-şi face o carieră fusese unul din motivele certurilor ei cu Robert. Ar fi putut deveni ziaristă independentă, ceea ce le-ar fi permis să călătorească împreună, dar această alegere implica obligaţia ca ea, ca şi el, să nu se intereseze decât de război şi ideea nu i se părea prea atrăgătoare. Nu, gândi ea, n-o să se aleagă nimic din relaţia lor, atâta timp cât el se va ocupa numai de conflictele armate din întreaga lume.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă Theo auzind-o că scoate un suspin din adâncul pieptului.

- Nimic! Mă gândeam la o problemă pe care am avut-o la serviciu. Hai să ne întoarcem că se face târziu.

Duseră caii în grajd, făcură un duş şi se schimbară. Leonie îi aştepta în salon cu răcoritoare. Conversaţia fu amabilă, oarecum impersonală. Leonie vorbea despre aventurile ei ca reporter şi Theo râdea cu poftă ascultând spusele ei, câteodată cam fără perdea, povestite cu mult spirit.

In ciuda atmosferei destinse şi cordiale, Tonia simţea că ceva scârţâie în raporturile dintre Leonie şi Theo. După o cină delicioasă îşi luară rămas-bun de la gazda lor.

întoarcerea la Malibu fu destul de tăcută. Cum începea să se facă răcoare o dată cu apusul soarelui,

Theo ridică grijuliu capota maşinii. Ii înconjură umerii cu braţul şi rulară în tăcere, pierduţi în gândurile lor. Ale Toniei nu erau tocmai vesele.

Pentru prima oară îşi dădea seama că era îndrăgostită de un bărbat care nu-i oferea mai mult decât prezentul. Nu exista un viitor alături de Theo, ci doar clipele plăcute ale prezentului. Dar orice s-ar întâmpla, merită, îşi spuse ea. Indiferent care ar fi suferinţa care mă va copleşi când el o să plece, îmi rămâne bucuria nespusă de a-l fi cunoscut, de a fi simţit şi eu plăcerile dragostei.

Tonia oftă şi braţul lui o strânse mai cu putere. Apăsarea degetelor lui prin ţesătura fină a bluzei o făcu să se înfioare. Pulsul i se acceleră şi se apropie şi mai mult de Theo, lipindu-şi sânii de el. Poate că o să-l piardă într-o zi, dar înainte de acea fatidică zi va profita pe cât posibil de dragoste.

Pasiunea ei i se transmise lui Theo. Continuând să privească drumul şi să conducă prudent, el începu s-o mângâie cu mâna liberă, mai potolit la început, apoi din ce în ce mai grăbit. Când degetele lui îi atinseră pieptul prin deschizătura bluzei, apoi începu s-o descheie pe pipăite la nasturi, Tonia simţi o undă de căldură trecând-o din cap până-n picioare. Nu mai avea decât o singură dorinţă: să fie în braţele lui Theo. îi aruncă o privire şi citi în ochii lui aceeaşi dorinţă pătimaşă.

După ce îi descheie sutienul, putu să-i mângâie în voie sânii goi, atingând uşor sfârcurile întărite. Tonia vibra sub mângâierile lui, copleşită de un val de senzualitate de mult înăbuşită. Nimic nu mai conta în afară de ea şi Theo. Voia să fie a lui, să-i aparţină trup şi suflet. Nemaiputându-se abţine, începu să-i mângâie gâtul, să-l muşte de lobul urechii, să se frece de trupul lui musculos.

Theo opri brusc maşina pe marginea drumului. Plaja era foarte aproape, se făcuse întuneric şi nu erau înconjuraţi decât de nişte dune şi tufişuri. El apucă din zbor haina care se afla pe bancheta din spate şi o luă de mână pe Tonia.

- Vino, îi spuse el cu simplitate.

Ea îl urmă pe plajă. Oceanul se întindea la picioarele lor sub cerul negru, pe care nu se vedea decât luna, pe trei sferturi acoperită de nori. într-un loc, bine adăpostit între dune, Theo întinse haina pe nisip şi, încet, o culcă pe Tonia pe ea. Fără să-i pese că-i rupe hainele de pe ea, el i le scoase grăbit. Privindu-l în ochi, ea citi o pasiune egală cu a ei.

Intins lângă ea, el îi cerceta trupul cu buzele lui calde, lacome. Când îi atinse sfârcurile cu vârful limbii Tonia scoase un geamăt răguşit.

Cambrat pentru a-i simţi mai bine mângâierile, trupul ei îl chema.

El o sărută pătimaş, împins de o dorinţă de neînfrânat. Mâinile lui nervoase, nerăbdătoare,

puseră stăpânire în întregime pe ea. Se simţi ca luată pe sus de un val de infinite senzaţii necunoscute. Un singur lucru mai conta pentru ea... să se piardă în el.

El îşi scoase hainele, făcând ca gesturile lui să dureze ceva mai mult decât ar fi trebuit; câteva secunde insuportabile care prelungiră aşteptarea înfrigurată a Toniei. In sfârşit se apropie de ea şi se contopiră într-o adevărată beţie a simţurilor.

Capitolul 11

în ciuda frumosului soare californian, la Los Angeles venise Crăciunul: magazinele şi casele erau splendid împodobite.

Din cauza vântului răcoros, Tonia purta o geacă de velur, pantaloni şi nişte cizmuliţe asortate. îi plăcea Crăciunul care-i amintea de vremurile când părinţii ei mai erau încă în viaţă. în fiecare an, atâtea amintiri îi reveneau în minte... cumpărăturile pe care le făcea împreună cu tatăl ei, în timp ce mama ei cocea prăjiturile în formă de îngeraşi; steluţa de argint pe care o punea chiar ea în vârful bradului, ajutată de tatăl ei; râsul părinţilor ei care transportau obiecte misterioase în salon după ce o culcaseră, sculatul cu noaptea-n cap pentru a vedea bradul magnific

înconjurat de cadouri... Şi întotdeauna Leonie, aflată în vreo misiune în cine ştie ce colţ al lumii, îl trimitea pe cel mai frumos dintre toate.

în timpul căsătoriei cu Robert, Tonia îşi găsea cu adevărat refugiul printre aceste amintiri. Pentru fostul ei soţ, Crăciunul era perioada în care recepţiile se ţineau lanţ, în care putea discuta după plac cu grupurile de admiratori.

In acest an,Tonia voia să sărbătorească Crăciunul ca în vremurile de altădată. Aşa că făcea tot felul de cumpărături, însoţită de un Theo înveselit. Cumpărase chiar şi un brad enorm pe care abia reuşiseră să-l bage în salon.

In timp ce Tonia împodobea bradul cu îngeraşi şi globuri de toate culorile, Theo, aşezat pe un scaun în apropirea şemineului în care ardea un foc vesel din vreascuri, degusta un pahar de coniac şi zâmbea cu un aer ironic privind-o cum se căzneşte să agaţe ornamentele pe crengile mai înalte.

- Eşti prea mică, spuse el în cele din urmă.

- Şi tu nu eşti bun decât să-ţi baţi joc de ceilalţi, replică ea râzând.

- Cred că e nevoie de un bărbat ca să termine treaba asta.

Se apropie de Tonia, o luă în braţe şi o ridică, aşa cum
făcea şi tatăl ei pe vremea când era doar o fetiţă.

Imediat ce totul fu terminat, Theo o lăsă să alunece în jos, exact atât pentru ca faţa ei să se găsească la aceeaşi înălţime cu a lui, şi o sărută pătimaş.

O ţinea încă strâns în braţe când se auzi soneria de la intrare. Ii dădu drumul oftând şi se întoarse la locul lui de lângă şemineu.

Spre marea surpriză a Toniei, Charlie Bickham aştepta zâmbind în pragul uşii. Incepu să râdă, văzându-i aerul uimit.

- Ştiu că sunt ultima persoană din lume pe care te-ai fi aşteptat s-o vezi în seara asta.

Recunoscând vocea lui Charlie, Theo veni şi el la uşă.

- Charlie! Ce-i cu tine aici? exclamă el vesel.

- Te caut pe tine, ce naiba! îi răspunse Charlie, în timp ce Tonia îl invita să intre.

îi luă pardesiul şi-l întrebă dacă vrea să bea ceva.

- Cu plăcere. Ceva cald, nişte cafea de exemplu, dacă ai aşa ceva. Nu ştiam că poate fi atât de frig la Los Angeles. Sper că nu vă deranjez?

- Bineînţeles că nu, spuse cu sinceritate Tonia. Revin peste câteva clipe cu cafeaua.

Charlie se aşează în faţa lui Theo.

- Am telefonat la hotelul tău, îi explică el, şi mi s-a spus că te pot găsi aici.

Privi în jurul lui, apoi ochii i se opriră asupra Toniei pe care o putea zări prin uşa întredeschisă a bucătăriei.

- înţeleg de ce preferi acest loc în schimbul unei camere de hotel.

Tânăra femeie le aduse cafeaua şi se aşeză lângă Theo care îi înconjură talia cu braţul.

- Când v-am văzut la Londra, m-am gândit că sunteţi o pereche frumoasă, spuse Charlie. Şi acum sunt de aceeaşi părere.

Tonia se înroşi, în timp ce Theo îi răspunse cu un aer indiferent:

- Ce te-a adus la Los Angeles?

- Sunt în drum spre Salvador. Flacăra s-a reaprins. Am auzit spunându-se că ai refuzat de două ori să te duci acolo, adăugă el cu o privire insinuantă.

Tonia îl privi surprinsă pe Theo. Nu ştia că i se făcuseră asemenea oferte. Bineînţeles că era fericită şi flatată că el le refuzase din cauza ei dar, în acelaşi timp, această atitudine o deruta.

- Nu mi se pare destul de interesant pentru moment, replică simplu fotograful. Cât timp crezi că mai rămâi aici?

- In jur de două săptămâni. Trebuie să-mi strâng echipa şi materialul.

Tonia interveni veselă:

- Ah, ce bine! Credeam că trebuie să pleci imediat! Dacă ai vreun moment liber, vino să cinezi cu noi.

- O cină bună, gătită acasă, va fi binevenită. Sper că va fi un tête-à-tête, adăugă el cu un aer maliţios. Trebuie neapărat să-l includem şi pe Theo?

- Mă tem că da, spuse Tonia râzând.

- Charlie, te cunosc prea bine ca să te las singur în compania unei fete frumoase, intră în vorbă şi interesatul.

- Nu-mi poţi purta pică dacă-mi încerc norocul. La Londra nu am avut nici o posibilitate. Ar fi trebuit să-i spun Toniei ce ştiu despre tine şi atunci, în mod sigur, m-ar fi ales pe mine.

- N-ai nici o şansă, bătrâne!

- Tăceţi odată amândoi!

De fapt, Tonia se bucura că Theo o trata ca şi cum i-ar fi aparţinut lui. Nu se mai întâmplase asta.

- Ai o casă splendidă, continuă Charlie cu un aer admirativ. Un bărbat se simte în mod sigur bine aici, adăugă el întor- cându-se spre Theo care se mulţumi să surâdă.

Tonia îi privea, având ciudata impresie că ei îşi transmit nişte mesaje pe care ea nu le înţelegea. Ar fi dorit nespus de mult să-l întâlnească singură pe Charlie ca să-i spună mai multe despre Theo. Fiindcă erau prieteni atât de vechi, cunoştea în mod sigur

răspunsul la unele întrebări care o frământau de câtva timp.

Ca şi cum o zână bună i-ar fi îndeplinit dorinţa, Theo îşi privi ceasul şi se ridică.

- Trebuie să dau câteva telefoane ca să aranjez o întâlnire pentru mâine. Vă rog să mă scuzaţi o clipă. O să folosesc telefonul din cameră.

- Stai cât îţi pofteşte inima, Theo, rosti Charlie cu un aer nevinovat.

- Din contră, cred că aş face mai bine să mă grăbesc. Tonia dacă ursul ăsta face vreo mişcare greşită, strigă doar: *Următorul cadru.* E atât de obişnuit cu montajele, încât se va opri imediat.

- Vrei să mănânci ceva? îl întrebă ea când Theo ieşi din cameră. Am o prăjitură grozavă pe care am făcut-o ieri.

- Cu plăcere. Ceea ce mi s-a servit în avion n-a fost de mâncat.

- Vino cu mine. Putem să stăm de vorbă cât îţi pregătesc ceva.

Charlie o urmă în bucătărie şi se sprijini de un dulap, cu braţele încrucişate pe pieptul puternic, în timp ce Tonia se agita cu pregătirile.

- Il cunoşti de mult timp pe Theo? îl întrebă ea, încercând să pară cât mai detaşată.

- De ani de zile. Am lucrat chiar de două ori împreună. E o persoană de încredere pe care poţi

conta la nevoie. Nu sunt mulţi bărbaţi despre care aş putea spune aşa ceva.

Tonia tăie nişte felii groase pentru Charlie şi Theo, una mai mică pentru ea, şi continuă cu o indiferenţă prefăcută:

- Eu îl cunosc de patru luni, dar, sub unele aspecte, e încă un necunoscut pentru mine.

- Nu e genul de om care să povestească vrute şi nevrute despre sine, fu de acord Charlie. îl iubeşti mult, nu-i aşa?

- Se vede deci?

El dădu din cap cu un aer serios.

- Nu e genul de lucruri care se pot ascunde. Ochii tăi se luminează când îl priveşti. Cel mai ciudat mi se pare însă că şi el te priveşte în acelaşi fel.

Şi, cum Tonia părea surprinsă, el se grăbi să adauge:

- Vreau să zic că nu l-am mai văzut niciodată atât de îndrăgostit. Nu e stilul lui.

- Ştiu: o fată în fiecare port...

- Da. Fără nici o obligaţie! Nimeni nu l-a putut reţine până acum, dar cu tine e altceva. Nu-l văd părăsindu-te atât de uşor.

- Presupun că într-o zi va pleca, spuse Tonia în şoaptă, parcă numai pentru ea. E pur şi simplu o chestiune de timp. Nu e genul de bărbat care vrea să-şi ia un angajament.

- Până în prezent, într-adevăr.

- Ştiu cât poate fi de sensibil, de afectuos. Simţămintele lui sunt mult mai profunde decât lasă să se vadă. De ce vrea să treacă întotdeauna un dur, un cinic?

- E greu de răspuns la întrebarea ta, Tonia.

Apoi, brusc, păru să ia o hotărâre.

- Eşti liberă mâine la prânz?

- In principiu, da.

- Hai să mâncăm împreună şi o să încerc să-ţi explic cine este cu adevărat Theo Chakiris. Crede-mă, ne va trebui ceva timp.

Tonia îl gratifică imediat cu o privire recunoscătoare.

- De acord!

Când se întoarseră în salon, Theo tocmai ieşea din cameră.

- Imi pare rău că a durat atât de mult, spuse el. A trebuit să recurg la serviciile unui interpret vietnamez, ceea ce n-a uşurat deloc lucrurile.

- Să nu crezi că ţi-am dus lipsa, replică Charlie. Mi-am petrecut tot acest timp încercând s-o conving pe Tonia să plece cu mine, dar se pare că preferă casa ei de pe plaja din Malibu în locul magherniţelor din Salvador. Şi nu pricep de ce.

- Incep să cred că numai gura e de tine, rosti Tonia zâmbind cu indulgenţă.

- Te rog! O să-mi distrugi reputaţia. Nu uita că sunt o persoană importantă şi că toate fetele frumoase aleargă după mine.

- Şi unde sunt, mă rog, toate acele fete frumoase? intră şi Theo în joc.

- Işi vor face apariţia imediat ce vor prinde de veste că am sosit în oraş.

Tonia avu imediat o idee nemaipomenită. Charlie era un tip plăcut, amuzant, sincer... seducător chiar, dacă-ţi plăcea genul de „urs de salon". Ar fi fost perfect pentru Carol... Se decise pe loc s-o invite la cină în aceeaşi seară cu Charlie

.Capitolul 12

Tonia se întâlni a doua zi cu Charlie la restaurantul *Cock'n Bull.* Situat pe Sunset Boulevard, era de peste patruzeci de ani locul de întâlnire al scriitorilor şi al altor minţi creatoare.

Se aşezară la o masă situată într-un colţ mai retras şi, imediat ce chelneriţa le luă comanda, Tonia intră direct în subiect.

- Vorbeşte-mi despre Theo Chakiris.

Charlie bău o înghiţitură zdravănă de bere, apoi se sprijini comod de spătarul scaunului.

- După cum ţi-am zis, Theo este o persoană complicată, un nod de contradicţii. Cred că, pentru a încerca să-l înţelegi, trebuia să afli cum a fost crescut. Am fost o dată cu el la San Francisco. I-am întâlnit familia şi am aflat o groază de lucruri despre trecutul lui. Tatăl lui a fost emigrant grec.

- Asta ştiu.

- Despre mama lui ţi-a vorbit?

- Destul de puţin. Nu-i prea place să abordeze acest subiect.

- Nici nu mă surprinde. A murit când el abia împlinise opt ani. Fratele lui mai mare, Alex, mi-a povestit un lucru care spune multe, după părerea mea. In ziua înmormântării, tatăl lor, care era probabil un tip foarte dur, le-a interzis să plângă în

faţa lumii. Le-a impus să se comporte ca nişte bărbaţi. Pe vremea aceea Alex avea abia paisprezece ani. In timpul slujbei de la cimitir, Theo a început să plângă. In tăcere însă... o lacrimă sau două i s-au rostogolit pe obraji, dar tatăl lui le-a zărit. Alex mi-a spus că, dacă o privire ar putea ucide, Theo ar fi murit pe loc. Tatăl lui s-a aplecat spre el, i-a şoptit la ureche că numai femeile plâng, nu şi bărbaţii, şi i-a poruncit să înceteze imediat cu smiorcăielile. Ceea ce a şi făcut.

- Doamne! E un lucru îngrozitor!

Tonia îşi simţea inima plină de milă faţă de puştiul care nu avea nici măcar dreptul să-şi plângă mama.

- Da, e foarte trist, mai ales că Theo era foarte ataşat de ea. Ei îi plăcea să deseneze şi a moştenit de la ea acest talent.

- Ceea ce a învăţat în acea zi, spuse gânditoare Tonia, e că un bărbat trebuie să-şi ascundă emoţiile.

- Ai înţeles perfect şi ai dreptate când spui că Theo are nişte sentimente profunde. Există în el mai multă sensibilitate decât în majoritatea oamenilor pe care-i cunosc. L-am văzut fotografiind soldaţi morţi şi îmbătându-se apoi fiindcă nu putea suporta aceste imagini.

Chelneriţa le aduse salata; Toniei nu-i era foame, aşa că se mulţumi să-l privească pe Charlie mâncând.

- Vezi, continuă acesta, cred că moartea mamei lui a avut şi o altă influenţă asupra lui Theo. Are obiceiul să spună: „E prea frumos ca să dureze", dar la el nu e o simplă glumă. Fiindcă era prea mic atunci când mama lui a murit, s-a simţit părăsit de ea. Şi fără voia lui crede că, dacă o să iubească altă femeie, aceasta îl va părăsi şi ea.

Tonia reflectă asupra spuselor lui Charlie. îşi amintea de discuţia pe care Theo o avusese cu bunica ei, în cursul căreia el insistase asupra faptului că dragostea nu poate dura veşnic. Charlie analizase perfect problema.

- De ce Theo s-a specializat în fotografiile de război?

- Ah, pentru aceleaşi motive ca şi cea mai mare parte dintre noi, presupun. Războiul este o dramă şi se simte vinovat că alţii îşi sacrifică viaţa pentru un ideal... sau pentru ceva ce le este impus de şefii lor.

Tonia înţelegea ceea ce voia să spună Charlie.

- îţi mărturisesc, continuă acesta, că m-a bătut gândul să-mi schimb meseria. Era să-mi pierd viaţa de două ori, la fel ca şi Theo de altfel. Şi încep să-mi spun că s-ar putea ca şansa să nu-mi mai surâdă şi a treia oară.

- Aş dori ca Theo să gândească la fel ca tine!

- Cine ştie? Poate va ajunge singur la această concluzie. A rămas la Los Angeles mai mult timp ca

de obicei şi, după cum ţi-am povestit aseară, a refuzat două misiuni în Salvador. Ai o mare influenţă asupra lui, Tonia.

Poate, dar ştiu că va pleca într-o zi. Chiar când suntem foarte apropiaţi, când reuşesc să-i străpung armura şi să ajung la bărbatul care se ascunde în interiorul ei, simt că are reţineri. Nu-mi spune că mă iubeşte şi de altfel... n-am vorbit niciodată despre căsătorie.Tonul lui calm, blândeţea chipului lui lipit de al ei i se păreau Toniei aproape de nesuportat. Se temea atât de mult că el se va afla departe de ea, chiar şi pentru o noapte, încât era gata să renunţe la tot ca să-l urmeze.

- Să ştii, începu ea încercând să vorbească pe un ton detaşat, că nu sunt obligată să rămân aici. Aş putea să-mi las casa, serviciul, totul, pentru a te însoţi acolo.

- Să vii în Salvador? o întrebă Theo, extrem de surprins.

- Da, mi-ar plăcea să văd cu ochii mei ce se petrece acolo.

îşi ţinu răsuflarea. Care va fi reacţia lui?

- Nu ţi-ar plăcea spectacolul. Nu este un loc pentru femei. Chiar şi călugăriţele sunt asasinate.

Făcând apel la tot curajul ei ca să nu plângă, ea îşi înghiţi lacrimile şi răspunse în şoaptă:

- A fost o idee nebunească. N-aş putea să-mi abandonez munca tocmai acum când am început să fac carieră... Uite, a mai rămas puţin din vinul pe care l-a adus Charlie. Hai să-l terminăm!

- Bună idee!

- Să pun ceva pe mine. E cam frig în seara asta.

Intră întâi în baie ca să se spele pe faţă cu apă rece. Oglinda reflecta imaginea unei tinere cu un aer disperat.

Capitolul 13

La aeroportul internaţional din Los Angeles, terminalul de Pan American era aproape gol în acea după-amiază de joi. Cea mai mare parte a pasagerilor se urcaseră deja la bordul avionului cu destinaţia Salvador.

Ploua torenţial şi bătea vântul. Charlie şi Theo aşteptau ultimul moment ca să se îmbarce. Charlie nu avea în mână decât o mică geantă de voiaj, în timp ce Theo purta pe umăr două truse din piele conţinând camerele de luat vederi şi tot materialul fotografic.

- Ar cam fi timpul să ne îmbarcăm, spuse Charlie.

Se aplecă spre Tonia pe care o sărută afectuos pe obraz.

- Ai grijă de tine.

- Eu trebuie să vă dau acest sfat. La revedere, Charlie.

- Spune-i patroanei tale că o să-i telefonez imediat ce mă întorc, adăugă el.

- O să-i transmit, îi răspunse Tonia cu mintea aiurea.

El îi făcu un ultim semn cu mâna şi trecu de poartă.

Atunci Tonia se întoarse spre Theo. Toată săptămâna se temuse de acest moment, în fiecare zi se pregătise pentru a se confrunta cu el fără a lăsa să i se ghicească durerea.

- Trebuie să te duci şi tu, altfel o să plece fără tine, spuse ea zâmbind.

In privirea plină de duioşie cu care o fixa Theo, exista o ezitare. Timp de o clipă, Tonia avu o speranţă nebunească. Theo se va răzgândi şi va rămâne lângă ea. Dar nu...

El o sărută cu o pasiune care-i aminti de prima lor noapte.

- O să revin, scumpa mea, îi şopti el, apoi plecă fără să mai întoarcă deloc capul.

Tonia se simţea ţintuită locului. Ochii îi erau plini de lacrimi pe care nu şi le mai putea reţine, buzele îi tremurau. Brusc, cuprinsă de un fel de furie, se îndepărtă fugind de zona de îmbarcare, de locul unde îşi luase rămas-bun de la bărbatul pe care-l iubea mai mult decât orice pe lume.

In drum spre casă, în acea ploaie rece de decembrie, îşi şterse ochii, îşi suflă nasul de vreo două ori, apoi îşi îndreptă hotărâtă umerii. Ai mai pierdut o dată, fata mea, îşi spuse ea. Ai pierdut

când a refuzat să te ia cu el, şi ai pierdut şi în seara asta.

La ce bun să plângă? Lacrimile nu-l vor face să revină. Va face întotdeauna numai ce vrea el, iar dragostea pe care i-o purta ea nu-l va întoarce din drumul lui. Cariera era pe primul loc în viaţa lui Theo...

Doar n-o să-mi petrec viaţa lamentându-mă într-un pat gol. N-o să mai vărs nici o lacrimă pentru tine, Theo Chakiris, îşi spuse ea, cu mâinile crispate pe volan

.Capitolul 14

Carol se opri lângă biroul Toniei ca să-i lase nişte hârtii. Tânăra lucra la un reportaj care trebuia predat de urgenţă.

- O clipă, îi spuse ea.

Continuă să asculte înregistrarea un minut, în timp ce se uita la cronometru. La sfârşit, notă câteva cifre pe manuscris şi îl întinse unui reporter care trecea.

- Te rog, Jeff, poţi să i-l dai lui Stan?

- Bineînţeles.

Tonia respiră adânc, se sprijini de spătarul scaunului şi o întrebă pe Carol cu un aer obosit:

- Te pot ajuta cu ceva?

- Pentru început, ai putea să te mai menajezi puţin.

- Nu-mi fac decât munca, patroane!

- Munca ta nu te obligă să rămâi aici până seara târziu şi să mai vii şi în toate weekendurile.

- Nu găsesc nimic mai bun de făcut.

- Poţi să te omori cu munca, dar la ce-ţi va folosi? Şi eu am încercat asta. Şi dacă m-am făcut atât de repede remarcată în blestemata asta de meserie, am făcut-o cu preţul vieţii mele personale.

Tonia nu-i răspunse, dar oboseala şi durerea se puteau citi în ochii ei.

- Ai veşti de la el? o întrebă Carol.

Tonia nu avu nevoie să întrebe la cine se referea. Dădu din cap negând.

- M-a sunat săptămâna trecută, dar de atunci nimic. A spus că pleacă într-o zonă de unde nu-mi va putea telefona şi că nu vom mai putea lua legătura decât la întoarcerea lui în San Salvador.

- Ai nevoie de puţină odihnă, insistă Carol. Hai să bem o ceaşcă de cafea.

- Mai am o groază de lucruri de terminat.

- Eu sunt patroana şi îţi ordon să vii cu mine.

- Am înţeles, şefa!

Se aşezară la o măsuţă dintr-un colţ. După ce bău o înghiţitură de cafea, Carol o anunţă pe un ton conspirativ:

- Am nişte chestii să-ţi spun, dar... mucles!

- Bârfe de la birou? Nu-mi zice că Jim îşi părăseşte în sfârşit soţia pentru Laurence?

- Nu fi caraghioasă. N-aş face atâta mister dacă ar fi vorba despre viaţa amoroasă a lui Jim. Toată lumea, inclusiv nevastă-sa, ştie ce se petrece. Ceea ce vreau să-ţi spun e important. Canalul nostru de televiziune trebuie să recruteze pe cineva să prezinte ştirile de dimineaţă şi, în principiu, tu vei fi cea aleasă.

- Râzi de mine! exclamă Tonia.

Nu se aşteptase la aşa ceva, dar ştia că prietena ei nu glumeşte niciodată când e vorba de meserie.

- Tocmai am vorbit cu un tip pe care-l cunosc şi face parte din Consiliul de Administraţie. M-a întrebat dacă aş accepta să intru şi eu în „grupul de comando", dacă te aleg pe tine. Inutil să-ţi mai spun că am zis pe loc da. M-a pus să jur că n-o să-ţi suflu

nici un cuvânt, dar am ţinut degetele încrucişate pentru ca jurământul să nu fie valabil.

Tonia începu să râdă de şmecheria copilărească folosită de Carol şi adăugă:

- Nu-mi vine să cred.

- Ba da, drăguţă. Şi ai putea să-ţi petreci revelionul la New York.

- Deja? Dar mai sunt două săptămâni!

- Ştiu. Dar tipii ăştia nu-şi pierd timpul când decid ceva.

- De ce eu?

- Hai, Tonia, nu mai fi atât de modestă. Ti-am zis că ai făcut o treabă grozavă la Londra, cu ocazia mariajului princiar. Şefii mari au fost foarte impresionaţi. Eşti un reporter bun şi faptul că eşti frumoasă constituie un atu în plus.

- Dar nu s-au hotărât încă.

- Eşti cam sceptică. Se vede că ai suferit influenţa lui Theo Chakiris.

- Şi când se vor hotărî?

- In următoarele zile. Examinează casetele cu toate femeile care sunt, în ochii lor, posibile candidate. In ceea ce te priveşte, eu le-am trimis caseta în care făceai o comparaţie între căsătoria unei vânzătoare şi cea a prinţului de Wales. Le-a plăcut la nebunie. Ai fost spirituală, sufletistă.. exact ceea ce caută.

Carol se opri brusc din vorbit şi studie chipul prietenei sale.

- Credeam că o să sari în sus de bucurie auzind vestea cea bună. Dar n-ai un aer prea entuziasmat.

- Nu e încă definitiv şi nu-mi place să mă bucur degeaba, asta-i tot.

Nu, nu-mi vorbi mie despre prudenţă. E vorba de Theo, nu-i aşa? Nu vrei să fii departe de el.

Capitolul 15

A doua zi de Crăciun cădea într-o sâmbătă, zi liberă pentru Tonia. Se ridică, lăsându-l pe Theo care dormea tun, îşi făcu toaleta şi îmbrăcă nişte blugi şi un pulovăr. întoarsă în cameră, se opri în apropierea patului ca să-l privească. Stătea lungit pe burtă, cu un braţ întins pe cearşaf, în locul de unde se sculase ea adineaori. Nu se bărbierise încă. In noaptea trecută, abia avusese puterea să-i explice motivul întoarcerii lui inopinate, înainte să adoarmă, frânt de oboseală.

Charlie fusese rănit în cursul unui atac neaşteptat al forţelor de gherilă, în timp ce echipa lui lucra într-un sat învecinat, şi Theo îl adusese la Los Angeles pentru a putea primi îngrijirile adecvate. Nu dormise, nu se spălase, nu se răsese, nici nu se schimbase de atunci, adică de acum două zile.

După ce o asigurase pe Tonia că rana lui Charlie era serioasă dar nu mortală, căzuse epuizat într-un somn profund.

Tonia trecu în salon şi închise cu grijă uşa în urma ei. Voia să-l lase să doarmă pe săturate. Işi aranjă hârtiile, prepară cafeaua şi sucul de portocale, le

puse pe o tavă şi se instală pe terasă. Ziua era răcoroasă, dar senină şi însorită.

Mâncă tacticos, în timp ce visa privind oceanul.

- Bună!

Tonia se întoarse şi-i surâse cu dragoste lui Theo, care îşi făcuse apariţia în prag.

- Bună şi ţie, frumosule adormit!

Curat, proaspăt ras, el îşi recăpătase înfăţişarea normală. Se apropie de ea, se aplecă şi o sărută pătimaş.

- Cred că aseară am uitat principalul, îi spuse el. Dacă această cafea nu ar fi atât de tentantă, te-aş duce imediat în pat, dar nu ca să dormi.

Se aşeză şi Tonia îi turnă o ceaşcă de cafea pe care el o bău cu poftă.

- Mai vrei şi altceva?

- Nu acum.

- Eşti sigur că Charlie se va vindeca? Aseară mi-ai spus că putem spera într-o însănătoşire rapidă.

- Rana e serioasă şi, fără un tratament adecvat, ar putea avea urmări grave. De aceea am insistat să-l aduc la Los Angeles în loc să fie îngrijit acolo, la spitalul de campanie. Ar trebui deci să se restabilească rapid. După părerea medicului, ar putea să părăsească spitalul în două săptămâni.

- Oh, ce bine! exclamă Tonia scoţând un oftat de uşurare. Mi-ar plăcea să-l văd, dacă sunt permise vizitele.

- Ar fi încântat. O să-i telefonez ca să fixăm o oră.

- Ce s-a întâmplat mai exact?

- Am fost prinşi între două focuri şi Charlie nu s-a aruncat destul de repede la pământ.

La câţiva metri de ei, un pescăruş ţipa, un pelican plonja ca să prindă peşte. Dar Tonia nu vedea şi nu auzea nimic. Se gândea doar că Theo ar fi putut fi acela care nu se aruncase destul de repede la pământ.

El puse jos ceaşca, îi luă mâna şi o strânse într-a lui, dându-şi seama de ceea ce se petrecea în mintea ei.

- Totul e în regulă, scumpa mea. Nu trebuie să-ţi mai faci sânge rău.

Ii cuprinse chipul între palmele puternice şi o privi în adâncul ochilor.

- Pe drumul de întoarcere, în jeep-ul care ne-a adus din satul ăla până la San Salvador şi în avionul care ne-a transportat spre Los Angeles, nu m-am gândit decât la tine... Ştiam că o să te revăd curând, că te voi putea atinge, şi coşmarul devenea aproape suportabil.

Tonia simţi că i se pune un nod în gât.

- Te iubesc atât de mult, îi şopti ea.

- Ştiu, dragostea mea, spuse el strângând-o cu putere în braţe.

*
* *

Când intrară în camera de spital, Charlie stătea în pat şi glumea cu o infirmieră.

- Aş putea să fac o stea din tine, îi spuse el frumoasei blonde care venise să-i administreze un medicament.

- Credeam că faceţi filme documentare, îi răspunse ea încurcată.

- Da, dar şi cele mai mari staruri trebuie să înceapă de undeva.

Tânăra ieşi scoţând un chicot ascuţit şi clătinând amuzată
din cap.

- Şi eu care-mi făceam griji din cauza ta , spuse Tonia.

- Sunt invincibil, spuse Charlie.

Dar o durere bruscă făcu să-i piară surâsul de pe buze.

- Vrei să chem infirmiera?

- Ar fi un pretext bun ca s-o revăd, răspunse Charlie care îşi regăsise buna dispoziţie, o dată ce durerea dispăruse la fel de brusc cum apăruse. Din păcate, mi-e teamă că a devenit bănuitoare. Am chemat-o deja de patru ori astăzi. Şi oricum, acum mă simt bine. Ar trebui să-ţi faci griji pentru Theo. E de o imprudenţă... Dacă l-ai fi văzut cum s-a repezit printre împuşcături ca să mă recupereze după ce am fost rănit!

- Să nu mai vorbim despre asta, îl întrerupse Theo jenat. Mai bine gândeşte-te la sănătatea ta decât să alergi după infirmiera aia.

Uşa se deschise din nou şi îşi făcu apariţia Carol. Părea îngrijorată.

- Ultima oară când ne-am văzut, nu mi-ai spus că următoarea noastră întâlnire ar putea avea loc într-o cameră de spital, îi spuse ea pe nerăsuflate.

Charlie zâmbea cu gura până la urechi, părând extrem de încântat că o vede.

- De unde ai ştiut că sunt aici?

- Mi-a telefonat Theo.

Privi florile care împodobeau camera şi adăugă:

- Ţi-am adus ceva care o să-ţi placă mai mult decât garoafele, sau cel puţin aşa cred.

Scoase din poşeta uriaşă, una după alta, şase cutii de bere.

- Splendid, răspunse Charlie zâmbind. Ce importanţă are că eşti sau nu o bucătăreasă bună, dacă ştii ce-i trebuie unui bărbat ca să se pună pe picioare?

Charlie şi Carol păreau că nici nu le observă prezenţa, aşa că Tonia decise că era momentul ca ea şi Theo să plece.

Rămase tăcută tot drumul. Ajunşi acasă, Theo o întrebă dacă vrea să bea ceva.

- Nu, mulţumesc, îi răspunse ea distrată.

- Charlie o să se facă bine, spuse Theo.

- Da, ştiu.

- Atunci ce te supără?

- Mă gândeam la ce a spus, cum ţi-ai riscat viaţa pentru el.

- N-a fost chiar atât de periculos. El a fost rănit, nu eu.

- Dar ai fi putut fi tu. Nu mă pot împiedica să mă gândesc că ai fi putut fi rănit, poate chiar ucis.

- De ce să te gândeşti la asta? Ceea ce contează e că sunt aici.

O luă în braţe şi o strânse cu putere, dar ea nu reacţionă în nici un fel. Gândurile ei erau departe.

Mai târziu, se întinseră în pat şi făcură dragoste pentru prima oară de la dspărţirea lor. Tonia, purtată de o pasiune neînfrânată, îşi spunea că n-o să se poată sătura niciodată de el. Fusese cât pe-aici să-l piardă pentru totdeauna. Şi chiar dacă acum era lângă ea, ştia că va pleca din nou. Sufletul ei îşi pierduse pentru totdeauna liniştea.

Capitolul 16

Luni de dimineaţă Tonia fu chemată la Ben Sayers, directorul de producţie. Când se prezentă în biroul lui mare, îi găsi pe Ben şi pe Carol care o aşteptau. Carol părea într-al nouălea cer, aşa că Tonia ghici imediat scopul întrevederii.

- Am primit un telefon de la directorul postului, spuse Ben intrând în subiect. De două săptămâni caută o tânără care să prezinte ştirile de dimineaţă şi te-au ales pe tine. Iar pe Carol au luat-o ca producător.

Interesata zâmbi cu gura până la urechi. Iar Tonia îşi atingea scopul pe care şi-l fixase de când începuse să lucreze ca reporter. Era o şansă nesperată, care ar

fi trebuit s-o umple de bucurie. însă nu se simţea bucuroasă, ci doar mândră fiindcă alegerea se oprise asupra ei. Motivul lipsei de entuziasm nu-i era însă necunoscut.

- îmi dau seama cât de surprinse şi de satisfăcute trebuie să fiţi amândouă, continuă Ben. Sunt fericit pentru voi, deşi îmi pare rău că vă pierd.

- Şi eu regret că o să vă părăsesc, spuse Tonia cu sinceritate. Mi-aţi oferit prima mea şansă şi o să fiu întotdeauna recunoscătoare pentru asta.

- Ştiam că poţi să reuşeşti, îi răspunse el cu sinceritate, dar nu ştiam că vei avea atât de repede succes.

- Nu are rost să fii atât de trist! exclamă veselă Carol. Nu pierzi decât un reporter şi un producător. Dar poţi să fii mândru că ai format ultima stea a actualităţilor televizate.

- Ştiu, răspunse Ben zâmbindu-i. Şi, crede-mă, e singurul lucru care mă bucură în această afacere. Doamnele mele, felicitări!

- Mulţumesc, Ben, spuse Tonia strângându-i mâna.

- îmi închipui că aveţi o groază de lucruri să vă spuneţi. De ce nu vă duceţi chiar acum la masă?

- îţi mulţumesc. Şi o să încercăm să rămânem sobre.

Abia ieşiseră din biroul lui că, spre uimirea Toniei, Craol
scoase un chiot de bucurie.

- Ti-am zis eu! exclamă ea surescitată.

Degeaba încerca Tonia, nu reuşea să fie la fel de exuberantă ca prietena ei. Nu la studioul din New York se gândea ea, ci la Theo. Trebuia să ia o hotărâre în privinţa lui.

*

* *

Când Tonia se întoarse acasă în acea seară, Theo făcea duş.

- M-am dus să mă scald! îi strigă el ca să-l audă din baie, dar am dat-o în bară. Apa e ca gheaţa.

în timp ce el vorbea, Tonia îşi scoase rochia şi-şi puse un pulovăr şi nişte blugi.

Fiindcă nu-i răspunsese, Theo ieşi din baie ştergându-se cu un prosop mare de culoare galbenă. Când îl văzu gol în faţa ei, cu părul ondulat lipit de frunte şi trupul bronzat încă umed, gândul că trebuia să-l părăsească i se păru şi mai insuportabil. Corpul lui viril o atrăgea irezistibil.

- Ce s-a întâmplat, draga mea?

- Nimic. De fapt mi s-a întâmplat ceva formidabil. Am fost promovată.

- Iată o noutate interesantă.

- Da, dar trebuie să locuiesc la New York.

Derutat de brutalitatea acestui anunţ, el răspunse încet:

- înţeleg, înţeleg...

Rămăsese nemişcat, descumpănit, cu prosopul în mână. în cele din urmă începu să se îmbrace cu hainele puse pe pat. Când fu gata se întoarse spre ea.

- Ironia sorţii! Acum tu eşti cea care pleacă. Nu mă aşteptam la asta.

Avea un aer dezolat.

- New York-ul nu este în fond la capătul lumii, reluă el. Iar eu ajung la New York la fel de des ca la Los Angeles. O să ne putem vedea.

- Munca lui pe primul plan, ca de obicei, gândi Tonia cu tristeţe. Nu are intenţia să schimbe nimic în relaţia noastră.Vrei totul!

- Ei şi, ce e rău în asta? Pot să dăruiesc mult în schimb, Theo.

- Ceea ce vrei tu este o poveste ca cea de la Londra. O căsătorie într-o catedrală şi un arhiepiscop care să pronunţe cuvintele consacrate: „până ce moartea vă va despărţi". Vrei să ai garanţia că vei trăi fericită până la sfârşitul zilelor tale.

- Parcă vorbeşti despre o maşină de spălat, nu de căsătorie! îi răspunse Tonia scoasă din fire. Cred că tu eşti mai interesat de garanţii decât mine. în rest ai dreptate. Vreau să-i promit unui bărbat că-l voi iubi pentru totdeauna. Poate n-o să am niciodată ocazia, dar dacă va fi cazul, nu-mi va fi teamă s-o fac.

- Mult noroc, îi ură Theo. O să ai nevoie de el.

în acel moment stewardesa chemă ultimii pasageri.

Timp de o clipă, Tonia rămase ţintuită locului. O lacrimă i se rostogoli pe obraz şi Theo o şterse cu duioşie, simţind că l-a părăsit mânia. Atunci ea îi întoarse spatele şi coborî pasarela, fără să mai arunce nici o privire în urma ei.

Capitolul 17

Theo conducea fără nici o ţintă pe autostradă, de-a lungul coastei Pacificului. Când trecu prin faţa casei părăsite de Tonia, care acum părea fără viaţă, întoarse capul. Se gândi că ar putea petrece noaptea la Carmel, dar respinse imediat ideea. Acest orăşel romantic i-ar readuce-o în minte pe Tonia. Ar fi mult mai amuzant să-l vadă împreună. Totul era mai amuzant când era cu ea.

Trecuse o săptămână de când plecase şi, deşi Theo făcuse totul ca să fie ocupat până peste cap, nu şi-o putea scoate din minte. Când lucra, când se ducea în vizită la Charlie la spital, se gândea la Tonia. Nu se gândea decât la ea. Noaptea era încă şi mai rău. îşi amintea de trupul ei frumos şi simţurile i se aprindeau imediat. Avea nevoie de prezenţa ei. Uit-o, îşi spunea el fără încetare. Dar nu reuşea.

Singur în maşină, fără nimic altceva care i-ar fi putut distrage atenţia, visa la ea. Erau atâtea lucruri pe care nu le putea da uitării... tandreţea din ochii ei când îl săruta după ce făcuseră dragoste, zâmbetul ei spontan, inteligenţa şi umorul ei, sensul pe care-l dăduse vieţii lui fără nici un ţel. Viaţa fără Tonia era goală, nefericită.

îşi dădu seama că se apropia de Santa Barbara, când văzu indicatorul care semnala drumul lateral care ducea la casa lui Leonie Wallis. în mod maşinal, o luă în acea direcţie. Când urcă pe aleea întortocheată, câteva minute mai târziu, auzi de departe clipocitul vesel al apei.

Servitorul care veni să-i deschidă îl conduse pe Theo în salon, apoi o anunţă pe Leonie că avea un musafir. Reveni după câteva clipe să-l anunţe că doamna îl aştepta în grădină, îl însoţi până acolo, apoi se retrase cu discreţie.

Cu mănuşile de grădinar, cu şorţul alb peste costumul de culoarea lavandei, Leonie tăia nişte trandafiri pe care-i aşeza în coşul de la picioarele ei. Părea în deplină formă.

- Theo Chakiris! Tinere, eşti ultima persoană pe care mă aşteptam s-o văd.

- Ştiu de ce, răspunse Theo privind-o drept în ochi.

- Tonia nu mi-a spus toate amănuntele, dar am înţeles că v-aţi despărţit.

- V-a spus că ea a vrut asta?

- Da, dar ce importanţă are? Rezultatul este acelaşi, nu-i aşa? Ai făcut exact ceea ce-ţi spusesem să nu faci. Din cauza ta, nepoata mea suferă acum.

- Nici eu nu sunt grozav de fericit, spuse Theo recunoscând deschis pentru prima oară cât de mult îl durea pierderea Toniei.

- Văd. Pari trist şi pentru mine este o uşurare. Mă aşteptam s-o uiţi pe Tonia de azi pe mâine.

- Nu. Deşi am încercat.

- Vrei să bei ceva? îl întrebă Leonie zâmbind. O să-ţi facă bine.

După ce îşi scoase mănuşile şi şorţul, intrară în casă şi se instalară comod în salon.

- Ce bei?

- Un whisky fără apă, te rog.

- Aşa credeam şi eu, spuse ea turnând whisky în două pahare. Acum că nepoata mea ţi-a spus exact ce gândeşte, ce o să faci?

- O întrebare bună. Aş putea continua să trăiesc aşa cum am făcut-o până în prezent. Misiunile mele mi-au permis să strâng o sumă frumuşică de bani.

- Sigur, dar nu ai fost fericit. Până când ai întâlnit-o pe Tonia, ai fost fără îndoială prea ocupat ca să înţelegi asta. Ea te-a obligat să-ţi faci un bilanţ şi rezultatul nu ţi-a plăcut deloc, e adevărat?

- Ceea ce nu-mi place e idee că o să-mi petrec restul vieţii fotografiind moartea şi distrugerea. Şi poate chiar să fiu omorât.

Era surprins că vorbeşte atât de sincer cu Leonie. Exista ceva în ea care interzicea minciuna. Şi pentru prima oară de mult timp, Theo era sincer cu sine.

- Ai şi alte posibilităţi. Ai putea să te apuci din nou de fotografia de artă.

- M-am gândit şi la asta. Am selecţionat chiar clişeele pe care le-am făcut în ultimii ani. Numai că ar trebui să reîncep de jos. Aş fi doar un fotograf anonim care încearcă să obţină ca o galerie să-i expună lucrările.

- Lucrezi excepţional, Theo. Nu ţi-ar fi greu să te faci cunoscut.

- Spune asta directorilor de galerii pe care i-am întâlnit!

- La cine te-ai prezentat?

- Oh! în două locuri la Los Angeles. Nu am perseverat.

- Dacă te gândeşti serios la fotografia de artă, la New York trebuie să încerci.

- Ar fi jenant, spuse Theo punând jos paharul.

- De ce? Fiindcă e şi Tonia acolo? Doamne, Theo, lucrurile ar fi mult mai uşoare dacă ai recunoaşte pur şi simplu că vă iubiţi. întoarce-te la ea.

- Şi dacă ea nu mă mai vrea? E în stare să refuze să mă vadă.

- Ştiu, dar te iubeşte. Orgoliul ei va fi oare mai puternic decât dragostea? N-o să afli niciodată dacă n-o să încerci. Oricum, situaţia nu poate fi mai rea decât acum.

- Şi mândria mea?

- Theo Chakiris, nu pari să fii bărbatul care să accepte un refuz, mai ales când e vorba de femei. O să-ţi dau un nume şi o adresă.

Se apropie de birou, scrise câteva cuvinte pe o bucată de hârtie pe care i-o întinse.

- Arată-i câteva probe din lucrările tale. Dacă eşti atât de bun pe cât cred, o să te ajute.

Theo examină biletul, apoi o privi pe Leonie.

- Dar este o adresă de la New York!

Leonie se mulţumi să zâmbească

.Capitolul 18

în studioul mare de pe strada 57, Tonia termina de transmis ştirile. Se afla acolo de la ora cinci dimineaţa, ceea ce n-o împiedica să aibă o înfăţişare proaspătă şi plină de viaţă în costumul ei albastru de tweed. După ce termină, colegul ei făcu un rezumat al programului zilei. în curând îşi vor termina misiunea pentru ziua respectivă.

Tonia decuplă microfonul şi se îndreptă spre Carol care stătea ceva mai încolo.

- Ai fost senzaţională, îi spuse aceasta entuziasmată.

- Subiectul tău a fost senzaţional, îi replică veselă Tonia.

în câteva săptămâni se obişnuise cu noua ei viaţă. îi plăcea
ceea ce făcea şi o făcea bine.

- Ghici cine este în oraş, spuse Carol surâzătoare.

Timp de o clipă, Tonia se gândi că se referă la Theo dar, văzând cât de bucuroasă era prietena ei, înţelese că nu e vorba de el.

- Cine? întrebă ea cu precauţie.

- Charlie! Mi-a telefonat azi-noapte şi vrea să luăm amândouă prânzul cu el astăzi.

- Haide, Carol, nu vă credeţi obligaţi să mă luaţi şi pe mine.

- Nu fi caraghioasă. Abia aşteaptă să te vadă.

- Cum merg lucrurile între voi?

- Să zicem că... e ceva. E un tip şic. Acum câţiva ani, mi s-ar fi părut plictisitor, dar acum îl găsesc foarte atrăgător. Nu există între noi o adevărată pasiune cum a fost între tine şi Theo, dar e foarte plăcut.

Tonia îi zâmbi, fericită că prietena ei îşi găsise poate de data asta fericirea, care până acum o ocolise. Iar în privinţa observaţiilor făcute despre Theo şi ea, acestea erau foarte adevărate. împărtăşiseră un lucru rar, minunat, pe care nu-l vor mai simţi niciodată. Sau cel puţin era sigură că ei nu-i va mai fi dat.

- Ascultă, mai am ceva de făcut înainte de prânz, adăugă Carol. Ne-am putea întâlni direct la restaurantul *Relais?*

- De acord. O să întârzii puţin pentru ca tu şi Charlie să puteţi fi singuri.

- Dacă aşa vrei... dar nu ne face să te aşteptăm prea mult.

După două ore, Tonia cobora dintr-un taxi în faţa restaurantului. Pe la jumătatea lui februarie la New York era foarte frig, şi se îmbrăcase cu un costum pantalon şi o scurtă în culori vii.

Restaurantul din Madison Avenue, loc de întâlnire al lumii elegante, degaja o atmosferă de bistrou parizian. Când intră Tonia, toate capetele se întoarseră pentru a o admira; era deja considerată ca o nouă vedetă a televiziunii. Succesul pe care-l avea

în munca ei şi o garderobă complet înnoită îi dăduseră o anumită eleganţă puţin sofisticată dar, dacă-i priveai ochii frumoşi, se vedea că era aceeaşi femeie de odinioară, fără pretenţii.

Se alătură prietenilor ei instalaţi la o masă din colţ. Charlie se ridică şi o sărută zgomotos pe amândoi obrajii. Carol îi privea mulţumită.

- Eşti senzaţională, spuse Charlie cu surâsul pe buze.

- îmi pare bine să te văd din nou pe picioare, îi răspunse ea îmbrăţişându-l.

- S-ar zice că vii direct de la Bloomingdale!

- Aşa şi este, spuse Carol surâzând. îmbrăcămintea pe care o poartă la televizor provine de la Bloomingdale.

- Dar acasă prefer tot blugii vechi şi un tricou, adăugă Tonia râzând. Tu cum te mai simţi, Charlie?

- Te referi la vechea mea rană de război? Ce publicitate! De fiecare dată când întâlnesc pe cineva, încerc să strecor în conversaţie: „Când am fost rănit în Salvador..." Şi toţi sunt impresionaţi.

- Nu te-ai schimbat deloc, spuse Tonia zâmbind.

- Am slăbit totuşi puţin.

- Destul de puţin! remarcă imediat Carol. După ce a ieşit din spital, şi-a petrecut convalescenţa în Hawaii ca să se refacă. Cred că nici nu s-a ridicat de la masă.

- Medicul mi-a recomandat să mă odihnesc.

- Oricum rezultatele sunt excelente. Pari în plină formă.

- Nu mă pot compara însă cu tine, Tonia. Succesul îţi priește de minune.

Poate, gândi ea cu tristeţe, dar nu îmi umple viaţa. îşi adora munca, dar aceasta nu putea acoperi vidul lăsat de Theo. Nimeni nu-l putea înlocui şi trebuia să se înveţe să trăiască fără el.

- Ce faci frumos în acest moment? îl întrebă Tonia.

- Sunt ocupat cu mai multe proiecte, dar nici unul nu are legătură cu războiul sau călătoriile. Am decis să mă aşez la casa mea, aşa că acum sunt în căutarea unui apartament în Manhattan.

- Există unul de vânzare chiar în cartierul meu. Dacă am fi vecini, ar fi grozav.

- Şi mie mi-ar plăcea, spuse încântat Charlie.

- Apropo, spuse Carol, Charlie vrea să ieşim împreună diseară. Eşti liberă?

- Ştiu că este o invitaţie cam tardivă, dar trebuie să mă achit de o obligaţie şi aş dori să veniţi amândouă cu mine, adăugă Charlie.

- Dar... începu Tonia.

- Nu zice nu! o întrerupse Carol, privindu-l pe Charlie cu un aer conspirativ. Vino, va fi distractiv.

Tonia surprinsese privirea pe care o schimbaseră cei doi. Ce puneau oare la cale?

- Ei bine! spuse ea ezitând. Care este această obligaţie?

- O expoziţie individuală într-o galerie. E vorba de un prieten şi nu pot să-i trag clapa. După aceea mergem să mâncăm.

- Ne-am înţeles, dar să ştiţi că nu pot să stau prea târziu. Ştiţi că mă scol la patru dimineaţa.

- Perfect. Carol şi cu mine vom trece să te luăm la ora şase fix, dacă îţi convine. Te avertizez că va fi ceva extrem de şic.

- Voi fi la înălţime!

Ar fi dorit să-l întrebe ce face Theo, dar nu ştia cum să înceapă. Iar Charlie nu uşura deloc situaţia... nici măcar nu-i pomenise numele. în cele din urmă îl întrebă cu un aer pe care-l spera indiferent:

- L-ai văzut de curând pe Theo?

- Hm... nu chiar, răspunse el încurcat.

Se simte jenat fiindcă ştie că am rupt-o cu Theo, gândi imediat Tonia. Regreta acum că-l întrebase.

- Vă las acum. Pe diseară!

în timp ce se îndrepta spre uşă, Tonia le zări imaginea în oglinzile restaurantului. Păreau fericiţi şi extrem de preocupaţi unul de celălalt.

Mergea repede pe strada mărginită de arbori. în jurul ei, mulţimea trecătorilor ce se grăbeau să ajungă acasă. Pe la şapte şi jumătate se făcea deja întuneric, totuşi peste tot domnea o animaţie veselă, o simfonie de zgomote, o luminaţie feerică. încă nu se obişnuise cu ambianţa New-York-ului, care contrasta atât de mult cu liniştea din Los Angeles, şi regreta de multe ori casa ei de pe malul mării. Totuşi,

marele oraş i se părea mai viu, mai incitant. Te îndemna întotdeauna să faci mai mult, şi zâmbi dându-şi seama că şi ea se lăsase prinsă în această cursă spre succes.

Urcă în cabina imobilului ei şi, în timp ce cabina urca, îşi căută cu nervozitate cheile. Apartamentul ei era decorat într-un mod cu totul diferit de casa ei, poate pentru a putea da mai repede uitării trecutul. Mobilele erau aceleaşi, dar le tapiţase în roşu şi albastru. Nişte tablouri moderne înveseleau pereţii. Perdelele din dantelă bleu completau decorul Era şi o terasă micuţă de unde avea o vedere splendidă asupra întregului Manhattan. încăperea era cadrul visat de orice femeie modernă.

în dormitor păstrase o atmosferă romantică. Patul din mahon cu baldachin, unde cunoscuse dragostea în braţele lui Theo, era mobila principală.

Nu se opri să arunce o privire camerei pe care o decorase cu o deosebită atenţie, ci se îndreptă spre un dulap imens de unde alese o rochie din lame pe care o puse pe pat. După douăzeci de minute era gata şi se admira în oglinda mare. Rochia strâmtă se mula pe curbele armonioase ale trupului ei şi o făcea să arate teribil de seducătoare. Nu se putu împiedica să se întrebe dacă lui Theo i-ar fi plăcut.

în acel moment sună portarul pentru a o anunţa că Charlie şi Carol o aşteaptă în hol. îşi aruncă pe umeri capa de vizon alb pe care i-o făcuse cadou Leonie de Crăciun. învăluită în blana albă şi pufoasă, cu părul

care forma un nimb în jurul capului ei, semăna cu îngerul pe care-l aşeza în vârful bradului de Crăciun când era copil.

Când ieşi din lift, Charlie şuieră admirativ.

- în seara asta sunt însoţit de cele mai frumoase femei din New York, spuse el cu galanterie.

- Mulţumesc, domnule, răspunse Tonia făcându-i o reverenţă. Pot să adaug că bunele tale maniere nu-şi găsesc egalul decât în farmecul tău irezistibil?

- Sunt de acord cu asta, răspunse Charlie zâmbind cu gura până la urechi.

- Opreşte-te, Tonia, spuse Carol râzând, sau va fi insuportabil toată seara. Hai să mergem, ne aşteaptă taxiul.

Spre mirarea Toniei, cu cât maşina se apropia de destinaţie, strada a 5-a, cu atât Charlie părea mai preocupat.

Galeria era deja plină cu o mulţime de oameni elegant îmbrăcaţi. Expoziţia este probabil un succes, gândi Tonia. Critici de renume, celebrităţi din lumea spectacolului, într-un cuvânt „lumea bună" a New York-ului se înghesuia în jurul lucrărilor expuse.

Pierdută în mijlocul unor grupuri compacte, nu reuşea să vadă mare lucru. în acel moment totuşi remarcă ceva ce părea că este punctul de atracţie al expoziţiei şi zări fotografia care atrăgea în unanimitate complimentele şi admiraţia vizitatorilor.

Era cea pe care Theo o făcuse în Hyde Park, în seara când se întâlniseră pentru prima dată. Copilul

părea extaziat în timp ce Tonia îl privea cu un aer gânditor. Sub fotografie se putea citi legenda: Theo Chakiris - „Faţetele ascunse ale dragostei".

Stupefiată, Tonia rămase încremenită o clipă, apoi se întoarse spre Charlie şi Carol pentru a le spune că nu-i plac glumele... dar amândoi dispăruseră. în locul lor se afla Theo.

Nu se schimbase deloc. Ochii lui erau cei mai frumoşi, mai adânci şi mai plini de vino-ncoace pe care-i văzuse vreodată. Surâsul care-i lumina trăsăturile exprima acelaşi amestec de forţă şi sensibilitate care o vrăjea. Inima Toniei făcu un salt în piept.

Numai că, dacă el era acelaşi, ea se schimbase. învăţase să trăiască singură în timpul celor şase săptămâni de când se despărţiseră. Ceea ce aştepta ea de la viaţă, Theo nu-i va putea dărui niciodată. Nu voia să reia vechea lor relaţie, în ciuda fericirii pe care o cunoscuse alături de el.

- Mi-ai lipsit, îi spuse el.

- Nu e nimic de discutat, Theo, spuse Tonia cu o voce spartă.

Văzu durerea din ochii lui, dar continuă pe un ton ferm:

- La revedere!

îi întoarse spatele cu capul sus, cu privirea fixă. Ajunsese deja pe trotuar şi aştepta un taxi, când simţi în jurul trupului ei nişte braţe familiare. El o

ridică de la pământ, în timp ce ea se zbătea din răsputeri.

- Lasă-mă imediat jos!

- Nu înainte să fi stat de vorbă, şopti el calm.

Mulţimea îi privea plină de curiozitate şi ea coborî vocea:

- N-am nimic să-ţi spun. Dacă crezi că mă vei putea duce undeva cu forţa, să ştii că te înşeli!

- Speram că mă vei vedea mai degrabă în rolul prinţului care o răpeşte pe aleasa inimii lui.

- Lasă-mă să plec! insistă ea.

El traversase strada a 5-a, trecând cu agilitate printre maşini şi taxiuri, pentru a intra în Central Park.

- Ti-am zis să mă laşi, îi repetă Tonia furioasă.

- De acord!

Dar în loc s-o pună jos, o aşeză într-o trăsură care-i aştepta acolo.

- Putem pleca, domnule? îl întrebă politicos vizitiul.

- Da. O să-ţi spun când va trebui să opreşti.

Inima Toniei bătea să se rupă. Când o strânse la piept, nu mai putu rezista. îşi reaminti o altă plimbare cu trăsura, la Londra, în Hyde Park... Da, se iubeau, dar le lipseau cuvintele ca s-o spună.

- Mă temeam că toate cuvintele din lume nu vor reuşi să-ţi învingă mândria, îi explică în fine Theo. Şi atunci m-am decis să recurg la ceva mai simbolic.

Se aplecă spre ea şi spuse, cu vocea schimbată de emoţie:

- Eşti viaţa mea. Tu singură dai sens vieţii mele. Fără tine nu există nici bucurie, nici plăcere, ci doar un vis îngrozitor... Este o declaraţie destul de romantică pentru tine? încheie el, adresându-i irezistibilul lui surâs.

- Nu, şopti Tonia.

Aştepta ca el să pronunţe cuvintele care îi vor uni pentru totdeauna. Ceea ce Theo şi făcu.

- Te iubesc, te iubesc şi vreau să te iubesc până la sfârşitul zilelor mele, Tonia.

Ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui Theo şi îl trase spre ea.

- Ce plăcut e să aud asta, murmură ea.

Atunci el o sărută cu patimă, în timp ce trăsura îi ducea spre o fericire fără de sfârşit.

Sfârşit Cum de i se putuse întâmpla asa ceva? aminti ceea ce se petrecuse... focurile bengale, claxoa

*

* *

Cu capul ridicat spre cer, Tonia privea cu ochi încântaţi de copil focurile de artificii de deasupra terenului de manevră al cavaleriei, din Hyde Park. In ajunul căsătoriei, sapte sute de mii de persoane se

adunaseră în imensul parc pentru a urmări cel mai fabulos spectacol al tuturor timpurilor.

Mulţimea entuziasmată privea, suspendate între cer si pământ, portretul prinţului Charles, cel al prinţesei Diana, însemnele casei regale într-o strălucire de culori asemănătoare curcubeului. Fiecare privea cu ochii mari, reţinându-si respiraţia, aplaudând din răsputeri. Abia începeau să se potolească manifestările entuziaste de bucurie, că orchestra formată din trei sute cincizeci de muzicanţi si corul de o sută cincizeci de voci preluau stafeta, în timp ce o nouă jerbă de lumini îsi făcea apariţia pe cer.

Pentru prima oară de la sosirea ei la Londra, Tonia se simţea cu adevărat liberă. Ca toată lumea, venise si ea în Hyde Park. In noaptea răcoroasă si senină, ideală pentru acest gen de spectacol, tânăra ziaristă se deplasa veselă prin mulţime, notându-si detaliile iesite din comun. Dragostea plutea în aer si toată Londra venise să-i închine omagiul cuvenit.

Când Tonia sosise acolo, era hotărâtă să facă un re
de această bucurie debordantă şi colectivă.

- încă una! strigă un bărbat care se găsea nu depa
cer.

Mulţimea scoase strigăte de încântare amestecate
unei macarale, fu ridicat la cincizeci de metri deasupr
perechi de îndrăgostiţi mult mai interesaţi de ei înş

întregi grupate în jurul termosurilor cu ceai cald. M
ţinându-şi grijulie de mână puştiul care nu părea să ai

Băieţelul, un copil frumos cu ochii albaştri, pier
spectacol. îşi întindea gâtul încercând să-l zărească p
întrebă cu blândeţe:

- Vrei să te iau în braţe ca să poţi
vedea mai mult?

La început, micuţul se dădu înapoi intimidat, dar c
spre Tonia. Aceasta se întoarse spre mama lui cu un a

- Ah, da! spuse aceasta vizibil bucuroasă. Şi vă mu

Tonia luă copilul în braţe. Bărbatul care se găsea în
în curând admira o roată enormă măsurând mai mult
cer lansând focuri în toate direcţiile. Era ceva de necr

Când frumuseţea spectacolului ajunse la culme, To
pe care-l ţinea strâns în braţele ei. El privea ţintă, c
lumini si sunete, aproape magic. Brusc, scoase un stri
fermecată de inocenţa pe care el o avea încă, dar pe c

Dintr-o dată, simţi că cineva o fixa. La câţiva pasi
spre ea si copil. Bărbatul îsi ridică brusc capul în mor
se întâlniră.

Era un tip înalt, de peste un metru optzeci, gândi
graţios si delicat în modul în care îsi manevra apara
negru îi cădea în cârlionţi pe gulerul hainei. Trăsătu
familiare Toniei si ea se întrebă unde-l mai văzuse.

Ceea ce reţinea cel mai mult atenţia erau ochii lui
moment păreau, curios lucru, să reflecte aceleaşi s
regreta în mod sigur, la fel ca si ea, că îsi pierduse iluz

Această stranie asemănare fu însă de scurtă durat
copilul mamei lui, de la care îsi luă rămas-bun si se an
jocurile de artificii luaseră sfârsit.

Se întreba de unde i-ar fi fost mai uşor să ia un tax
pe umărul ei, în timp ce o voce bărbătească, având u

- O să intitulez această fotografie „Noua Madonă'
aproape imaterial. Sper că nu eşti supărată că v-am fo

Avea un accent american, fapt ce nu o surprinse o
oriunde o geacă la fel ca a lui şi aparatele de fotogra
lumii, dar ceva din comportarea acestui bărbat, de
american.

- Ai fi putut să-mi ceri voie.

Se simţea enervată că el îşi permitea să meargă
cunoştinţele întâmplătoare şi încerca să găsească un
asta.

- Dacă ţi-aş fi vorbit, fotografia n-ar mai fi ieşit bin
înşel niciodată. Apropo, există un bar nemaipomenit
permite să evităm busculada retragerii.

- Regret, se grăbi să-i răspundă Tonia, dar trebuie s

Se găseau acum pe trotuarul care mergea paralel
pe jos la hotel, aflat doar la un kilometru şi jumătate d

- Noapte bună!

Spre marea ei uimire, el o prinse de braţ. Tonia î
necesar, dar surâsul lui era irezistibil. Ii lumina ochii, îi

- Mă numesc Theo Chakiris, fotograf independent
reportajul căsătoriei. Dacă doresti, îţi pot arăta leg
încetează să-ţi mai închipui că sunt un străin care înce

Tonia se simţi umilită. El îi ghicise perfect gândurile despre sexul opus, dar căsătoria ei cu Robert care încrederea în bărbaţi.

Il privi îndelung pe Theo, având dintr-o dată dorin amabil:

- Chiar trebuie să mă scol mâine cu noaptea-n c căsătorie, pentru un canal de televiziune din Los Ange

In vocea ei se putea deslusi o notă sinceră de regret.

Mulţimea care iesise din parc începuse să se răspân

- Stăm aici în calea oamenilor. Ar fi mai bine să ple ei.

- Te însoţesc, îi răspunse el cu simplitate, potrivind

Tonia nu ripostă, lucru care o surprinse... nu i se înt

Ajunşi în Wilton Place, se îndreptară spre Belgr întunecoase şi liniştite la această oră a nopţii. Doar c Trecură prin faţa unor încântătoare scuaruri fără să s stăpânire pe oraş de la căderea nopţii. Foarte repede,

Tonia mergea alături de Theo. Ajungea cu capul a miros al after-shave-ului, subtil şi bărbătesc totodată. Angeles, el era simplu şi direct. Prea mulţi bărbaţi pu nasturi, blugi făcuţi la mari case de modă, sau cizme

îl privea pe Theo pe furiş. Haina cădea perfect pe puţin la gât, lăsând să se zărească părul negru şi cre dar păreau eleganţi pe şoldurile înguste şi picioare pretenţii.

Din păcate, el îşi dădu seama că e privit. Surâsul fr

- Te întrebi din nou ce fel de om sunt,
nu-i aşa?

- Vorbeşte-mi un pic despre tine, spuse ea puţin en

- Ah, nu! E rândul tău. Ştii deja că fac fotografii că
adaug. în schimb, eu nu-ţi cunosc nici măcar numele.

- Antonia Lawrence, spuse ea cu
regret.

- Şi toată lumea îţi spune Tonia, rosti el cu o voce
televiziune.

- De ce?

- In general ele sunt înalte si zdravene. Şi după cât
privind-o cu atenţie, dar esti mică de statură.

- Mă descurc ridicându-mă la nivelul meritelor celo
statura ei.

De acord, nu măsura decât un metru cincizeci si opt, s

Theo începu să râdă din toată inima si o fixă cu och

- Nu mă îndoiesc de asta, se mulţumi el să spună.
ce îi
spusese, cât datorită felului cum o
privise.

- Esti căsătorită? o întrebă pe
neasteptate Theo.

- Port verighetă?

- Nu e un răspuns la întrebarea mea.

- Asa e, răspunse ea în doi peri.

O trecu un fior de frig si îsi încrucisă braţele pe p
Londra. Theo îsi scoase haina si i-o aseză ci delicateţe

- Oh, nu... începu ea.

- Ba da, insist, replică el politicos dar ferm.

Tonia îsi strânse haina peste piept. Purta încă mi tulburau, păstra căldura trupului lui.

Continuară să meargă în tăcere timp de câteva cl Eaton înainte de a se îndrepta spre Eaton Place.

Străzile erau acum pustii. Tonia mergea alături de T ei un fel de intimitate. Noaptea care începuse atât de se simţea totuşi mai surescitată decât acum câteva or

- Unde ai tras? o întrebă Theo.

- La hotelul Ninety-Nine, 99, Eaton Place. Exact a luminată.

- Cunosc locul. Mic dar şic.

Se lăsă din nou tăcerea. Când ajunseră în faţa hote

- îţi mulţumesc că m-ai condus. O să răsfoiesc *Vog*

îi dădu înapoi haina lui Theo şi se pregătea să intre

- Aşteaptă! Nu ne putem despărţi aşa. Mai avem în

- De exemplu ce?

- Nu ştiu! Opiniile tale politice, gusturile în privir plac. Totul, în afară de semnul tău zodiacal, spuse el s

Tonia zâmbi fără voia ei.

- Cu atât mai bine, răspunse ea cu amabilitate. în p

Ezită, apoi continuă cu blândeţe:

- De ce să nu ne oprim aici? întâlnirea noastră a despre celălalt. Asta ne va permite să ne păstrăm iluz

- Ţi-e frică?

- Oh, nu! Vreau pur si simplu să evit complicaţiile.

- Ba da, ţi-e frică, insistă Theo privind-o fix în ochi.

- Nimic mai neadevărat, răspunse ea iritată, regret

- Atunci, dovedeste-mi-o. Iesi cu mine mâine seară ai nici o scuză pentru a-mi refuza invitaţia.

Tonia îi răspunse încruntându-se:

- Am putea sfârsi prin a ne urî. Ce s-ar întâmpla da

- Nu de asta ţi-e frică!

- Nici nu mă cunosti. De ce ţii atât de mult să mă revezi?

Spre surpriza ei, Theo îi răspunse pe un ton serios, fără să zâmbească:

- Am împărtăsit ceva în parc în această seară, la u

Tonia se închise într-o tăcere încăpăţânată, încercâ îl întâlnise pe Theo, crezuse că el era în căutarea un antrenată într-o escapadă cu un necunoscut. Acum el făcea să nu se simtă chiar deloc în largul ei.

Trebuia totusi să recunoască faptul că el avea drep aceea în care se întâlniseră în parc. Se simţea cu atât mai vuln Şi uite că Theo nu voia s-o lase să plece. E

- Şi ai cei mai frumoşi ochi pe care i-am văzut v altceva decât furia!

Tonia simţi din nou că se înroşeşte. Aşa ceva nu i
vremuri în care prietenii lui Robert o complimentau în
să-şi piardă calmul?

Atingerea mâinii lui fu hotărâtoare. Exista în el

- De acord, dar nu ştii la ce te angajezi.
- Cunoşti bine Londra?
- Nu.
- Atunci o să facem un tur mâine seară.
- Turul Londrei? îl întrebă ea glumind.
- Nu, doar al locurilor romantice, îi răspunse el şi T

pe ea.

în momentul când intra în hotel, Theo o strigă:

- La opt e bine? Noapte bună! adăugă el chiar înain

Tonia ceru cheia de la recepţie şi apăsă pe buto
clătinând din cap. Intră în cabina liftului, apăsă pe l
veni.

Dar o voce îi şoptea cu insistenţă la ureche: şi dacă

Când simţi că e pregătită, o strânse cu putere la p
reţinere. Fu un moment de bucurie si plăcere de n
dăduse frâu liber simţurilor aprinse ale celor doi tineri

*

* *

Foarte devreme a doua zi de dimineaţă, înainte ca soarele să răsară, Theo se ridică si se îmbrăcă fără zgomot. Tonia îl privea tăcută. Avea un milion de lucruri să-i spună, dar existau cuvinte pentru a exprima ceea ce simţea ea?

Când Theo îsi puse haina, se întoarse s-o privească, în ciuda întunericului care domnea în cameră.

- O să-ţi telefonez, îi spuse el cu blândeţe.

- Presupun că ar fi mai bine să ne spunem adio, îi răspunse Tonia clătinând din cap.

El se apropie de pat, se aplecă spre ea si, punându-i cu blândeţe un deget pe buze, repetă:

- O să-ţi telefonez.

Deschise usa, apoi se întoarse.

- Tonia, eu...

Se opri, nevrând sau neputând să continue, apoi închise usa în urma lui.

Tonia îsi ascunse faţa în pernă. Ii trebui mult timp ca să adoarmă la loc.

urmă că a refuza să accepţi evidenţa nu este o soluţ
ajuns rău, bătrâne, dacă nu poţi uita nişte ochi violeţ
Antonia Lawrence! M-ai fermecat, obligându-mă să m
capăt acestui lucru

*

* *

Sala redacţiei de la KABN era mică, plină de lume, de hârtii, de tăieturi din ziare şi de ceşti goale de cafea. Ştirile de la ora şase erau retransmise în sală printr-un mic aparat de televiziune portativ. în biroul cu pereţi de sticlă a redactorului şef, un grup de reporteri şi ziarişti, printre care şi Carol, se adunase şi privea programul.

Theo stătea ezitând în pragul uşii, căutând-o pe Tonia din priviri. în cele din urmă o zări, stând la un birou din fundul sălii. îşi aranja hârtiile pe masă, ceea ce te lăsa să presupui că se pregătea de plecare.

El ridică vocea pentru a se face auzit:

- Tonia!

O văzu încremenind, ezitând un moment, apoi întorcându-se spre el.

Era la fel ca în amintirea lui. Din nou fu frapat de culoarea ochilor ei care, în această clipă, îl priveau cu răceală. Purta fusta albă cu care o văzuse în ziua când se întâlniseră pentru prima oară, dar cu altă bluză. Trecuse o lună de atunci?

Ea termină să-si aranjeze lucrurile si îsi luă geanta.

- Ia te uită, Theo! spuse ea cu un aer indiferent.

Stupefiat de calmul manifestat de ea în faţă vizitei lui

neasteptate, nu se simţea deloc în largul lui si

- Mi-ai spus unde lucrezi, îi explică el, apoi se opri
In cariera lui de reporter fotograf, se găsise în destu

- Dacă ai fi venit mai devreme te-as fi dus să viz
vorbea cu cineva cu care abia făcuse cunostinţă. Dar
Se îndreptă ra
- Merit să mă respingi, îi spuse el calm. Ar fi trebuit
- Ti-am spus că nu e necesar.

Din nou Theo nu mai stia ce să spună. Faţă de o
politeţe exagerată si controlată exista un mijloc de a-i

O privi din nou si, văzându-i umerii încordaţi,
indiferenţă era prefăcută.

- Ti-am spus că o să-ţi telefonez si nu am făcut-o. î
- Uită de asta! Şi acum scuză-mă,
fiindcă sunt grăbită să plec.
- Dar eu nu vreau să uit!

Era hotărât să se facă ascultat. în timpul acestor lu
tot felul de variante. în general şi-o închipuia pe Toni
acest calm glacial. îi rănise orgoliul.

Era atât de mică şi de mândră încât simţea o dorinţ
- Nu mai avem nimic să ne spunem, îi aruncă ea p

Ieşi din sala redacţiei şi se îndreptă spre micul Merc

- Din contră, eu cred că avem o mulţime de lucr
puţin timp.

Tânăra tresări auzindu-l că pomeneşte de prima lor
- Vrei să cinezi cu mine? Te rog.
- Nu!

Vocea ei nu exprima mânie ci încăpăţânare.

- Mă aşteptam la reacţia asta din partea ta şi consi dar eu nu am intenţia să mă mulţumesc cu un refuz.

- Adevărat? Crezi că ai de ales?

Apoi îi întoarse spatele, se aşeză la volan şi dădu deschisă, ştiind că în secunda când ea o va închide facă ceva şi încă repede.

- Crezi că tot ce voiam era să petrec o noapte cu ti

Se exprima cu brutalitate, stiind că doar sinceritate

- Habar nu ai ce cred eu.

Dar vocea ei nu mai era atât de fermă; o simţea Motorul mergea în continuare, dar ea nu făcea nici un

- De o lună nu ţi-am dat nici un semn de viaţă. E voiam. Când frumosii tăi ochi mă privesc astfel, am im

Tonia nu-si dăduse seama cât de furioasă se uita l cu cheile masinii. Brusc, Theo se aplecă să-i opreasc treacăt. Amândoi se simţiră nespus de tulburaţi.

- De ce vrei să-mi pierd timpul cinând cu tine?

- In primul rând, fiindcă ţi-e foame, spuse Theo ca

- E adevărat! Dar de ce nu mi-ai telefonat dacă în tine?

Theo stia că ea era în mod voit la fel de brutală ca ar fi fost bine ca ea să fie valabilă.

- Vino să cinezi cu mine si o să-ţi spun totul.

- Nu. Spune acum.

- O parcare nu e locul ideal pentru acest gen de c
într-o atmosferă romantică, şi asta ţi-ar potoli porniril

- Dacă ai nevoie de un anumit decor, probabil că p

- Greşit! Trebuie să recunosc totuşi că o să am nev
mă tem că nu eşti genul de persoană care iartă cu uş

- Nu cred că e momentul ideal pentru a vorbi desp

- Ce naiba! Tonia, dă-mi o şansă!

Era furios pe sine că se exprimase astfel, şi mai ale
Ea reuşise mai bine decât oricine să dărâme zidul de
să se poarte. îl excita, îl făcea să fie nervos, îl deruta ş

- Ai dreptate, Theo. Chiar aşa şi cred... Că la Lon
scos în calea mea şi totul s-a sfârşit cu asta. Aşa că
cumva eşti în trecere prin Los Angeles şi ai nevoie de
mine.

- îmi pare rău că mi-am pierdut
sângele rece, rosti Theo.

- La revedere, îi răspunse Tonia pregătindu-se să în

- Deci nu vrei să mă asculţi?

- Nu!

- Chiar dacă îţi spun că din acea
noapte pe care am petre-

- Nici o problemă. Care e adresa ta?

După ce i-o dădu, el exclamă:

- Oh! Trăiesti pe plajă? Probabil că e
foarte plăcut.

- Da.

- Acum chiar că te las să lucrezi. Pe mâine.

După ce puse jos receptorul, Tonia căzu pe gânduri să savureze orele pe care le va petrece cu Theo si se si om vedea, îsi spuse ea si se apucă cu râvnă de lucr

*

* *

Theo îsi făcu apariţia la Tonia la ora opt si fu imediat impresionant de atmosfera casei. Era plăcută, simplă, ca si Tonia însăsi. Totul era echilibrat dar nu se simţea „punerea în scenă" rigidă a unui decorator profesionist ci armonia naturală creată de o femeie cu o personalitate deosebită.

O privi pe Tonia: purta o rochie de mătase de culoarea pielii. Părul era strâns într-un coc, prins cu un pieptene de sidef. Un breton din bucle mici îi acoperea fruntea.

- Bună seara, domnule Chakiris, îi spuse ea veselă.

- Bună seara, domnisoară Lawrence.

El îi zâmbi si o privi cu un aer admirativ câteva clipe. Apoi îi întinse buchetul pe care-l ţinea în mână.

- îmi place foarte mult liliacul, îi mărturisi ea inspirân- du-i mirosul.

Apoi Tonia dispăru în bucătărie câteva clipe, ca să o masă şi se întoarse spre Theo.

- Vrei să bei ceva înainte de plecare?
- Cu plăcere. Un whisky, dacă ai.
- Bineînţeles că da. Am o gamă foarte variată de
aici, a fost dezamăgită să constate că nu exista nici
mi cumpere o cantitate suficientă ca să facă fericit
poată veni aici fără să se gândească, Doamne fereşte

Tonia deschise barul şi turnă whisky într-un pahar.
fu uluit de şocul produs asupra lui de acest simplu ge

- Perfect, spuse Theo, încercând să-şi
ascundă nervozitatea.

Alcoolul avu asupra lui un efect
liniştitor.

Tonia luă paharul de vin pus pe măsuţa din apropie

- Nu vrei să ne aşezăm puţin?

îl conduse până la divan şi ea se aşeză pe un foto
ciuda aerului ei destins?

- Unde mergem în seara asta? îl întrebă ea degust
- într-un restaurant japonez care se găseşte în Holl
- Da. Priveliştea e splendidă de acolo,
nu-i aşa?
- Exact... şi mâncarea aproape la fel de bună pe că
- Nu. Mă faci să cunosc o grămadă de
lucruri noi.

îsi dădu seama de subînţelesul pe care l-ar fi putut

Theo îi răspunse printr-un surâs
linistit.

- Ai o casă superbă, spuse el
aruncând o privire în jurul lui.
- îţi mulţumesc. Leonie m-a ajutat s-o mobilez cu c
în timpul călătoriilor făcute de-a lungul si de-a latul l

atâtea, încât depozitase o parte din ele în garaj. Când un camion plin de mobilă. Abia am avut loc pentru toa

Theo ghicea că Tonia încerca să întreţină conversaţ Aerul din jurul lor era încărcat de electricitate. Plana a pe care o trăiseră împreună si pe care nici unul nici ce

După ce îsi termină de băut whisky-ul, Theo puse pa

- Hai să mergem, spuse el privindu-si ceasul. Am re

- Sunt gata, îi răspunse ea usurată.

Drumul de-a lungul coastei Pacificului dură destul unde aveau o vedere splendidă asupra portului Los An se întindea la infinit. Mâncarea era bună si frumos ser

Vorbiră despre tot felul de lucruri si descoperiră în de subiecte. Din când în când tăceau, dar era o tăce niste îndrăgostiţi ci ca niste prieteni. încet, cu prude explora fiecare, încă o dată, trupul celuilalt. Această a la Londra era încă mai puternică astăzi.

- A fost plăcut să locuieşti la San Francisco pe când

- O să râzi, dar cel mai bine îmi amintesc de mi mirosul ăsta pătrundea peste tot. Când tatăl meu s încât mama îl punea să facă baie înainte de cină. Z spuse el în chip de confidenţă.

- O iubeai mult pe mama ta, nu-i aşa?

- Tocmai împlinisem opt ani când a murit. Cea mai din cauza asta. îmi amintesc mirosul de peşte, fiindcă

- îmi pare rău, şopti Tonia.

Theo ştia că ea îi înţelesese durerea, fiindcă şi ea îş

- A trecut atâta timp de atunci! Cum era la Santa Barbara?

- Cred că am dus o viaţă mai deosebită. Leonie nu
şi poveşti. în primul rând, nu putea suferi să găteas
asta unei lungi serii de bucătărese, de diverse naţio
cinci limbi.

Theo zâmbi. Ştia că Tonia încearcă să înveselească

- Până când am împlinit şaisprezece ani, Leonie
când era posibil, adică în vacanţe. Ţinea neapărat
vremea ei fetele erau destinate măritisului, nu cariere

- Şi cine se ocupa de tine când ea era
plecată?

- Prietenii. Leonie are mai mulţi prieteni decât oric
ca cineva să vegheze asupra mea. Să stii că, atunci
bună decât o bunică. îmi aducea cadouri scumpe si
întotdeauna interesantă si mă înconjura cu atât de m
dragostea se risipeste dacă nu e împărţită.

- Eu n-as vrea să fiu acuzat de risipă, spuse Theo.

Masa era mică si nu trebui decât să se aplece p
uniseră, dar fu o experienţă incredibil de senzuală car

După ce îsi băură ceaiul, Tonia privi gânditoare frun

- Mă întreb cum poţi ghici viitorul în
ele.

- Vrei să-l cunosti?

- Nu sunt sigură, replică ea.

Privirile li se întâlniră si înţeleseră că
asteptarea lor luase sfârsit.

- Să plecăm, sopti Theo.

Plăti nota si iesiră din restaurant. Nu după mult
hotelului său.

- E hotelul Ermitaj, nu-i asa? îl întrebă
Tonia surprinsă.

- Da.

- Nu stiam că fotografii independenţi câştigă atâţ hotel din Beverly Hills.

- Războiul este rentabil. Poate că ăsta e şi motivul

Luară ascensorul până la etajul patru, străbătură u unei uşi. Theo nu folosi cheia ca s-o deschidă, ci se clanţă. Ca prin farmec, uşa se deschise. Văzând privir

- Ţi se dă o combinaţie secretă de la recepţie, când

Apartamentul era de fapt un duplex. Bucătăria ş doilea. Era foarte mare şi extrem de elegant mobilat.

- Şi eu care îmi închipuiam că alegi nişte moteluri

- îmi place să mă instalez confortabil atunci cân pământ, în timpul misiunilor mele. Vrei să bei ceva? a

- Cu plăcere.

Turnă coniac în două pahare din cristal fin, îi întinse clipe.

- Eu... începu Tonia, apoi se opri.

Theo ştia cât este de încordată. Şi se simţi brusc cu de duioşie şi de dorinţă. îi luă paharul din mână şi-l pu

- Nu ai nevoie de el!

Se ridică, o trase spre el şi o luă în braţe cu uşurin cărui singură sursă de lumină era luna care strălucea blândeţe:

- Nu te teme, dragostea mea... Totul va fi bine.

Tonia surâse de precauţiunile pe care si le lua cu ea de tot ce stia pentru a o face să se simtă bine. Chiar ea, surprins să constate că era mai preocupat de p deliciile acestor jocuri ale dragostei cu aceeasi intensi

O dezbrăcă încet, atingând cu buzele fiecare locso
el îi privi trupul frumos, îi admiră curbele armonioa
trupului ei gol era ca o sărbătoare pentru ochii lui si în

Când începu să-si descheie cămasa,
Tonia îl opri.

- Lasă-mă pe mine să fac asta.

Şi începu s-o facă fără să se grăbească, cu stângăc
Theo era din ce în ce mai excitat. în curând fu si el
dorit pentru el decât Antonia Lawrence. Voia să facă d

Buza de jos a Toniei începu să tremure usor când el

- Nu-ţi fie frică scumpa mea.

- Nu mi-e frică, îi răspunse ea cu o
voce înăbusită.

Theo stia cât de mult e dorit. Parcă plutea. Simţuri
de flăcările care-i dansau pe sub pleoapele închise, de

Nimic nu era mai important pentru el decât să facă

- Inţeleg că e greu pentru tine! Imediat ce te-am
care să te căsătoreşti, cu care poţi avea copii. Nu fac
Theo. Pe urmă, când am aflat că vă mai vedeţi încă, a
de ciudat!

- Presupun că trebuie s-o iau drept
un compliment?

- Ai dreptate, chiar e un compliment!
Ai o influenţă bună
asupra lui Theo. Sper că îşi va da şi el
seama de asta.

*

* *

Când ajunse înapoi în sala redacţiei, Tonia o căută pe Carol.

- Eşti liberă vineri seară? o întrebă ea fără nici o introducere.

- Aşteaptă puţin... da, cred că da. De ce?

- Aş vrea să te invit la cină.

- Probabil că e un eveniment special, răspunse Carol îndreptând asupra ei o privire pătrunzătoare. De când a reapărut Theo în viaţa ta, ţi-ai petrecut toate serile cu el.

- Poate că mi-ai lipsit.

- Mă vezi în fiecare zi. Haide, spune-mi ce se petrece.

- Un prieten al lui Theo se află în oraş şi l-am invitat şi pe el la cină.

- Aha!

- Inainte să ajungi prea repede la o concluzie, te informez

că e doar o întâlnire nevinovată. M-am gândit că ar fi

- Charlie? Presupun că e un tip şic, spuse Carol cu

- E un tip foarte şic şi vei constata că e un bărbat

- Mersi de aluzie.

- Te rog să nu întârzii, îi spuse Tonia ieşind din birou

Carol făcu o strâmbătură în spatele ei, dar curiozita

*

* *

îmbrăcată într-o rochie de caşmir de culoarea lavandei, Tonia aruncă o ultimă privire spre casă, apoi se duse în bucătărie şi deschise cuptorul ca să mai stropească friptura din tavă. O mână îi încercui pe neaşteptate talia.

- Nu te-am auzit intrând, îi spuse ea veselă lui Theo care o săruta pe gât.

- Fotografii ştiu să se apropie cu discreţie. Unele clişee trebuie luate pe neaşteptate. îmi place asta, adăugă el. Culoarea este aproape la fel de frumoasă ca cea a ochilor tăi.

- Mulţumesc. Apropo de fotografii, cum merge lucrarea ta despre Vietnam? îl întrebă ea întorcând capul.

Nu voia să simtă în întrebarea ei mai mult decât o probabil că o terminase, sau era pe aproape, ceea ce

- Oh, foarte bine. E pe sfârşite. Mai am doar câteva

Exact în acel moment se făcu auzită soneria de la intrare.

- E Charlie, spuse Theo ieşind din bucătărie.

- Sau Carol, adăugă Tonia care, văzând surpriza în ea în seara asta.

Theo îi aruncă o privire amuzată.

- E o cursă? Ţi-ai ratat vocaţia, ar fi trebuit să te fa

Mă îndoiesc... Alegerea pe care am făcut-o pentru Theo care se ducea să întâmpine oaspetele. Purta ur

corp se mula pe umerii şi braţele musculoase. Acest
asupra ei aceeaşi influenţă ca o băutură tare.

Din uşa bucătăriei îl privea fără să fie văzută. Il
reprezenta bărbatul ideal... dar inaccesibil.

Theo deschise uşa.

- Bună, Charlie! Intră, îi spuse el cu cordialitate.

- Am adus nişte vin, îl anunţă Charlie ridicând o sticlă.

- Splendid, spuse Tonia care îşi făcu apariţia surâz
voi servi ca desert.

- Ce bine miroase, spuse Charlie oprindu-se lângă

- Da. Sper că îţi place.

- Mă iei peste picior? în starea în care am ajuns, î
bordul unui avion.

- Ceea ce vă trebuie vouă, este o femeie cumsecad

- Ai pus degetul pe rană. Nu cunoşti pe cineva ca
nouăzeci de zile dintr-o sută?

- Nu, nu prea, spuse Tonia amuzată. Ah, dar am r
patroana mea, Carol Bellini.

Charlie şi Theo schimbară o privire rapidă dar plină
supărat:

- Ascultaţi, voi doi de-acolo. Ce e atât de extraordinar în a...

înainte să-şi fi putut termina fraza, soneria se făcu din nou

auzită. Aruncând o privire iritată celor doi bărbaţi, tân
în prag.

- Bună! Intră, te rog.

După ce-i luă mantoul, Tonia i-l
prezentă pe Charlie.

- încântată de cunoştinţă, spuse Carol politicoasă d

- Ştii să găteşti? o întrebă Charlie pe
neaşteptate.

- Nu, răspunse Carol surprinsă, prefer să merg la re

- Aşa, o simplă întrebare... Nimic
important, adăugă el râzând.

Theo îi conduse pe Carol şi pe Charlie
în salon, în timp ce
Tonia se întoarse în bucătărie ca să pună sosul peste
prin bucătărie, frânturi de conversaţie îi ajungeau la
atrăgătoare, dar reciproca nu era valabilă.

- Cina este gata, anunţă ea intrând în sufragerie cu

Masa era împodobită cu flori şi lumânări, şi Carol o

In timpul mesei, Charlie şi Carol întreţinuseră o co
simţiră excluse din ea. Dar Tonia nu se simţea deloc v

Charlie abordă toate subiectele, de la sport până
contradicţie. Foarte repede îşi dădură seama că nu a
evenimentele de actualitate. Carol îşi abandonase a
însufleţire. Ciocnirile lor se amestecau cu glume şi se
amândoi.

Când terminară de mâncat, îşi luară paharele de
politică. Theo o ajută pe Tonia să debaraseze masa.

- Bună treabă, Cupidon, îi şopti el.

- Pare să meargă. Nu se îndură să se despartă!

- Fiindcă n-au terminat încă subiectele de dispută!

- Nu e neapărat nevoie să fie de acord. Trebuie do întâmplă.

- Nu pot să neg asta, spuse Theo făcându-i cu ochiul.

O luă în braţe şi o sărută cu patimă.

- Hai să scăpăm de ei şi să ne petrecem în doi restul serii.

- E o idee excelentă, dar n-o putem pune în aplicare.

- De ce nu ? spuse Theo strângând-o la piept.

- Fiindcă ar fi o mojicie.

- Mojicia n-a omorât niciodată pe nimeni, îi replică din ce în ce mai îndrăzneţe.

Ea se degajă prefăcându-se supărată.

- Ia asta, îi porunci ea punându-i un platou în mână.

Când îşi făcu apariţia în salon, Charlie o complimen

- Să ştii că prietena mea este o bucătăreasă exce ales mâncărurile italieneşti.

- Adevărat? făcu Charlie întorcându-se spre Carol.

- Dar aş face orice altceva decât să mă înmormân
privire ucigătoare în direcţia Toniei.

Pentru a schimba subiectul, ea continuă:

- Vorbeşte-mi despre misiunea ta în Salvador. Când pleci?

- Săptămâna viitoare.

în timp ce îi vorbea despre filmul pe care urma să
mai interesat de acest subiect decât prima oară când

Brusc, un sentiment de îngrijorare puse stăpânire
precise despre misiunea lui, prea precise pentru a fi d

- Şi când pleci? se interesă el.

- Joi. Am rezervat bilete pentru toată echipa. Săp
Când o să mă gândesc că voi staţi bine-mersi în ca
întorcându-se spre Tonia.

- Şi atunci de ce pleci?

- Să ştii că mi-am pus şi eu de multe ori această
mulţumesc să fac documentare prin ţară. Am deja o
vor fi mult mai puţin periculoase.

- Om trăi şi om vedea, spuse sceptic Theo. După
război, asta ţi-a intrat în sânge.

- Aşa cred şi eu, admise Charlie. Dar de un timp
profit de o viaţă stabilă şi confortabilă într-o bună zi, t

Tonia pândea reacţia lui Theo. Pe chipul lui se întipă

- O să cred când o să văd cu ochii mei, se mulţumi el să zică.

Carol îşi puse paharul gol pe masă şi se ridică.

- Trebuie să plec. îţi mulţumesc pentru cină, Tonia.

- Pleci deja?

- Da, trebuie să mă scol devreme mâine dimineaţă.

Charlie se oferi s-o însoţească până la maşină, ceea ce Carol
acceptă zâmbind. Tinându-se de mână, Tonia şi Theo î

- Şi eu o să plec, îi anunţă Charlie ajutând-o pe Car

- O să-ţi telefonez mâine, îi spuse Theo.

- De acord. Şi dacă nu sunt acolo, lasă-mi un mesaj.

Tonia se crispă. Probabil că voia să vorbească între patru
ochi cu Charlie despre misiunea din Salvador. Se înt
toate lămpile, încăperea rămânând luminată doar d
confortabilă. Tonia privea gânditoare flăcările care dan
pereţi.

- Vino lângă mine, îi şopti Theo.

Ea ezită o clipă, apoi se refugie în braţele lui şi îşi
timp.

- Cred că o să mă duc în Salvador, spuse în cele din

Tonia se aştepta la asta, dar durerea pe care o simţ

- Inţeleg, îi şopti ea înghiţindu-şi lacrimile.

- N-o să stau mult, spuse Theo în defensivă.

Inainte ca el să poată continua, Tonia adăugă cu o voce fermă:

- Nu-mi datorezi nici o explicaţie.

Işi încolăci braţele în jurul gâtului lui Theo şi îl săru ziua în care-l cunoscuse. El o strânse în braţe şi îi răsp

Tonia nu se mai gândea acum la iminenta plecare durerea din
sufletul ei. Trupul ei înfierbântat se lipise de Theo. Buz

Theo o sărută pe gât, apoi buzele lui coborâră încet

- Dragostea mea, şopti Tonia cuprinsă de ameţeală.

Theo se îndepărtă puţin de ea şi o privi cu pasiune. Tonia
îşi strecură degetele în părul lui negru, pe care îl răsfi

- Te iubesc, îi şopti tânăra femeie.

îi pândi răspunsul care veni imediat.

- Eşti totul pentru mine, rosti el cu o voce schimb vreau să ţi-o dovedesc.

O dezbrăcă repede, cu îndemânare, şi aşteptă ca e pe divan, în faţa flăcărilor jucăuşe. Tonia îl mângâia sature.

Tonia se cambră. Buzele ei le căutară cu lăcomie făcea să tremure. Apoi se îndepărtă puţin de el privin

- Niciodată nu mi-aş fi închipuit că pot simţi aşa ce
- Aşa trebuie să fie, îi spuse Theo cu duioşie. Dar nu

Cu vârful limbii făcu să se întredeschidă buzele d
mulţumea să-i mângâie părul negru ce-i acoperea pie
gâtul pe care zvâcnea o venă,
până la umeri, la sâni, smulgându-i cu fiecare sărutare

Ca întotdeauna, pasionat şi tandru totodată, el d
flacăra dorinţei, forţând-o să-l implore să meargă mai

Când nu mai fu posibil să prelungească plăcuta tor
amestecară, trupurile li se contopiră. Mâinile ei îl s
geamăt de plăcere. Plăcere. Nu-şi imaginase niciodată

*

* *

Tonia ieşea încet dintr-o minunată stare de inconştienţă, pe deplin satisfăcută, distinsă, fericită. Sunt a ta trup şi suflet, gândi ea privindu-l pe Theo, dar mă vrei într-adevăr?

El se ridică şi aduse un pled cu care o acoperi, apoi mai puse câteva lemne pe foc.

- Pleci joi cu Charlie?

- Da, nimic nu mă mai reţine aici. Vreau să zic că mi-am terminat treburile, se grăbi el să-i explice. O să revin imediat ce o să strâng destul material acolo.

- Şi cât timp îţi va trebui?

- E greu de evaluat, dar probabil că nu prea mult. Nici luptele de gherilă nu au puterea de a mă reţine

mult timp departe de tine, adăugă el luând-o în braţe.

- In cazul în care n-ai remarcat, el e cel care a plecat.

- Dar va reveni.

- Da, dar pentru cât timp oare?

- Curaj! îi spuse Carol. Ştiu cât de mult îţi lipseşte care a luat o întorsătură mai mult decât bună.

- Ştiu şi îţi mulţumesc că mi-ai spus.

încerca să aibă un aer fericit, dar fără să reuşească. De fapt
Theo conta mai mult decât slujba aceea la New York.

*

* *

Tonia îşi petrecu ajunul Crăciunului la Santa Barbara cu bunica ei. Leonie aranjase în salon un brad enorm, splendid, şi cumpărase o groază de cadouri scumpe. Dar nici capa de vizon alb, nici ceasul ornat cu diamante şi rubine nu-i putură alunga tristeţea.

După o cină liniştită, Leonie îi spuse pe un ton hotărât:

- Să ştii că o să se întoarcă. Ţine mult la tine, poate mai mult decât crede.

- Ştiu că o să se întoarcă şi cred că ţine la mine aşa cum ţin şi eu la el... numai că nu vrea să recunoască asta. Nu mi-a spus niciodată „te iubesc".

- Şi totuşi te iubeşte. Poate că te îndoieşti acum de asta, dar să ştii că e foarte îndrăgostit de tine. Cunosc bine genul ăsta de bărbaţi. Nu se întâlnesc atât de mult timp cu o fată dacă nu sunt bine „prinşi în mreje".

- Mi-ar plăcea să recunoască asta cu glas tare.

- Asta e cu totul altceva. Nu pronunţă aceste cu implică un angajament pe care le e frică să şi-l ia.

- In felul în care merg lucrurile, n-aş fi prea su angajament.

Leonie rămase tăcută câteva clipe. O privea pe T nepoata ei era pe cale de a lua o hotărâre dificilă.

- Te întrebi cum trebuie să procedezi în privinţa lui?

- N-am intenţia să-mi petrec restul zilelor în aceas nici nu ştiu pe ce lume sunt. Mă gândesc fără înceta întotdeauna în faţa ochilor mei. Parcă ar fi umbra mea

-Aşa e dragostea, scumpa mea. Şi fără ea viaţa ar fi şi mai insuportabilă.

- Când am divorţat, cel mai greu lucru n-a fost s gândesc că dragostea nu există. Vreau să zic că romantică. Şi pe urmă l-am întâlnit pe Theo. Când r dragoste minunată, mai puternică decât tot ce simţ lângă mine. Şi am atâta nevoie de el, Leonie!

- Ştiu, scumpo. Oi fi eu bătrână acum, dar am fost ce simţi. Ştiu cât poţi fi de nefericită când ţii la un băr că o să obţii ceea ce vrei!

- Nu cred, replică Tonia cu tristeţe.

Rămase tăcută câteva clipe, apoi declară:

- Am vorbit destul despre Theo Chakiris. Nu e aici ş află în plină junglă salvadoriană, că îi e frig, că plouă ş

- Oh, nu! Nu speri asta, îi răspunse râzând Leonie.

- Ai dreptate, admise Tonia. Sper că se gândeşte la mie.

îi veni destul de greu să nu izbucnească în plâns.

* *

A doua zi de dimineaţă, după un mic dejun luat spre ora prânzului, Tonia se întoarse la Malibu. îşi petrecu ziua ter- minându-şi ceea ce-şi luase de lucru de la birou. Soarele cobora spre apus şi, cu intenţia de a petrece o seară liniştită în compania unui roman bun, se aşeză pe divanul din faţa şemineului, de unde venea o căldură plăcută. Din păcate, îi fu imposibil să se concentreze asupra lecturii. Gândurile ei reveneau fără încetare la Theo.

Cursul lor fu întrerupt de nişte bătăi în uşă. Se întrebă surprinsă cine o fi venit s-o vadă atât de târziu, în seara de Crăciun.

Când deschise uşa, nu-l recunoscu imediat. Părul îi era în dezordine, chipul acoperit de o barbă care data de câteva zile, hainele murdare şi şifonate.. Doar când îi vorbi, îşi dădu seama că era el, în carne şi oase.

- Crăciun fericit, scumpa mea.

- Theo! exclamă Tonia aruncându-i-se în braţe.

Abia putea să se ţină pe picioare, dar o strânse la piept, ca şi cum nu mai voia să-i dea niciodată drumul.

- Trebuie să sărbătorim evenimentul, adăugă e restaurantul cel mai scump din oraş.

- Splendid! răspunse Tonia căznindu-se să surâdă.

*

* *

Toată săptămâna fu preocupată de pregătirile de plecare, dezamăgită să constate că, dacă lui Theo îi părea rău că ea pleacă, nu făcea nimic ca s-o reţină. în fiecare zi spera că îi va spune în sfârşit cuvintele pe care le aştepta.

Sosi şi ultima dimineaţă. Deci... acum sau niciodată. Theo o conduse la aeroport, ducând singura valiză pe care o păstrase la ea. Tot restul fusese încredinţat unei agenţii specializate în mutări.

După ce bagajul fu înregistrat, Tonia intră în hol, urmată îndeaproape de Theo.

- îţi aminteşti că ne-am luat rămas-bun chiar în acest loc? Parcă a fost ieri...

- Da, nu-i aşa? îi dădu Tonia răspunsul pe un ton neutru.

La uşă, agentul îi dădu cartea de bord şi spuse politicos:

- îmbarcarea a început deja, domnişoară.

- Mulţumesc.

Theo o luă de braţ ca s-o conducă până la poarta de ieşire. în prag, rămaseră tăcuţi timp de câteva clipe. în cele din urmă, Tonia îşi ridică privirea şi şopti cu o voce răguşită:

- Ar fi mai bine să mă duc.

înainte ca el să-i fi putut răspunde, îi cuprinse chipu

- Te iubesc!

El o strânse cu putere în braţe şi îi şopti:

- O să ne vedem în curând la New York. Nu s-a schi

- Ba da, spuse Tonia cu blândeţe. Totul s-a schimba

Până în acel minut, nu era sigură că va putea pron
Nu-i mai rămânea decât să-şi adune bucăţelele inimii

- Ce vrei să zici? Vin des la New York.

- Ştiu, dar nu mai vreau să te văd.

Theo nu-i răspunse imediat. în cele din urmă, cu un

- De ce?

- Fiindcă lucrurile vor fi mereu la fel ca în momen
bunul tău plac. Iar ceea ce vreau eu, e să-mi petrec
asta.
- Eşti singura femeie din viaţa mea, spuse el strâng
- Dar nu mi-ai spus niciodată „te iubesc"... şi nu mi
- Ceri prea mult, Tonia, răspunse el cu o mânie reţ
- Poate! Dar eu doresc o căsătorie. Vreau o casă, c